

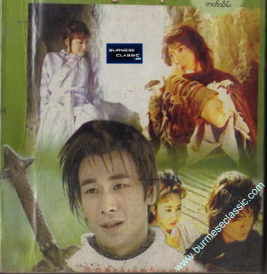
နေလင်းအောင်

သရုပ်ဆောင်
သို့မဟုတ်

တစ်ဦး(၇)

တစ်ဦး

BURMESE
CLASSIC

BURMESE
CLASSIC

အနီး(၁)
ဝမ်းသာဆွဲသော

နောက်တစ်နာရီအကြာတွင် ချွေကွန်သည် တည်းခိုဆောင်
သိမြန်လည်ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ သူ့ဆရာလုံကူကို ချွေကွန်ရှာ
ဖွေသည်။

သူ့ဆရာလုံကူသည် အခန်းထဲ၌ရှိနေပါစေ။ လုံကူသည်
မည်သည့်ကိစ္စနှင့် အလုပ်များနေမှန်းကိုလည်း သူမသိပါ။ သူသည်
အဝတ်အစားလဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် ကျန်ဝမ်းအခန်းသို့သွားရန်
ဟန်ဖြင့်နေခဏ လုံကူသည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ချွေကွန် ဝမ်းသာသွားသည်။
“ဆရာ...”

ချွေကွန်က ဝမ်းသာအားရ ခေါ်လိုက်မိ၏။ သို့သော် တဘက်
အတွင်း သူသည် စိတ်ပျက်အားငယ် သွားလေ၏။ ရက်လည်း ရက်မိ
သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူအသီးသီး၏ အထိမ်းအမှတ်
ပစ္စည်းများကိုရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း သူ့ဆရာလုံကူ၏ပစ္စည်းကိုမူ
ယခုထက်တိုင် မရရှိသေးသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

မိမိအား ဆယ်နှစ်ဆယ်နှစ်အသက်ပညာသင်ပေးသူ၏ပစ္စည်း
ကို လက်ဝယ်ရယူမပေးနိုင်ခြင်းမှာ ရက်ဖွယ်လိလိပင် မဟုတ်ပေ။

၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

အူကွန်သည် သူ့ဆရာအား ခေါ်ပြီးမှ စက်နဲ့ပြီး ခေါင်းငဲ့ သွားလေ၏။ လုံကသည် သူ့တပည့်အူကွန်၏စိတ်ဓာတ်ကို နားလည်သည်။

“အူကွန်... ညတုန်းကကိစ္စကို ငါသိပြီဦး၊ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် တုတ်ပါဟာ ၊ ငါ့အခွမ်းကိုတော့ သိသွားပြီပေါ့၊ သိုင်းကွက်သုံးရာ ကျော်မှမနိုင်ရဘူး၊ မင်းကို ဘယ်တော့မှ မနိုင်ဘူးဆိုတာ သိသွားပြီပေါ့၊ မင်းကို သူ့ဝတ်စုံတော် ကြောက်နဲ့သွားမယ်”

“ဆရာရဲ့အခွမ်းပါပဲ ဆရာ၊ ဆရာပညာတွေကို ကျွန်တော် တုတ်သုံးလိုက်ရတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်အသုံးပြုတာ အတွေ့အကြုံနည်းသေးတော့ အမှားအယွင်းတွေ ရှိနေပါသေးတယ် ဆရာ”

အူကွန်က ခေါင်းညှိုး ပြောလိုက်သည်။

သူက ဆက်လက်၍...

“ဆရာ... ဆရာရဲ့ဆွဲပြားကို ကျွန်တော်ဖြင့်လွှတ်သားနဲ့ မယူနိုင်ခဲ့ဘူးဆရာ”

လုံကက လက်ကားပြလိုက်၏။

“စိတ်မပျက်နဲ့ အူကွန်၊ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက်စောင့် ဖို့ပြီးမှ တစ်ရက်တလေ နောက်ကျတာ သည်းခံနိုင်ပါတယ်၊ ဆယ် မှက်နောက်ကျလဲ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတုတ်ပါဟာ ခုံပစ္စည်း ကို တုတ်မှားပစ္စည်းတွေထက် လုံခြုံအောင်ထားမယ်ဆိုတာ ငါသိတာပဲ”

သူက ဆက်၍ ပြောသည်။

“ဆရာပစ္စည်းကို သူ နောက်ဆုံးမှာထားတယ်ဆိုကတည်းက သူဟာ သူ့လုံခြုံရေးကိုစိုးစားပေးစီစဉ်နေပြီဆိုတာ သိသာတာပဲ။

ဆရာရဲ့ခြင်းခံသားသိုင်းကကုန်(စဉ်-ရ-သိမ်း) ❀ ?

ဆရာပစ္စည်းပြီဆိုရင် သူ့ကိုလက်စားချေဖို့ကိစ္စပဲရှိတော့တယ် မဟုတ်လား

သူက ခေါင်းယမ်းချိုး ဆက်ပြောလေ၏။

“ငါတို့ဟာ ငါတို့ပစ္စည်းရရှိပုံ စိတ်ဝင်စားတော့တယ်၊ သူ့ကို လက်စားချေဖို့ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးဆိုတာ သူ မသိဘူး၊ ငါတို့ဟာ အသက်တွေလဲကြိုးလာပြီ မဟုတ်လား”

အူကွန်က...

“ဆရာ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းအတွက်ကော”

လုံကက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းအတွက် မင်း ဘာမှလုပ်ရောမလို တော့ဘူး၊ မင်းရဲ့ဆရာ ဘိုးဘိုးလာသွားပြီ၊ သိုင်းကျမ်းကို သူတော်ပြီး ပြီလို့ပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် တုတ်ပါဟာ သူ့သမီးမိုလင်းနုလက်ထဲ ကို ဒီသိုင်းကျမ်းထည့်ပေးရင် ထည့်ပေးလိုက်ပါစေတော့၊ ငါတို့အတွက် ဘာမှအရေးမကြီးတော့ဘူး”

လုံကက စကားဆက်လိုက်၏။

“တုတ်ပါဟာ ငါ့ ဆွဲပြားကိုအလေးထားတယ်၊ သူဟာ နောက်တစ်နေရာကို ပြောင်းလဲလိုက်ပြန်ပြီကွ”

အူကွန်က...

“ဆရာ... ပစ္စည်းကို ဘယ်မှာပြောင်းထားတယ်ဆိုတာ သိသလားဆရာ”

“သိပါတယ်ကွာ”

“ဒါဖြင့်...”

လုံကက ခေါင်းယမ်းပြီး ပြောသည်။

၈ စာတ္တသိုလ်နေလင်းအောင်

“မင်းကို ငါ ပြောမပြသေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“မင်း စိတ်ပင်ပန်း ကိုယ်ပင်ပန်းဖြစ်နေပြီ၊ မင်း နှစ်ရက် လောက် အနားယူလိုက်ပါဦး အနားယူပြီးမှ ငါ ပြောပါမယ်”

သူက စကားဆက်လိုက်၏။

“သူတို့အားလုံး ပြန်ကြတော့မယ်၊ မင်းသွားပြီး နှုတ်ဆက် လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

သူသည် ကျန်ဝမ်းရီရာ အခန်းသို့ဦးစွာလာသည်။ ကျန်ဝမ်း ကို သူသံယောဇဉ် အရှိဆုံးဖြစ်သည်။

“ဘာကကျန်ဝမ်း ပြန်တော့မယ်ဆို”

အခန်းထဲ၌ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ပါ။ ဈေးကွန် အုံ့သွား၏။ ဓုတင်အနီသို့လျှောက်လာသောအခါ ဓုတင်ပေါ်၌ စာ တစ်စောင်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဈေးကွန်သည် သက်ပြင်းဆူရင်း တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဘာက ငါ့ကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

သူသည် ဓာကိုဖတ်လိုက်၏။

“ဈေးကွန်...”

မနေ့က မင်း ဆရာတို့ဘိုး ငါ့ဆီကို ရောက်လာခဲ့တယ်၊ အနီရောင်ခေါင်းမီးကို ငါ့ပိုင်နေတာ သူ့ပိုင်ပေးမယ်လို့ တာဝန်ယူ သွားပါပြီ၊ အဲဒါတော့ မင်းတာဝန်အသွားပေးကြွား၊ ငါ့ကျန်းမာရေးအ မပြေအနေဟာ တစ်နေ့တစ်ခြား ဆိုးရွားလာနေတယ်၊ တစ်ပတ် ဆယ် ရက်လောက် ကြာရင် ငါသေရတော့မှာပဲ၊ မင်း စိတ်မကောင်းမှာမို့

သရဖူငြင်းသောသိုင်းစကား(ငြိ-ရ-သိမ်း) ၉

လို့ မင်းကို ငါလူတွေ့နှုတ်မဆက်တာ၊

မင်းနဲ့ငါဟာ အခုလို သွေးရင်သားရင်းလို နှစ်မင်ပြီး သံ ယောဇဉ်ရှိနေတာဟာ ရေစက်ဖို့လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ငါ သွားရတော့ မယ်၊ ငါဟာ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းစားနေရပါတယ်၊ ဝမ်းသာတာက ကွန်လွန်သွားတဲ့ ငါ့အနီသို့တွေ့ဆုံမှာမို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဝမ်းနည်းရတာ ကတော့ ငါ အင်မတန်ခင်မင်တဲ့ မင်းကိုမမိမိနိုင်လို့ပါ။

မင်းရဲ့ ဖျက်စိအောက်မှာ ငါ မသေချင်ပါဘူး၊ မင်း ဝမ်းနည်း မှာမိုးလို့ပါ၊ ငါသေပြီးတဲ့နောက် ငါ့ကို ဘယ်မှာမျှဝံ့ထားတယ်ဆိုတာ ကို ယမ်းမက မင်းကို အကြောင်ကြောင်းပေါ်လိမ့်မယ်၊

မင်းဟာ စိတ်ကောင်း စေတနာရှိတယ်၊ တစ်နေ့ မင်းဟာ လှမ်းလှမ်းတောက် အောင်မြင်မှာ မမှမလှမသေ့ပါဘဲ၊ စင်းကျန်နယ် ဟာ ရာသီဥတုအေးလှပါတယ်၊ လက်ခောင်းကလေးတွေ အေးလွန်း လို့ ဓာရည်စည်မရနိုင်တာကို သည်းခံပါ။

မင်းကိုအမြဲတမ်း သတိရတဲ့...
ကျန်ဝမ်း”

ဈေးကွန်သည် ဓာဆိုးသွားသောအခါ ငိုယိုအော်ဟစ်လေ တော့၏။

“ဘာကကျန်ဝမ်း... မသွားရဘူး မသွားရဘူး”

ဈေးကွန်သည် အော်ဟစ်ရင်း အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်း သည်။ ထိုမှဧည့်ခန်းထဲမှဖြတ်၍ အဆောက်အအုံအမြင်ဘက်သို့ ပြေးလေ၏။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဝေကိုနှင့်လျှံဟုလျှံတို့ဆိုငံဇက ပြောနေကြရာ လျှံဟုလျှံက ဈေးကွန်အား အုံ့သွား လှမ်းကြည့်ရက် လေ၏။

၁၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

"အူကွန်... ဘာဖြစ်သွားပြန်ပြီလဲ"

ဝေကိုးက မြေလိုက်သည်။

"မသိပါဘူးဘူး၊ မိစားမှုကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

လူ့ဟုလူ့က ပြုံးလိုက်ပြီ။

"မင်းက မိစားမှုကောင်းပြောရအောင် မိစားမှုဆိုတာ ဘယ်လောက်နားလည်လို့လဲ"

"မိစားမှုဆိုတာဟာ ကိုယ်မိရတဲ့အတွက် မိစားနေရတာကို ပြောတာပေါ့"

"ဟာ... ဟာ... ဟာ... မင်းကတော့ ပြောရော့မယ်"

"ခါနီး ဘာသိပစ္စည်း ဘယ်လိုဖြစ်တာသလဲ"

"ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘူး၊ တုတ်ပါးမီးမှာပဲ ရှိပါသေးတယ်"

"တုတ်ပါး ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲလို့ ပြောသလဲ ဘာ"

"ဘယ်သိပ္ပံမလဲကွာ"

"ဒီကိစ္စကို ဘာဘဲ စိတ်မဝင်စားဘူးလား၊ တော်တော်ကို ထူးဆန်းတာပဲ"

သူက ကောင်းဆက်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော်တို့ အားလုံးပြန်ကြတော့မယ်၊ ဘာဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဒီမှာကျန်နေတော့မယ်၊ ဘာဘဲ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"မင်းက ငါ့ကို ဒီလိုပြောရသလား"

"ကျွန်တော်က ဘာဘဲအတွက် စိတ်ပူလို့ပြောတာပါ"

"မင်း ငါ့အတွက် တကယ်တော့မိမ့်လို့လား"

"ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော် တကယ်တော့မိမ့်တာပါ"

"အဖြင့် ငါ့ပစ္စည်းကို မင်းယူပေး"

သရဇ္ဈာန်-သောသိုင်းအောင်(ဇွဲ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၁

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အပြန်အလှန်ပြောဆိုကြပြီအဆောက်အအုံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။ သူတို့ထွက်ခွာသွားသည့်အချိန်တွင် အူကွန်သည် နင်းမှုန် များအကြာသို့ ပြေးလွှားနေလေ၏။

"ဘာကုန်ဝမ်း... ဘာကုန်ဝမ်း"

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး၌ သူ့အသံဟာ လွှမ်းမိုးနေသည်။ အူကွန်သည် ကျောက်တုံးလေးတစ်တုံးပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်ရတော့သည်။

"ဘာဘယ်... နှုတ်မဆက်ဘဲနဲ့များ ထွက်သွားရောသလားဗျာ"

အူကွန်သည် မျက်မှောင်ကုပ်၍ခေါ်စားနေ၏။

"သူ သေရတော့မယ် ပြောတယ်၊ သူ ဘယ်ဝေးဝေးသွားနိုင်မိမယ်"

သူသည် နေ့ဝက်အချိန်ကုန်အောင် ပူဆွေးမှုကို မိစားနေရသည်။ နေ့ဝက်ကုန်သောအခါ တည်းခိုဆောင်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။ လုံကုသည် သူ့ကိုစောင့်နေလေ၏။

"အူကွန်... ကျန်ဝမ်းကို လိုက်ရှာနေသလား"

အူကွန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့... ဘာဘဲကုန်ဝမ်းကိုတွေ့ဖို့အင်တယ် ဆရာ"

"တော်တော်တော့ ခက်တာပါမိကွာ၊ သူတို့သွားတဲ့အခါမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှနှုတ်မဆက်ဘူး၊ တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်သွားတာက မင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ပါနဲ့၊ သူမသေခင် တွေ့ခေါ်မှာပါ"

"ဆရာ... သူ ဆယ်ရက်အတွင်းမှာ သေမယ်လို့ ခေါ်တယ်"

၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဆရာ"

လုံကုက ပြောသည်။

"မိဆယ်ရက်အတွင်းမှာ ငါတို့ကိစ္စပြီးပြတ်သွားလိမ့်မယ်။ သူတို့ဘယ်မြို့ကိုရောက်နေမလဲ မည်ဘူး၊ ယန်းပုကတော့ သူတို့ဘယ်မြို့ကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာ အကြောင်းကြားမှာပါ"

ချွေကွန်သည် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး...

"ဆရာ... ဟိုအုပ်စုတွေ ထွက်သွားကြပြီဆို"

လုံကုက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

"ထွက်မသွားသေးပါဘူး၊ ဝမ်းကျောင်း၊ ချိုမိန့်နဲ့လူမားတို့ ဆရာတပည့်ဟာ မနက်ဖြန်မှ သွားကြမှာပါ"

"ထိတို့ ဆရာတပည့်ကော ဆရာ"

"သူတို့ ဇနီးမောင်နှမ"

သူက ကောင်းဆက်လိုက်၏။

"လူဟုလူက ပစ္စည်းပြန်မရသေးဘူးလေ၊ သူ့ကိစ္စကို ဝေကိုးက ဆောင်ရွက်ပေးမှာဆိုတော့ ထိတို့တို့ ဆရာတပည့် ဒီမှာ ဇနီးမောင်နှမရဦးမှာပေါ့"

"ဆရာ... ဆယ်ရက်အတွင်း ကျွန်တော်တို့ကိစ္စအောင်မြင်ပါ့မလား ဆရာ"

"မိတ်ဆွေ အောင်မြင်ပါတယ်ကွာ"

ချွေကွန်သည် မိုလင်းနဲ့အုပ်စုအင်းတို့ကို သတိရမိသည်။ မိုလင်းနဲ့လည်း အိမ်ထောင်ကျပြီး တိဘက်နယ်သို့ ခွဲခွာသွားတော့မည်။ စုစုအင်းသည်လည်း သူ့ဆရာလူမားနှင့် ထွက်သွားတော့မည်ဖြစ်သည်။ သည်မိန့်ကလေးနှစ်ယောက်သည် သူ့ဘဝအတွင်း နည်း

သရူခြင်းသောသိုင်းအောင်(ရေ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၃

နှင်းဝင်ရောက်ခဲ့သောမိန့်ကလေးနှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ယခု မိန့်ကလေးနှစ်ယောက်လုံး သူ့ကိုစွန့်ခွာပစ်ခွာ ပြေးသွားကြလေပြီ။

"ဒီကိစ္စအားလုံး ပြီးသွားတာတုန်းမှာ ဘာမှမဖြစ်သလို ဖြစ်သွားမှာပဲ"

ချွေကွန်သည် သံဝေဂရလိုက်လေ၏။ လုံကုက...

"မင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ချွေကွန်"

ချွေကွန်က လေးလေးပင်ပင်ကြီး ဖြေလိုက်သည်။

"လူ့ဘဝဟာ အိပ်မက်လိုပဲပဲ ဆရာရယ်"

"မင်းပိုပြီး သဘောပေါက်သင့်တာပေါ့ ချွေကွန်ရယ်၊ မင်းဟာ ဘုရားကျောင်းကိုပြန်မယ်လို့ မဟုတ်လား"

ထိုကောက်ကိုလုံကုသည် ရင်ထဲမှ ပြောကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါလေ၏။

...

ညနေထမင်းစားပြီးနောက် ချွေကွန်သည် တည်းခိုဆောင်ရွက် လမ်းလျှောက်နေလေ၏။ သူ့ဦးခေါင်းထဲ၌အတွေးများ ရွက်နေသည်။ လူ့လောကသည် အလွန်ရှုပ်ထွေးလှသည်-ကို တွေးနေမိလေ၏။

မိန့်မ၊ မိတ်ဆွေ၊ ရန်သူနှင့် တိုက်ခိုက်မှုတို့သာ လုံးရွာလိုက်နေသည်ကို ချွေကွန်တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် ကြည်လင်သောအသံကလေးသည် သူ့နောက်မှ ပေါ်လာလေတော့၏။

"ချွေကွန်"

သူသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ စုစုအင်းနှင့်မေ

၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။ နေ့အင်းသည် သူ့မျက်နှာပေါ်၌ ဓာပဝါးအနက်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်။

“ကိစ္စရှိလို့လား”

နုစုအင်းက မောင်းညိတ်၏။

“ရှင်နဲ့ စကားပြောဖို့လို့ပါ”

သူမသည် ပြောပြီး ရွှေသို့ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ အူကွန်ကလည်း နောက်မှလိုက်သွားရသည်။ သူတို့သည် မကြာမီ ပန်းချင်းယဉ်၌ လျှောက်သွားကြလေတော့၏။ နုစုအင်းက တစ်ခွန်းမှ မပြောသေးချေ။ သူတို့၏ခြေသံများကို သူတို့နှစ်ဦး ပြန်ကြားနေရသည်။

“အခု အခြေအနေရောက်မှ ငါ ဘာဖြစ်လို့တွန့်ဆုတ်တွန့် ဆုတ်လုပ်နေရတာလဲ”

သူက ယင်းသို့တွေးလိုက်ပြီး...

“မင်းတို့မနက်ဖြန် သွားကြတော့မယ်ဆို”

အူကွန်က စတင်စကားပြောလိုက်လေ၏။

နုစုအင်းက မောင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်... နက်ဖြန်မိ သွားကြတော့မယ်”

နုစုအင်းသည် ခြေလှမ်းကိုရပ်တန့်လိုက်ပြီး အနီးရှိ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို လှမ်းချီးလိုက်သည်။

“တော်တော်ဝေးမယ်၊ ကျန်းနန့်နယ်အထိ သွားရမယ်လို့ သိရတယ်”

“ကျန်းနယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

သရဖူငြင်းခဲသောသို့င်းစကားရက်(၆၆-၇-၁၆) ❀ ၁၅

“ကျန်းနန့်ဆိုတာ တော်တော်လှပသာယာတဲ့ နေရာတစ်ခု ဖြစ်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း သိပ်သဘောကျမှပဲနော်၊ သာယာလှပတဲ့နေရာမှန်သမျှ လူတွေဟာ သဘောကျကြတာပဲ”

နုစုအင်းက မောင်းယမ်းလိုက်၏။

အူကွန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားတော့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နုစုအင်းက...

“ကျွန်မ... ခင်းကျွန်ကိုပဲ ချစ်ပါတယ်”

အူကွန်၏ရင်ထဲ၌ မခော်ပြနိုင်သော ဝေဒနာကိုခံစားလိုက်ရ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ခင်းကျွန်ဆိုသည်မှာ သူ၏နှာမိခား ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလော့။ နုစုအင်း ပြောသည့်စကားအဓိပ္ပာယ်ကို အူကွန် နားလည်လိုက်လေ၏။

အူကွန်သည် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။

“ကျန်းနန့်ရောက်ရင် ကျင်းချွန်းခန်းနဲ့လက်ထပ်ကြမှာ မဟုတ်လား”

နုစုအင်း မောင်းညွှာပြီး တီးတိုးပြောလေ၏။

“မပြောနိုင်သေးပါဘူး”

သူမသည် စကားတစ်ပိုင်းတစ်မြိုင် ရပ်တန့်သွားလေ၏။ အူကွန်သည် နုစုအင်း၏စကားကို နားလည်သည်။ သို့သော် ထိုကြောင်းကို မပြောလိုတော့ပါ။ နုစုအင်းမှာ ယခုကဲ့သို့ အူကွန်အား လာရောက်စကားပြောခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။ သို့သော် သူမအ

၁၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခါ

ဖို့ ပြောရန်မှာ ခက်ခဲလှ တော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် သဘောကို စမ်း၍ မေးလိုက်သည်။

“ဈေးကွန်... ရှင်... ဇင်းကျန်နယ်ကို မမ္ဘဲဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ် မမ္ဘဲဘူး”

“မိုလင်းနု လက်ထပ်လိုက်ပြီပဲ။ ရှင် ဘာလုပ်ဖို့ ဇင်းကျန်နယ်မှာ နေတော့မလဲ”

ထိုအခါ ဈေးကွန်သည် နာကျင်သောဝေဒနာကိုခံစားလိုက်ရလေ၏။

“ကျုပ်က ဘုရားကျောင်းကိုပြန်မှာပဲ။ ကျုပ်ရဲ့မိန်းမဖြစ်ချက် မပြောင်းလဲပါဘူး”

ဇုဇုအင်းသည် ဇွန်၍ ပြောလိုက်ရ၏။

“ရှင်... ကျွန်မ မျက်နှာကိုမြင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

သူမ၏အသံသည် တုန်ခါနေ၏။

ဈေးကွန်သည် စိတ်ထဲတွင် ထင်ခန့်ဖြစ်သွားလေ၏။

“ခါကတော့ မင်းရဲ့ပင်ပျိုက်ကျန်နေတာကိုး”

ဇုဇုအင်းက...

“အခု... ဒါတွေ အရေးမကြီးတော့ပါဘူး။ ကျွန်မမျက်နှာကို တယ်သူမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ ကျွန်မ သိပ်အရပ်ဆိုးပါတယ်”

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့်ငိုကြွေးလေတော့၏။ သူမအား ဈေးကွန် နှစ်သိမ့်စကားပြောရတော့သည်။

“မင်း အရပ်မဆိုးပါဘူး လှပါတယ်။ မင်းရဲ့မျက်နှာကို အခုလို ပုံမှန်ထားသင့်ပါတယ်။ လှတယ်ဆိုတာ ရုပ်လှတာထက် စိတ်လှတာက ပိုပြီးမြတ်ပါတယ်”

သရဖူခြင်းသောသို့င်းခဏရာဒ်(ဇွဲ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၇

ဇုဇုအင်းမှာ ဈေးကွန်၏နှစ်သိမ်းစကားကို လုံးဝနားမလည်ပါ။ သူမသည် ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးနေပါတော့သည်။

သူမက...

“ရှင်... ရှင်နဲ့... ကျွန်မ...”

ဇုဇုအင်းက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်သည်။

ဈေးကွန်က ကြင်နာစွာ ပြုံးရင်း...

“ဇုဇုအင်း ပြောရောဂါတော့ ခြည်ခြည်သက်သာပြောပါ”

ဇုဇုအင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ဤစကားလုံးများသည် ဈေးကွန်၏နားထဲသို့ သံလှေပူများပမာ စီးဝင်သွားသည်။ ဈေးကွန်၏အသည်းနှလုံးကိုလည်း လွန်စွာ နာကျင်စေတော့သည်။ သူသည် ဝက်ပါတွင်းမြစ်ဖျက်ခဲ့သည့်အဖြစ်အပျက်များကို လွန်စွာမေ့မိနေခဲ့သည်။

“ဇုဇုအင်း... အဲဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ငါ့သဘောကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ တုတ်ပီးလွှတ်တဲ့အခါစား မီးခိုးတွေကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းနားလည်ပါတယ်”

ဇုဇုအင်းမှာ မျက်ရည်ကွဲရင်း...

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ရှင်... ဘုရားကျောင်းပဲ ပြန်သွားမယ် မဟုတ်လား”

ဈေးကွန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ် ဘုရားကျောင်းကိုပြန်ဖို့ပဲ စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

ဈေးကွန်၏စကားကြောင့် ဇုဇုအင်း၏ ရင်မှာနာကျင်သွား

၁၈ ❀ ဟတ္ထုသိုလ်နေလင်းအောင်

သည်။

“ဈေးကွန်... အဲဒီနေ့တုန်းက ရှင် ကျွန်မကို လာမကယ်မိရင် လဲ ဘုရားကျောင်းကိုပြန်သွားမှာပဲ မဟုတ်လား”

ကယ်မိသည့်အတွက် ဘုရားကျောင်းကိုမပြန်နိုင်တော့ဟု သူမ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဈေးကွန်သည် နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်လိုက်ပြီ။

“မပြန်နိုင်ဘူး... မပြန်နိုင်ဘူး အဲဒီအချိန်မှာ မင်း သွေးကြောကို ကျုပ် ပိတ်ထားလိုက်ပါပြီ၊ ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး”

စုခုအင်း နာကျင်ခွာ စိစာဆူသည့်အလှည့်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ထိုခေတ် ထိုအခါက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် နွှာကိုယ်ခွင်းထိတွေ့လိုက်ပါက ထိုမိန်းကလေးသည် အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပိုင်ခွင့် မရှိတော့ပါ။ ထိုခဏ်က စုခုအင်းနှင့် ဈေးကွန်တို့ ပွေ့ဖက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

စုခုအင်းက...

“ကောင်းပြီလေ... ရှင် ဘုရားကျောင်းကိုပြန်သွားရင် သွားပါ ကျွန်မကတော့ ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

စုခုအင်း၏ခဏ်ကားကိုကြားလိုက်သောအခါ ဈေးကွန်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေတော့၏။

“မင်း... မင်း ကျန်းချွန်အိမ်ကို လက်ထပ်ဖို့ ကတိပေးထားပြီနဲ့”

စုခုအင်းက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်မပြောပြီပဲ၊ ကျွန်မရဲ့ နွှာကိုယ်က ရှင်ရဲ့ နွှာကိုယ်

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခဏ်ကုန်(ဇော်-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၉

နဲ့ထိတွေ့ပြီးပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ရှင် ဘုရားကျောင်းပြန်သွားရင်... ကျွန်မ... ကျွန်မတော့”

စုခုအင်းက မြိမ်းခြောက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူမသည် တကယ်ယုံကြည်၍ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဈေးကွန်သည် ထိတ်ထိတ်ငှာငှာ ဖြစ် ခြား၏။

“ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ မင်းနဲ့ကျုပ်ဟာ ရေခက်ဆုံရောအကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး၊ ဦးလေးခဏ်ကုန်မက ကျုပ်ကိုဘုရားကျောင်းသို့လိုက်တာကိုက မှားသွားပါတယ်”

သူက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဘုရားကျောင်းမှာ ဆယ်ကိုးနှစ်လုံးလုံးနေခဲ့တဲ့အတွက် အပြင်လောကနဲ့ဘယ်လိုမှ အဝင်ခွင့်ကမရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းဟာ သိုင်းခဏ်ကုန်ရဲ့သမီးဖြစ်တစ်ယောက်ပါ၊ သာမန်မိန်းကလေးကို စိတ်မကူးသင့်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး ကျင်းချွန်အိမ်ရဲ့မေတ္တာကိုမခြင်းသင့်ပါဘူး”

စုခုအင်းက...

“ကျွန်မရဲ့ ခုခံခြင်းမေတ္တာကိုတော့ သူများက ခြင်းပယ်နေပါကလား”

သူမသည် ကြေကွဲဝမ်းနည်းခွာ ခိုကြွေးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသည့်လူရိုပ်သည် သူတို့ အနီးသို့ ပြေးသွားရောက်ရှိလာလေ၏။

ဈေးကွန်နှင့်စုခုအင်းတို့သည် ထိတ်လန့်ခွာ နောက်ဆုတ်မိကြလေ၏။ ထိုလူသည် ကျင်းချွန်အိမ်ဖြစ်လေ၏။ သူသည် ချီးမြှင့်မည့်နယ်မြင်ဆင်ထားလေ၏။ သူ၏မျက်လုံးများသည် တောက်ပနေ

၂၀ "တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သည်။ ချွေကွန်မှာ မှက်နှာမထားတတ်ဘဲ ရှက်၍ နီရဲနေသည်။ ချွေကွန်သည် ရှင်းပြရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ကျင်းစုန်းစန်းက လက်ကာပြပြီး...

"ချွေကွန်... မင်း ရှင်းမပြပါနဲ့၊ မင်းတို့ပြောတာတွေ ငါ အားလုံးကြားပြီးပါပြီ"

ချွေကွန်က စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

"ငါ့ကြောင့် မင်းတို့ အခုလို အဆင်မပြေဖြစ်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ"

ဓုဓုအင်းက ကျင်းစုန်းစန်းရဲ့လိုရာသို့လျှောက်သွားပြီး...

"အစ်ကိုကြီး ကျန်းစုန်းစန်း၊ ကျွန်မ... ကျွန်မ"

ကျင်းစုန်းစန်းက သူမကို လက်ကာဖြလိုက်သည်။

"ဘာမှ လျှောက်တွေမပေးပါနဲ့၊ ငါ့ဆရာပြန်တော့မယ်၊ တို့ကိစ္စကို သူက အလွန်သဘောကျတယ်၊ လူမားကလဲ မကန့်ကွက်ပါဘူး"

သူက ဆက်ပြောသည်။

"ငါက ငါ့ဆရာကို လိုက်ပို့ရမယ်၊ လာဘာမှာ ညီမကိုစောင့်မယ်၊ လူမားကလဲ မနက်ဖြန်၊ သန့်သက်ခါမှာ ဒီကသွားမယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ညီမနဲ့ အစ်ကိုကြီးကိစ္စကို သဘောတူတယ်တဲ့"

ကျင်းစုန်းစန်းသည် ဓုဓုအင်းနှင့်လက်ထပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဤကားကိုပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ချွေကွန်သည် စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

ဓုဓုအင်းမှာ ကျင်းစုန်းစန်းက မိမိအပေါ် တကယ့်မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နှင့်စွမ်းနေကြောင်း သိရသဖြင့် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်

သရူခြင်းသောသိုင်းစကရောင်(စဉ်-ရ-သိမ်း) ၂၁

သွားသည်။

ကျင်းစုန်းစန်းက ပြီးပြီးပြောလေသည်။

"ငါတို့ ပြန်ကြမယ်လေ၊ ဆရာက ပြန်ဖို့အသင့်စောင့်နေကြတယ်၊ တစ်သုတ်ပြီးတော့ သုတ် ပြန်ကြမှာပဲ၊ ဆရာကြီးလုံကုန် ဆရာကြီး လူဟုလူတို့တော့ ကျန်နေကြဦးမှာပေါ့၊ က... သွားကြမယ်"

ထိုအခါ ချွေကွန်နှင့်ဓုဓုအင်းတို့လည်း တည်းခိုဆောင်သို့ပြန်ကြရတော့သည်။

...

အခန်း(၂)
ဖျက်စီးသွားသောသိုင်းကျွန်း

ချိုမိန့်နှင့် ကျင်းချွန်းစန်းတို့သည် အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။ အခြားသူများလည်း ဤတစ်ရက် နှစ်ရက် အတွင်း ထွက်ခွာသွားကြမည်ဖြစ်သည်။

ကျင်းချွန်းစန်းပြောသည့်အတိုင်း လုံကုနှင့် လှူဟုလှူတို့ သာ ကျန်ရှိနေမည်ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ပစ္စည်းရရှိ ရန်ကျန်ရှိနေသေးသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မည်သူများ ထွက်ခွာထွက်ခွာ ဈေးကွန်နီ စိတ်မကောင်းမဖြစ်မိချေ။ ကျန်ဝမ်းတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားခြင်းကိုသာ ဈေးကွန်နီ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။

မခင်တစ်ယောက်က သားအပေါ် သိယောစဉ်ရှိ ချစ်ခင်သကဲ့သို့ ကျန်ဝမ်းသည် ဈေးကွန်နီအပေါ် ချစ်ခင်ခဲ့လေသည်။ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေခံရသော ကျန်ဝမ်းသည် ဤဝေးလံသော သဲကန္တာရထဲ၌ အသက်ဆုံးပါးရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ဈေးကွန်နီသည် တွေးရင်း ဝမ်းနည်းလာသည်။ ထိုစဉ် ဝေကိုး ရောက်ရှိလာ၏။

“ဈေးကွန်နီ... မနေ့က မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ”

ဈေးကွန်နီက အင်းရှစ်ကွက်ဝက်ပါးထဲ သွားနေသည်ကိုမပြော

လိုသဖြင့် ပြီးလွယ် ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့ဆရာအတွက် အလုပ်များနေလို့ပါ”

ဈေးကွန်နီက ပြန်မေးလိုက်၏။

“မင်းကကော မင်းဆရာမကြီး သွားတာကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်သွားတာလဲ”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ငါက ဘာလဲ လှူဟုလှူအတွက် ပစ္စည်းယူပေးရဦးမှာကွ၊ ငါ့ဆရာမကြီးက ထွက်သွားပြီး သူက ငါ့ကို (၃)ရက်အကြာမှာ လာဆော့မို့မှာ စောင့်လို့မယ်”

“မင်းက ဘာလဲလှူဟုလှူပစ္စည်းကို နှစ်ရက်အတွင်းရအောင် ယူပေးမယ်လို့ ပြောတယ်ဆို”

“ပြောတယ်လေ... ပစ္စည်းရှိတဲ့နေရာကို မသိသေးလို့ ငါ စောင့်နေတာ”

“တုတ်ပါဟာ သူ့ရဲ့အင်းရှစ်ကွက်ဝက်ပါးကို ဖျက်လိုက်ပြန်ပြီး ငါ့ဆရာမဲ့ပစ္စည်းကို သူ့အရင်က ဆံဒီအထဲမှာ ထားတာကွ၊ အခု ဖျက်လိုက်ပြီဆိုတော့ ပစ္စည်းပျောက်သွားပြန်ပြီပေါ့ကွာ”

ဈေးကွန်နီက ဆက်မေးလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ဘာကြောင့်လူမားတို့ ဒီနေ့သွားကြမယ်ဆို၊ ဘာဖြစ်လို့ သွားသေးသလဲ”

ဝေကိုးက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“သူတို့ကနွှဲသေးလို့နဲ့တူတယ်၊ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန်မှသွားကြမယ်လို့ ပြောတာနေမှာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်စကားပြောနေစဉ် အဝေးမှ ဆူညံသံများ ကြားရလေတော့၏။

၂၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ချွေကွန် မှောင်ကြည့်ရင်း...

"ဘာတွေများ ဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ"

ဝေကုံးက...

"မိုလင်းနဲ့ မိလုကပ်တို့ တိဘက်ကိုသွားမလို့ကွ၊ သူတို့နှစ်
ယောက်နေကြတာနဲ့ တူတယ်"

ချွေကွန်သည် ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရတော့၏။

"သု... သု သွားတော့မှာလား"

ဝေကုံးက...

"တကယ်သွားမှာပေါ့၊ ငါက လိမ့်ရောအကြောင်းမှ မရှိတာ
ဘဲ"

သုကောင်းမဆိုမီ ချွေကွန်သည် ပြေးထွက်သွားလေတော့
၏။ ဝေကုံးက ချွေကွန်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းမိလေ၏။

"ဒီတောင်တော့ ဒုက္ခပဲ"

ချွေကွန်သည် ပြေးလွှားသွားနေလေ၏။

စင်ကျန်အမျိုးသားတစ်ယောက် ဝန်ခွေလှယ်များနှင့်
ကျောပိုးပြီးလျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ အထုပ်အပိုးများမှာ
နည်းနည်းနောနောမဟုတ်ပေ။ မြင်းများကလည်း တန်းမီလျှောက်နေ
၏။

မိုလင်းနဲ့ မိလုကပ်တို့သည် တုထိပါးနှင့်အတူ ထွား
ကျင်းသန်မာသော မြင်းကိုယ်စီ စီးလာကြသည်။ ချွေကွန်နှင့် ရင်ဆိုင်
တွေ့သောအခါ သူတို့သည် ရပ်လိုက်ကြ၏။ တုထိပါးက မြီး၍ကြည့်
နေ၏။

မိလုကပ် မပြုံးနိုင်ပါ။ သူ့မျက်လုံးများတွင် ခိုးရိပ်ထိတ်လန့်

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခက်ရာခင်း(စဉ်-၇-သီမိ) ❀ ၂၅

သော အနိပ်အယောင်များ ယှက်သင်းနေသည်။ သူသည် ချွေကွန်
အား ကြောက်နို့နေသည်။ မိုလင်းနဲ့သည် ချွေကွန်အပေါ် မေတ္တာ
စိတ်ထားနေသည်ကို သူသိရှိလေသည်။ ချွေကွန်ရောက်လာသော
အခါ မိုလင်းနဲ့မှာ စိတ်ထားပြောင်းမလားဟု ခိုးရိပ်နေမိသည်မှာအ
မှန်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ချွေကွန် အဘယ့်ကြောင့် ရောက်ရှိလာရသနည်း။ ချွေကွန်
ရောက်ရှိလာရန် မည်သည့်အကြောင်းမှ မရှိတော့ပါ။ သူသည် ခိုးရိပ်
ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်ရှုနေသည်။ မိုလင်းနဲ့၏ ဟန်အမူအရာမှာလည်း
ဤအိမ်ရေကန်သေသကို မခွဲရက်မရွာရက် ဖြစ်နေပုံရသည်။

တုထိပါးက ရယ်မောလိုက်လေ၏။

"ချွေကွန်... လာပြီး နှုတ်ဆက်တာလား"

ချွေကွန်က လက်အုပ်ဖိုလိုက်၏။

"ဆရာကြီးတုထိပါးတို့နဲ့ စိတ်ဆွေဖြစ်တာကို ဂုဏ်ယူပါ
တယ်။ ကနေ့ မိုလင်းနဲ့မိလုကပ်တို့ ခေါ်ထွက်မယ်ဆိုတာ သိရလို့
လာပြီး နှုတ်ဆက်တာပါ"

တုထိပါးက ရယ်မောနေ၏။

မိုလင်းနဲ့က ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"ချွေကွန်... ကျွန်မကို လာနှုတ်ဆက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်။ ချွေကွန်နဲ့ကျွန်မ ဒီဘဝ ဒီမျှသာပါပဲ။ ရေခက်ကုန်သွားပါပြီ၊
ကျွန်မတို့ တိဘက်ကိုသွားကြတော့မှာမို့ ချွေကွန်နဲ့ မတွေ့ဆုံနိုင်
တော့ပါဘူး"

ချွေကွန်က သက်မြင်းချလိုက်ပြီ။

"ရာသီဥတုကလဲ ဆိုးပါတယ်၊ ခရီးလမ်းကလဲ ခက်ပါတယ်"

၂၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အခေအရာရာ ဂရုစိုက်ပါ။ တစ်နေ့ကဆိုတော့ ပြန်တွေ့ကြမှာပေါ့”
မိုလင်းနုက....

“ဘုရားကျောင်းကိုပြန်မှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဘုရားကျောင်းကိုပြန်မှာပါ”

“ဘုရားကျောင်းမှာက အနေအထိုင်ဆင်းရဲပါတယ်၊ ဒါ
ကြောင့် ကျန်မာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ”

သူမသည် ထိုကောင်းကိုပြောပြီးသည်နှင့် တုတ်ပေါက်ကြည့်
လိုက်၏။

“မေမေ... သွားကြစို့”

တုတ်ပေါက် မိုလင်းနုတို့အား လိုက်ပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ တုတ်
ပေါ်သည် နောက်လိုက်နောက်ပါ မြင်းတန်းကြီးအား အချက်ပြပြီး ရှေ့
သို့ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ချွေကွန်သည် မိုလင်းနု၏နောက်ကျောတိုကြည့်ကာ လိုက်
လှမ်းနေသေးလေတော့၏။ မိုလင်းနုတစ်ချက်မျှ ပြန်မကြည့်တော့မချေ။

မိလှက်ဟိကမှ ကျေနပ်ဝမ်းသာသွားလေ၏။ သူသည် ချွေ
ကွန်ရောက်လာသောအခါ မိုလင်းနုများ ချွေကွန်ထံသွားလေမလား
ဟု ခိုးရိမ်နေမိခဲ့သည်။ ယခု မိုလင်းနုက ပြတ်ပြတ်သားသားပြောဆို
ထွက်လာသောအခါ ဤလူစုထဲတွင် သူသာ ဝမ်းအသာဆုံးလူ ဖြစ်
နေတော့သည်။

ချွေကွန်သည် သူတို့အားလုံး မြင်ကွင်းမှဖောက်သွားသည်
အထိ ငေးမောကြည့်မိလေ၏။ မိုလင်းနုတို့ ထွက်ခွာသွားလေပြီး
အတိတ်က ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့သည့် နေ့ရက်များကို အိပ်မက်ထဲ
တွင်သာ မြန်လည်မက်နိုင်ပေတော့မည်။ ရုတ်တရက် သူသည် တစ်နံ့

သရေခြင်းသောသိုင်းခေတရာင်(ဧဠိ-ရ-သီမ) ❀ ၂၇

တစ်ခုကို သတိရလာလေ၏။

“တုတ်ပေါ်ဟာ မိုလင်းနုဆီ ဆွမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းကို ပေး
လိုက်မလား၊ မသိဘူး”

သူက ဆက်၍ ဧည့်စားလိုက်၏။

“ဒါမှမဟုတ်... တုတ်ပေါ်ဆီက ဆွမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းကို
ဒီကလူစုရသွားမိပြီလား၊ မသိဘူး”

ချွေကွန် ဧည့်စားနေစဉ် အဝေးမှအော်သံဟစ်သံတိုက်မိုက်
သံများကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။ ချွေကွန် အံ့သြသွားသည်။

“တုတ်ပေါ်မှ မရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်သူကများ တိုက်မိုက်နေကြ
တာလဲ၊ မသိဘူး”

ချွေကွန်သည် အသံကြားရာသို့ ပြေးလွှားသွားလေတော့၏။
မကြာမီ တိုက်ပွဲဖြစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

သူရောက်ရှိသောနေရာတွင် ထင်းရှူးယင်တန်းနုစံတန်း
ပေါက်နေသည်။ ထိုအကြားတွင် မြေကွက်လပ်တစ်ခုရှိ၏။ ထိုမြေ
ကွက်လပ်ထဲတွင် အဘိုးအိုတစ်ခု တိုက်မိုက်ကြသည်ကိုတွေ့ရှိရလေ
၏။

ချွေကွန်သည် ထိုလူစုကိုတွေ့ရသောအခါ အံ့သြသွားလေ
တော့သည်။ တိုက်မိုက်နေသူများမှာ လူမား၊ ဝမ်းကျောင်းနှင့် ဝမ်း
ကျန်း၊ ဦးလေး၊ နှောက်မိုးတို့ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့လေးယောက်သည် လေးဘက်လေးတန်မှ နေ၍ ဆံ
ပင်ဖြူမွေးပြီး ပိန်လိုလှသောအဘိုးအိုတစ်ဦးအား ဝန်းရံတိုက်မိုက်နေ
ကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါမှ ချွေကွန် ပို၍ အံ့သြသွား
သည်။ သူတို့ဦးတိုက်နေသည့်အဘိုးအိုမှာ သူ၏ဆရာဘိုးအိုဖြစ်လေ၏။

ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ဈေးကွန်နာလည်းကောင်း၊ အဘယ့်ကြောင့် သူတို့သည် ဆရာတို့ဘိုးရီးလုနီးကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေကြရသနည်း။

“သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဆရာတို့ဘိုးရီးဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်နေတာလဲ”

ရိုးလုနီးသည် သူတို့အား မတိုက်ခိုက်ပေ။ သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုအား နှောင့်တိမ်းရုံသာ ရှောင်တိမ်းနေပေသည်။ ဈေးကွန်နာသည် အသေအရာကြည့်လိုက်သည်။ ရိုးလုနီး လက်ထဲတွင် အဝါရောင်ပ ဝါဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ ဈေးကွန်နာလည်းသွားပေပြီး သူတို့သည် ချမ်းချမ်းကျသိုင်း ကျမ်းကို လှည့်နေခြင်းဖြစ်တော့သည်။

သို့သော် ထိုလူနာသည် သူတို့ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေသောသူမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်မှန်း သိပုံမရှိကြပါ။ သူတို့သည် ရိုးလုနီးက ရှောင်တိမ်းနိုင်လေလေ၊ ဒေါသထွက်ပြီး တိုက်ခိုက်နိုင်လေလေ ဖြစ်တော့သည်။ ထိုစဉ် လူမား၏အသံ ထွက်လာလေ၏။

“ဟေ့... ဒီအဘိုးကြီးက ငါတို့ ဒီလောက်တိုက်ခိုက်နေတာကိုတောင် အေးအေးဆေးဆေးလေး ရှောင်တိမ်းနေနိုင်တယ်၊ ဘာကြောင့် သိုင်းညာအဆင့်အတန်း ဒီလောက် မြင့်နေရတာလဲ”

ရိုးလုနီးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ငါ့ကိုသိကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဝမ်းကျောင်းက...

“မသိတာကိုသိအောင် ပြောမှပေါ့၊ ခင်ဗျား ပြောအောင်ကို ကျုပ်တို့တိုက်ခိုက်မယ်”

ရိုးလုနီးက...

“မင်းတို့ဆရာတွေ အသေစောသွားကြတော့ ငါ့ကို ဘယ်သိကြမလဲ၊ ဆရာတွေမရှိတော့တဲ့နောက် မင်းတို့လဲ ဖြစ်ခွင့်တိုင်းဖြစ်နေကြတာပါကလား၊ အင်း... စည်းကမ်းပြုနေတဲ့အကောင်တွေပဲ”

လူမားတို့ ဝမ်းကျောင်းတို့သည် ထိုအဘိုးအို မည်သူဖြစ်သည်ကို ဦးခေါင်းပေါက်ထွက်မတတ် စဉ်းစားကြသည်။ သို့သော် ပေါ့မလောပေ။ သူတို့၏စိတ်ထဲတွင် ထိုအဘိုးအိုသည် သူတို့ထက် အနည်းငယ်ကြီးရဲသာရှိသည်ဟု ထင်နေသည်။ သူတို့နှင့်တန်းတူဖွယ် သူအတန်းအတန်းထဲက ဖြစ်နေသည်ဟုသာ ထင်နေသည်။

ထိုစဉ် လူမားတို့သည် ဈေးကွန်နာကိုရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်သွားကြတော့သည်။

ရှောက်မိုးက...

“ကလေး... အဲဒီကသာ ကြည့်နေ၊ ဒီဘက်ကို မလှာနဲ့ ဒီမှာ တိုက်ပွဲပြင်းထန်နေတယ်”

ရှောက်မိုး တားသည်မှာ မှန်သည်။ သူတို့လေးယောက် ရိုးလုနီးကိုတိုက်ခိုက်နေသည်မှာ ကြောက်မေမီးလီလီ ပြင်းထန်လှသည်။ ရှိသမျှ အတွင်းအားများကို အကုန်ထုတ်၍ တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်၍ တိုက်ပွဲစဉ်းအတွင်း တစ်ခုခုနစ်နာမည်ဟုသိနေပေသည်။

ရိုးလုနီးက ခုခံခြင်းမပြုဘဲ ရှောင်တိမ်းရုံသာ ရှောင်တိမ်းနေပါသည်။ ဈေးကွန်နာသည် သူ့ဆရာတို့ဘိုးအား ဂရုပြုလိုက်၏။ ရိုးလုနီးက ဈေးကွန်နာ လက်ကားပြုလိုက်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ရှောက်မိုးပြောတာကို နားထောင်ပါ၊ အနားမကပ်ပါဘဲ အားလုံးသည် အံ့ဩကုန်ကြသည်။ သူတို့သည် ရိုးလုနီးက

၃၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဈာန်ကို သိနေမည်ဟု မထင်ပါ။ ရောက်မိုး၏အမည်ကို ရှိလူစီး သိနေခြင်းကိုလည်း လွန်စွာ အံ့သြကြသည်။

ရှောက်မိုးသည် လူမားနှင့်ဝမ်းကွင်းတို့ထက် အနည်းငယ်အဆင့်နိမ့်သည်။ သို့သော် ရှောက်မိုး၏အမည်ကို သိုင်းလောက၌ မသိသူမရှိပါ။ သို့သော် အဘိုးအိုမည်သူမှန်းမသိဘဲ ဤအဘိုးဆိုကာ ရှောက်မိုးကိုသိနေခြင်းမှာ ထူးဆန်းပါသည်။

အဘိုးဆိုသည် လေးယောက်၏ပြင်းထန်သောတိုက်တွက်မှုကို ရှောင်တိမ်းနေပါသည်။

လူမား၏ လက်ဝဲခိုက်ချွက်များမှာလည်း အလွန်ပြင်းထန်သည်။ ဝမ်းကွင်းနှင့် ဝမ်းကွန်းတို့၏နှစ်ဖက်ညှပ်၍ ရိုက်သော လက်ဝဲ၊ တံတောင်များမှာလည်း အလွန်ပြင်းထန်၏။ ဓားကိုကွမ်းကျင်သော ရှောက်မိုးက ဓားကိုမကိုင်ဘဲ လက်ဝဲနှင့်သာ တိုက်ခိုက်နေသည်မှာလည်း ပြင်းထန်သည်။

သို့သော် အဘိုးအိုရှိလူစီး၏အင်္ကျီစကိုပင် ထိအောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်ကြဘဲ ရှိနေသည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ”

လူမားက မေးလိုက်၏။

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ရယ်တာလဲ”

ရှိလူစီးက သူ၏ဖြူဖြေသောမုတ်ဆိတ်ကို လက်ဖြင့် သပ်လိုက်၏။

“မင်းတို့ သိုင်းအကျော်အမော်တွေကို ရယ်ခွင်လို့ပေါ့”

လူမားက...

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ ရယ်ခွင်ရတာလဲ”

သရေခြင်းသောသိုင်းအကျော်(ခွင်-ရ-သိမ်း) ❀ ၃၁

“ဟာ... ဟာ... ဟာ” မင်းတို့လေးယောက် ချဲကိုခိုင်းတိုက်နေကြတယ်။ တစ်ယောက်မှ အင်္ကျီစကိုထိအောင် မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘူး။ မင်းတို့ကိုယ် မင်းတို့သိုင်းအကျော်အမော်လို့ အထင်ကြီးနေကြသေးတယ်။ ဘာအထင်ကြီးနေတာလဲ”

လူမားက ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်၏။

“ရှင့်ကိုယ်ရှင် အထင်ကြီးမနေနဲ့၊ ကျွန်မတို့က ရှင့်ကိုအခွမ်းကုန်မတိုက်သေးလို့ ရှင် ဓလောကစ်နေနိုင်တာ၊ ကျွန်မတို့ အခွမ်းကုန်တိုက်ရင် အစိုးတခြား အသားတခြားဖြစ်သွားပြီ”

ရှိလူစီးက ခေါင်းမော၍ ရယ်လိုက်၏။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ”

အတန်ကြာမှ ရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်လိုက်၏။

“မင်းတို့က ချဲကိုလိမ်ခွင်သေးသလား၊ လိမ်လို့မရဘူးဘူး၊ မင်းက ဘဲငန်းလက်ဝဲကိုတောင် အသုံးပြုမပြုမပြီ မဟုတ်လား”

လူမားမှာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲသွား၏။

“ဟိအဘိုးကြီး ဘယ်သူများပဲလိမ့်”

လူမား ရုတ်သွားသည်။ မှန်သည်။ သူမသည် ဘဲငန်းလက်ဝဲသိုင်းဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်မဟုတ်ပါလော့။ ဘဲငန်းလက်ဝဲသည် သူမဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် ကြိုးစားတီထွင်ထားသောသိုင်းပညာတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ယင်းပညာကို သူမလျှို့ဝှက်ထားလေသည်။ အရေးကြီးသောအခါမှ ထုတ်သုံးခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းပညာရပ်ကို အဘိုး အိုသိနေလေသည်တကား။

လူမားသည် အံ့သြနေလေ၏။ ရှိလူစီးက အဝါရောင်ဖြင့် ထုပ်ထားသောအထုပ်ကို တယ်ဘက်လက်ဖြင့်ကိုင်ရှင်...

၃၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ မင်းတို့ကို မတုံ့ပြန်ရင် မင်းတို့က ဒီလိုပဲ ရွပ်နေဦးမယ်၊ တုံ့ပြန်ရင်လဲ မင်းတို့ပဲ ဒဏ်ရာရမယ်၊ ငါတော့ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေပြီ”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ခုကန်ချပြီး...

“မင်းတို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးနေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ သိုင်းလောကမှာ ငါနှင့်ငါသာ ခြိုင်းရောလို့ ထင်နေတဲ့လူတွေ၊ မင်းတို့ ဘဝင်မြင့်နေတာကို ဘဝင်ကျသွားအောင် ငါလုပ်ပေးရမယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် သူသည် လက်ဝဲတစ်ဖက် ရိုက်ထုတ်လိုက်တော့သည်။

“ဝုန်း”

ဝမ်းကျန်းသည် အဝေးသို့လွင့်ခဲ့သွား၏။ ရွက်ပွဲလည်း လဲကျသွား၏။ လူမားနှင့် ဝမ်းကျောင်းတို့မှာမူ လဲမကျချေ။ သို့သော် လဲမကျအောင် ကိုယ်ကိုကြိုးစားထိန်းနေရ၏။

ဂျို့လူစီးက အေးအေးဆေးဆေးဆေးပြောလိုက်၏။

“မင်းတို့ရဲ့ဆရာတွေ လောကမှာ မရှိကြတော့ဘူး၊ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ငါက မင်းတို့ရဲ့ဆရာတွေအစား အစားဝင်ပြီး မင်းတို့ကို ဆုံးမရတာ”

သူက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“မင်းတို့က သိုင်းထိပ်သီးအကျော်အမော်တွေဖြစ်တယ်၊ သိုင်းလောကထဲမှာ ပထမတန်းစားထဲက လူတွေဖြစ်တယ်၊ မင်းတို့ကိုယ်ပစ္စည်းကိုယ် ပြန်ရနေပြီပဲ၊ ပြန်ကြမို့ အခုတော့ တခြားပစ္စည်းကို လိုချင်နေသေးတယ်”

သူ့အသံသည် ပြောရင်း မာကျောခက်ထန်လာသည်။

သရေခွင်ဒီးသောသိုင်းအတုရင်(ဇွဲ-ရ-သိမ်း) ❀ ၃၃

“မင်းတို့ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းကို စိတ်မကူးမဲ့ ငါ့ရဲ့နေရင်ဒီသိုင်းကျမ်းကို မင်းတို့ဘယ်တော့မှ မရဘူးမှတ်”

သူက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ရှင်းရှင်းပြောလိုက်မယ်၊ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းဆိုတာ ဒီ လောကမှာ မရှိတော့ဘူး”

သူသည် အဝါရောင်ပဝါဖြင့်ထုပ်ထားသည့် အထုပ်ကိုလက်ဖြင့် ချွေ့လိုက်ပြီး လေထဲသို့လွင့်ပစ်လိုက်ရာ စက္ကူများ ပျံ့လွင့်လာလေ၏။ လူမားတို့ လေးယောက်မှာ အံ့သြထိတ်လန့်စွာ မေးလိုက်၏။

“ဒါ... ဒါ... ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းလား၊ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်း ဘယ်ရောက်သွားသလဲ၊ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းကို ခင်ဗျားဖျက်ဆီးလိုက်သလား”

ဂျို့လူစီးက...

“တိတ်စမ်း... မင်းတို့ ဒီနေ့ကစပြီး ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းအကြောင်း မပြောနဲ့တော့၊ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းကို ငါ့ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီ၊ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းအကြောင်းပြောတဲ့လူကို ငါ့ဂျို့လူစီးက ခွင့်မလွှတ်ပါဘူးကွ”

ဂျို့လူစီးက...

ဂျို့လူစီးဟူသောအမည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လူမားဝမ်းကျောင်း ဝမ်းကျန်းနှင့်ရှောက်မိုးတို့သည် ရင်ထိတ်သွားကြလေ၏။ လူမားက ဦးလွှတ်ကံရပ်ပြုလိုက်သည်။

“အဘ လောကမှာ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ပြောမှားဆိုမှားရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဂျို့လူစီးက...

၃၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအစာခင်း

"ပထမတော့ ဒီကိစ္စကို ငါမိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ နောက်ဆုံး
သိုင်းလောက သွေးချောင်းစီးမယ့်ကိစ္စကို ငါတွေ့မြင်လာရတာ
ဒီတော့ ငါလက်ဝိုက်ကြည့်နေဖို့ မသင့်တော့ဘူးပေါ့၊ မင်းတို့
အသက်ကြီးပါပြီကွာ၊ လောကမှာ ဒီဆက် တန်ဖိုးရှိတဲ့အလုပ်ကို
ကြပါ၊ ဒီကိစ္စလေးအတွက် အချိန်ကုန်ဆုံးမနေကြပါနဲ့တော့"

ဝမ်ကျောင်းက ဦးညွတ်ဂါရဝပြုရင်း ပြောလိုက်သည်။

"မိတ်မျှပါ ဘာ၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ ခွန်လွှတ်လို့
ပါတော့မယ်"

ရှုလူစီးက ပြုံးလိုက်၏။

"က... မင်းတို့ရဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းတွေလဲ ပြန်ရပြီဆို
ပြန်ကြပေတော့"

ဝမ်ကျန်းကလည်း ရှုလူစီးအား ဂါရဝပြုရင်း...

"ကျွန်တော်ဝမ်ကျန်း နှုတ်ဆက်ဂါရဝပြုပါတယ်"

ရှုလူစီးက...

"အေး... အေး၊ ကောင်းကောင်းပြန်ကြ"

လူမား၊ ဝမ်ကျောင်းနှင့် ဝမ်ကျန်းတို့သည် ရှုလူစီးကို နှုတ်
ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းကိစ္စသ
တန်ခမ်းရပ်သွားလေပြီး သူတို့မိတ်ဖျက်လက်ဖျက် ထွက်ခွာသ
ကြသည်။ ချွေကွန်သည် ရောက်မှီးထဲသို့ လျှောက်လာလေ၏။

"ဦးလေးရောက်မှီးကလဲ ချမ်းချမ်းကျသိုင်းကျမ်းအတွက်
အလုပ်ခွပ်နေတာကိုး"

ရောက်မှီးက...

"ငါ ဆယ်ကိုးနှစ်လုံးလုံး အကူအညီပေးထားရတော့ ခေ

သရူခြင်းသောရိုင်းခဏရာခိုင်(စဉ်-ရ-ဝိမိ) ❀ ၃၅

ကြေးတောင်းတဲ့အနေနဲ့လုပ်ရတာပါ"

သူသည် ချွေကွန်နှင့်အတူ ရှုလူစီးထဲသို့ လျှောက်သွား
သည်။

"ကျွန်တော် ရောက်မှီး ဂါရဝပြုပါတယ်"

ရှုလူစီးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

"ဓားသမားရောက်မှီးရဲ့အမည်ကို ကြား၊ နေတယ်၊ မင်း
ရောက်မှီးဆိုတာလဲ ငါ သိတာလဲ"

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

"မင်းတို့ကိစ္စကိုလဲ ငါ ကြားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြီးတာတွေ
လဲ ပြီးပါစေတော့ကွာ၊ လက်စားချေဖို့ကိစ္စကိုလဲ မမှပစ်လိုက်ပါ"

ရောက်မှီးသည် ငြိမ်နေလိုက်၏။

ရှုလူစီးက ဆက်ပြောသည်။

"တုတ်တုတ်တုတ်တုတ်တုတ်တုတ်တုတ်တုတ်တုတ်တုတ်တုတ်
ကျွေးလွန်ပြီဆိုပါပြီ၊ ဒီကိစ္စဟာ ရက်စက်လွန်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူလဲ
ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ခုကရောက်နေရတယ်၊ သူအသက်ကြီးလာတဲ့
အခါ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုတယ်၊ လူအများကိုကူညီတယ်၊ ဒါကြောင့်
မင်းတို့ သူ့ကိုခွင့်လွှတ်ကြပါ၊ သူ့အမြန်နဲ့ သူရှိပါစေတော့ကွာ"

ချွေကွန်နှင့် ရောက်မှီးတို့မှာ မည်သည့်စကားမျှ မပြောနိုင်
ဘဲ ရပ်နေကြပါသည်။ ရှုလူစီးက...

"က... မင်းတို့လဲ သွားနိုင်ကြပါပြီ၊ ဒီကိစ္စထဲမှာ ငါ ဝင်ဖျန်

ဖြေပေးလို့လဲ မရပါဘူးလေ၊ ခံစားချက်ရှိတာက မင်းတို့ပဲ၊ မင်းတို့ခံ
စားချက်ကို မင်းတို့ဘာသာ ဖြေရမှာပဲ"

ရောက်မှီးသည် ဂါရဝပြုအရှိအသေ ပေးလိုက်သည်။

၃၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

"အဘယ့်သဘောတရားကို ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး ပြည်ဆည်းဆောင်ရွက်ပါ့မယ်"

ရှိလုနီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ကောင်းပြီ... ငါ နားလည်ပါပြီ၊ မင်း သွားနိုင်ပြီ"

သူသည် ဈာန်စိတ်ကိုဆွဲရင် ဖွားကြားသည်။

"ကလေး... နက်ဖြန် မှန်းတည့်မိန့်မှာ မင်းတို့ဧည့်ခန်းက ငါ လာမယ်၊ မင်းစောင့်နေပါ"

ဈာန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးရှောက်ဖို့၊ ကျွန်တော့် ဆရာဝန်သည် ပေးပို့ကိစ္စတစ်ခုပဲ ရှိပါတော့တယ်၊ အဲဒါ အချိန်စောင့်နေရတယ်၊ ကျွန်တော် ဦးလေးကို စောင့်နေပါမယ်"

ရှောက်ဖို့သည် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။ သူသည် မြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်သွားလေရာ တပြည်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ဈာန်သည် ရှောက်ဖို့၏ကျောပြင်ကို ဝေးကြည့်နေသည်။ တပြည်ခြည်း ဝေးကွာပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ သက်ခြင်းမျှလိုက်မိတော့သည်။

၁၈၈

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခတရာင်(၄၆-၇-သိမ်း) ❀ ၃၇

အဆန်း(၃)

ထုတ်သည့်ရိုင်းသားအိမ်နီး

သန်းခေါင်ယံအချိန်....။

ခင်းကျန် ဆောင်းရာသီဖြစ်၍ နှင်းတဖွဲဖွဲ ကျဆင်းနေသည်မှာ မထူးဆန်းတော့ပါ။ မြေပြင်တစ်ဝှမ်း နှင်းပွင့်များသာ ဖုံးလွှမ်းနေပါတော့သည်။

ဈာန်စိတ်ထဲမှာ မကြည်မလင်ဖြစ်နေသဖြင့် အိပ်၍လည်း မပျော်ပါ။ သူသည် ဟိုသည် လှူလိုမိနေသည်။ နောက်ဆုံး၌ အိပ်မပျော်တော့သဖြင့် ဈာန်သည် အိပ်ရာမှထလိုက်ရတော့၏။ သူသည် ဆရာဖြစ်သူ လိုကအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

လိုကသည် အတွင်းအား လေ့ကျင့်နေသည်။ ဟင်ပျဉ်ခွေ၊ ဂျီဒ်ရင်း မှက်လုံးများ ခုံမှိတ်နေသည်။ ဆရာလိုကသည် စိတ်အထူးကြည်ငြိမ်နေသည်။ အခန်းထဲမှ အပြစ်အပျက်များကို လုံဝမသိရှိသလောက်။

ဈာန်သည် အိပ်မရသဖြင့် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ထထိုင်လိုက်သည်။ အပေါ်အင်္ကျီကိုဝတ်၍ တံခါးကိုအသာအယာ တွင်းခွင့်လိုက်သည်။

"ဂျွီ...."

၃၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ လေစိမ်းက တဟုဟုတိုက်ခတ်လာတော့၏။ အခါမီခါသလိုဖြစ်သွားသဖြင့် ချွေကွန်၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။

နှင်းဘဲမဲ့ကုနေသောမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ချွေကွန်သက်ပြင်းမူမိလေ၏။ သူသည် လေကူးသီသို့လျှောက်လာလေတော့သည်။ အပြင်သို့လမ်းလျှောက်ထွက်မည်ဟု သူစိတ်ကူးလိုက်သည်။ ညကြီးသန်းခေါင် နှင်းပူနံ့ဖျံ့ကျနေသောအချိန်၌ တစ်ကိုယ်တော်လမ်းလျှောက်မည်သူကို သင်တွေ့ဖူးပါမည်လော။

သူ လေကူးထိပ်သို့ရောက်သောအခါ လေကူးအောက်မှ ငိုခိုက်နေသလို ကြားလိုက်ရတော့သည်။ ချွေကွန် ရင်ထိတ်သွား၏။

“လူတွေပြန်ကုန်ကြပြီ၊ အချိန်မတော် ဘယ်သူများလာရင် နေပါလိမ့်၊ ပြဿနာများ တက်ဦးမလားမသိဘူး”

ချွေကွန်သည် ပြဿနာတက်မည်ကို ကြောက်နေသည်။ လေကူးပေါ်မှဆင်းပြီး ငိုသံကြားရာထိသို့လျှောက်သွားသည်။ လူတစ်ယောက်သည် လေကူးမြေရင်းတွင် ငိုနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

“ဘယ်သူငိုနေတာလဲ”

ချွေကွန်က မှောင်ထဲသို့ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။ ငိုကြွေးနေသည့် ချွေကွန် အသံကြားသောအခါ အလန်တကြား မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ချွေကွန်ပါလား၊ မြန်မြန်လိုက်ခိုပါ”

ထိုသူမှာ ယန်းပုဖြစ်နေ၏။ ချွေကွန်သည် ကျန်ဝမ်းရေပေးခဲ့သော နောက်ဆုံးစာကို သတိရလိုက်မိသည်။

“ငါသေရင် ယန်းပုလာပြီး သတင်းပို့လိမ့်မယ်”

သရူဒြင်းသောသိုင်၊ စောရာဂ်(ငြိမ်း-ရ-သိမ်း) ❀ ၃၉

သူသည် ထိုစာတစ်ကြောင်းကို သတိရလိုက်ပြီး လွန်စွာ ခက်ပူသွားလေ၏။ သူသည် ယန်းပု၏ပန်းနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင် မိလမ်းလိုက်သည်။

“ယန်းပု... ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘာကုန်ဝမ်း ဘာဖြစ်သလဲ၊ ပြောခမ်း”

“ဆရာ... ဆရာ... သေတော့မယ်”

ချွေကွန်၏နှလုံးထဲသို့ မိုးကြိုးထိမှန်သကဲ့သို့ဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပူမိုက်သွားရသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ စောစောက မပြောတာလဲ၊ သူ... အခုကယ်မှာလဲ”

“မင်း စိတ်ထိခိုက်မှာမို့လို့ ငါ မပြောဘူး”

ချွေကွန်သည် ထိုင်နေသောယန်းပုအား ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ငါ့ကို ဘာသိ အမြန်လိုက်ပို့”

ယန်းပု ထလိုက်သည်။

“လာ... ထိုင်ခုံ”

ယန်းပုသည် ထခြေလေတော့၏။ ချွေကွန်လည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားရလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် နှင်းတမဲ့ကုနေသော ညသန်းခေါင်ယံအချိန်၌ ပြေးလွှားနေကြတော့သည်။

သူသည် ပြေးလွှားရင်း သေလွန်းပါး အသက်ငင်နေသည့် စတိုးဆွဲကျန်ဝမ်းကို မြင်ယောင်နေမိတော့သည်။

“ဘုရား ကယ်တော်မူပါ”

သူသည် ရင်ထဲမှကြွေတံ၍ ဆုတောင်းနေမိလေ၏။ သူသည် ယန်းပုမောင်းခေါက်သံသုံးဆူကိုတိတိကြားလိုက်ရသည်။

၄၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခင်း

သူတို့သည် တောင်ခြေတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်လာလေ၏။ ချွေကွန်သည် လိုတောင်ခြေ၌ လိုက်စုတစ်ခုရှိကြောင်း သိရလေတော့၏။

“ယန်းပု... ဒီမှာ လိုက်စုရှိတယ် မဟုတ်လား”

ယန်းပုက ခေါင်းညှိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

ယန်းပု၏စကားဆုံးသည်နှင့် ချွေကွန်သည် လိုက်စုထဲဝင်တော့သည်။ လိုက်စုထဲ၌ စကားပြောသမျှများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ချွေကွန်၏ခြေလှမ်းများ တန့်သွားရသည်။

ကျန်ဝမ်းမှာ မသေသေးကြောင်း-ချွေကွန်သိလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ပုပင်နေသောစိတ်များ အနည်းငယ် အေးချမ်းသွားရ၏။ ချွေကွန်သည် လိုက်စုထဲသို့ လျှောက်လှမ်းဝင်သွားလေ၏။ လိုက်စုသည် အေးစိမ့်နေ၏။

“ဘာကွန်ဝမ်း... ဘာကွန်ဝမ်း”

သူသည် ခရီးရောက်မဆိုက် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူသည် လိုက်စုထဲသို့ ချိုးကျွေ့ဝင်လိုက်၏။ ကျန်ဝမ်းသည် နံရံကိုမှီ၍ ထိုင်နေ၏။ သူ့အနီးတွင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။ အခြားသူ မဟုတ်ပေ။ ကျန်ဝမ်းအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိသော အတွားဖို ထိတိမြစ်လေသည်။

ထိတိသည် ဝမ်းနည်းကြကွဲစွာ တီးတီးစကားပြောနေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ ချွေကွန်သည် ကျန်ဝမ်းရှေ့တွင် ဒူးထောက်လိုက်သည်။

“ဘာ နေကောင်းတယ်နော်”

ကျန်ဝမ်းသည် ပီနီလိုသောလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ချွေကွန်၏

သရဖူငြင်းသောထိုင်စေတရာဝင်(ငြိ-ရ-သိမ်း) ❀ ၄၁

လည်ပင်းကို လှမ်းကပ်လိုက်၏။ ကျန်ဝမ်းသည် သေမိန့်ခြစ်၍လည်းမသိ။ အသံထွက်စကားပြောလာနိုင်ပြီဖြစ်သည်။ သေမည့်မီးသည် ဂြိုဟ်မီးနှင့် တဟုန်းဟုန်း စောက်လောင်သကဲ့သို့တည်း။

ကျန်ဝမ်းက ဖြည့်ညည်းစွာ စကားပြောသည်။

“ချွေကွန်... မင်းဘာမှစိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့”

ချွေကွန်သည် ကျန်ဝမ်းစကားပြောနိုင်သည်ကို ဝမ်းသာ၍မဆုံး ဖြစ်နေသည်။

“ဘာ... ဘာ စကားပြောနိုင်ပြီ၊ ဘာမှစိုးရိမ်ရော မလိုတော့ဘူး၊ ဘာ ဖြန်ကောင်းချီမရှိတော့တယ်”

ကျန်ဝမ်းက မချို့ပြီးပြူးပြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ချွေကွန်... မင်း ငါ့အပေါ်ထားတဲ့စေတနာကို ငါ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါကြာကြာမနေရတော့ပါဘူး၊ ဒါကို ငါသိပါတယ်”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“ယန်းပုက တော်တော်ခက်တယ်၊ မင်းရှေ့မှာ ငါမသေခင် လိုဒီလိုက်စုထဲလာနေတာ ဘာဖြစ်လို့ မင်းကိုအကြောင်ကြားရတာလဲ မသိဘူး၊ အခုတော့ ဘာထူးတော့မှာလဲ၊ မင်းသိသွားတော့ ငါ အသေခက်တာပေါ့”

ချွေကွန်သည် ကျန်ဝမ်း၏စကားကိုကြားသောအခါ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးလေတော့၏။ ယန်းပုမှာ ချွေကွန်နောက်မှ ကပ်လိုက်လာပြီး ဂုဏ်ထင်လာသည်။ သူသည် ထောင့်တစ်ထောင့် ထိုင်ကာ ငိုကြွေးနေ၏။ ကျန်ဝမ်းက သူ့ကိုအမြဲတင်သံကြားရက ရသောအခါ ပို၍ဝမ်းနည်းသွားပြီး ပို၍ငိုလေတော့၏။

၄၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ကျန်ဝမ်းက ယန်းပုရှိရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီး...

"ငါမသေသေးဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ငိုနေရတာလဲ"

ဈာန်နှင့် ယန်းပုသည် အငိုရပ်လျက် ကျန်ဝမ်း ရွှေ့၍ တပ်၍ ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ကျန်ဝမ်းသည် အဝေးသို့မျှော်ငေးကြည့်နေ၏။ တို့နောက် လေပူတစ်မျက်ကို မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

"မင်းတို့လို တပည့်နှစ်ယောက်ကိုရထားတာ ငါသေဖျော်ပါပြီလေ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး သိုင်းပညာထူးချွန်ကြတယ်၊ လိမ္မာကြတယ်"

ထိတိသည် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ငိုကြွေးလေတော့၏။

"ငါ ဘယ်လောက်ကံကောင်းသလဲ၊ ငါ သေခါနီးမှာ အရင်းနီးဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ငါ့ကိုကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နေတယ်၊ ငါ့လောက် ကံကောင်းတဲ့လူ ဒီလောကမှာ မရှိပါဘူး"

ထိတိသည် ကျန်ဝမ်း၏လက်နှစ်ဖက်ကို အသာအယာဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

"ဪ... အစ်ကိုကြီးရယ်"

ကျန်ဝမ်း သက်ပြင်းတစ်မျက်ဆွလိုက်၏။ သူသည် ထိတိကို ကြည့်ပြီး မြည်ညှင်းစွာ ပြောလိုက်လေ၏။

"ငါ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မင်းကို ငါ အကြွေးဆပ်ရောတွေ ဝိုနေပါတယ်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်ဆုံးခဲ့သော်လည်း ဒီအကြွေးတွေဟာ မကျေမနပ်သေးပါဘူး၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ငါနေ့တိုင်း တွေးပါတယ်၊ တွေးမိတိုင်းလဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရပါတယ်"

ထိတိက...

သရေပြင်သောသိုင်းတရား (စဉ်-၇-သိမ်း) ❀ ၄၃

"အစ်ကိုကြီးရယ်... ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေ ပြီးပါစေတော့၊ ဒါတွေပြန်ပြောနေလို့လဲ အသစ်ဖြစ်မလာတော့ပါဘူး၊ စိတ်မကောင်းရောတွေသာ ဖြစ်လာမှာပါ"

ထိုအခါ ဈာန်သည် စကားနှစ်ခုကို ဆက်စပ်ငြင်းစားမိတော့သည်။ သူတို့စကားအရ ထိတိသည် တစ်ချိန်က ကျန်ဝမ်း၏ဆွေသူဟောင်းဖြစ်မည်ကို ရိပ်စားမိလိုက်တော့သည်။ ကျန်ဝမ်းသည် ဈာန်နှင့် ယန်းပုတို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

"ငါ့မှာ တပည့်နှစ်ယောက်ရထားပါတယ်၊ တပည့်နှစ်ယောက်လုံး ငါ့ကိုအစွမ်းကုန် စောင့်ရှောက်ကြတယ်၊ ငါ့ဟာ မလွပ်မှားနိုင်တဲ့လူဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ ပြုမူခြင်းမရှိဘဲ ငါ့ကိုပြုမူခဲ့တယ်၊ အဲဒါဟာ ဘာလဲ၊ သူတို့ ငါ့ကိုချစ်မြတ်နိုးလို့ပေါ့၊ ငါကလဲ သူတို့ကို ချစ်ပါတယ်"

သူသည် ပြောရင်း မျက်နှာပြီးရောင်သမ်းလာသည်။

"ဈာန်က ငါ မျှော်လင့်တောင်တနေတဲ့ အနီရောင်ခေါင်းမျှော်ကိစ္စအောင် ယူပေးခဲ့တယ်၊ ငါ့ဘဝဟာ အားလုံးနိမ့်နိမ့်နာနာမျှတာမှမလိုတော့ဘူး"

ဈာန်နှင့် ယန်းပုတို့မှာ နားထောင်ရင်း မျက်စည်ကျလာတော့၏။ ကျန်ဝမ်းသည် လေပူတစ်မျက်မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

"ငါ စိတ်မချတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်"

ဈာန်က...

"ပြောပါ၊ တဘာ၊ မှာရောရှိတာကို မှာခဲ့ပါ"

ကျန်ဝမ်းက ဆက်ပြောလေ၏။

"ယန်းပုက သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက် ကောင်းကောင်း"

၄၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ သူ့နဲ့ငါ အတွေ့နေရက်ကျတဲ့အတွက် ငါဟာ ဆရာတာဝန်မကျေပီဟု သူကတော့ ငါ့ကိုအခွမ်းကုန်ပြုစုခဲ့ပါတယ်။ သူက တပည့်တာဝန်မကျေပီတယ်။ ဒါကြောင့်...."

သူသည် ချွေကွန်ကို ကြည့်လိုက်၏။

"ချွေကွန်...."

ချွေကွန်က....

"ဟုတ်ကဲ့... ဘာဘဲ၊ ဘာပြောမလဲ၊ ပြောပါ ဘာဘ"

ကွန်ဝမ်းက....

"မင်း ဘုရားကျောင်းပြန်သွားပြီးနောက် သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ပါ။ မင်း တတ်မြောက်ထားတဲ့သိုင်းပညာတွေဟာ ဖြိုင်စိစွာပညာပါ။ ဒီပညာတွေနဲ့ သိုင်းလောကကိုသွားရင် သိုင်းလောကရဲ့မကိုမဲ့ဖြစ်ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ ဘုရားကျောင်းကိုပြန်ဖို့ကိုပဲ စိတ်ထက်သန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားကျောင်းမှာပဲ ယန်းပုကိုပညာ ကုန်သင်ပေးပါ။ အခြေအနေပေးရင် သူ့ကိုကျန်နေနဲ့နယ်ကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ"

ချွေကွန်က 'ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏'

"စိတ်ချပါ ဘာဘ၊ ဘာမှာကြားချက်အတိုင်း တသွေမတိမ်းဆောင်ရွက်ပါ့မယ်။ ယန်းပုကို ပညာကုန်သင်ပေးပါ့မယ်။ ကျန်နေနဲ့နယ်ကို လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်"

ကျန်ဝမ်းသည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

"မင်းကထိကို ငါယုံတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းဟာ ငါနဲ့ဆက်ဆံခဲ့တာတည်းက ကောင်းတစ်ခွန်းမှမပျက်လို့ဘဲ။ ငါ စိတ်ချသွားပါပြီ"

သရေခြင်းသောသိုင်းတရားဝင်(ရှင်-ရ-သိမ်း) ❀ ၄၅

သူက ထိတ်တက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

"ငါသေပြီးတဲ့အခါ ငိုရဲလှစီးပေးခဲ့တဲ့ဆေးနဲ့ ငါ့ရဲ့ ဓမ္မာကိုယ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါ။ ငါ... ငါ့အနီးစုထည့်ဖို့ တားတစ်ဘူးဆောင်ထားပါတယ်။ ထိတ်က ပြည်မကို သယ်ဆောင်သွားပါ"

ထိတ်၊ ချွေကွန်နှင့်ယန်းပုတို့သည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် အဘိုးဆိုကျန်ဝမ်းမှာကြားနေသည်များကို တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေလေ၏။

ကျန်ဝမ်းမှာ ဓမ္မာကိုယ်အတွင်း၌ တဖြည်းဖြည်း ဆိုးရွားလာသည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာမှာ ဝိညို ပြုံးလာနေသည်။ သူ့အသံသည် တိုးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ထိတ်၊ ချွေကွန်နှင့် ယန်းပုတို့သည် နားစိုက်ထောင်ရလေတော့၏။

"ငါသေခါနီးအချိန်မှာ သေခြင်းတရားကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့တရားလို့ မယူဆပါဘူး။ သေခြင်းတရားဆိုတာ အသက်ရှင်စဉ်က ပြုမူခဲ့တာ အားလုံးကို နိဂုံးချုပ်ပေးလိုက်တာပါ။"

သိုင်းလောက၌ တစ်မျိုးက လွမ်းလွမ်းတောက်ကျော်ကြားခဲ့သော သိုင်းပညာရှင်ရောဂါသည်အဘိုးဆိုကျန်ဝမ်းသည် ရယ်မောလိုက်လေ၏။ ရယ်သံကျတော့ အသံပြင်းထန်ပါလေသည်။ သေခြင်းတရားကို အံတု၍ ရယ်ခြင်းလားမပြောနိုင်ပေ။

"ဟာ... ဟာ... ဟာ..."

သူသည် ရယ်မောနေရာမှရပ်တန့်ပြီး ချွေကွန်အား ကြည့်လိုက်သည်။

"ချွေကွန်... ယန်းပုကို ခေါ်ပြီးသွားတော့"

ထိုအခါ ချွေကွန်နှင့်ယန်းပုတို့ အံ့အားသင့်သွားကြလေ

၄၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သည်။ ကျန်ဝမ်းသည် သေခါနီးအချိန်ဖြစ်နေသည်ကို သူတို့သိသည်။
ဟိုကြောင့် ကျန်ဝမ်းအနား၌ ပို၍နေရန်လိုအပ်သည်ကိုလည်း သိ
သည်။ ယခု ကျန်ဝမ်းက သူတို့အားနှင့်ထုတ်သောအခါ သူတို့နှစ်
ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြတော့
သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာ”

ချစ်ကွန်က မေးလိုက်လေ၏။ ကျန်ဝမ်းက မောင်းခါပြီး ပြော
သည်။

“ငါသေမှာကို မင်းတို့မကြည့်ရက်တာ ငါသိတယ်။ ငါကလဲ
မင်းတို့ကိုပစ်ခွာသွားပြီး မသေချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အခု ငါသေရတော့
မယ်။ ငါသေတာကို မင်းတို့မကြည့်စေချင်ဘူး။ မမြင်စေချင်ဘူး။ ဒါ
ကြောင့် မင်းတို့ ဒီကထွက်သွားပါ”

ချစ်ကွန်က ချက်ချင်း မောင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ မသွားနိုင်ဘူးဘာဘရယ်”

ယန်းပုက ငိုယိုလျက်...

“ဆရာ... ကျွန်တော်တို့ မသွားပါရစေနဲ့”

ထိုသို့သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခပ်ဝေးဝေးသို့ဆွဲခေါ်
သွား၏။ ထို့နောက် တီးတီးပြောတော့သည်။

“မင်းတို့ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာကို ငါ နားလည်မိ
တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက မင်းတို့ပျော့သောကရောက်နေတဲ့မျက်နှာ
တွေကို မကြည့်ရက်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့သွားကြမယ်
နောက်သုံးရက်ကြာရင် ဆာလာဗျိုက်အရောက်လာပြီး သူ့ကိုနှိမ့်
ကန်တော့ကြတာပေါ့”

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစကရာဇ်(ဇော်-ရှ-သီမံ) ❀ ၄၇

ထိတ်စိစကားကို သူတို့နှစ်ဦးကြုံရတော့သည်။ သူတို့သည်
ကျန်ဝမ်းအား နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ငိုယိုပြီး နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

“ဘာ... ကျွန်တော်တို့သွားတော့မယ်။ ဘာကို ကျွန်တော်
အမေတစ်ယောက်လို ချစ်ခဲ့မိပါတယ်။ ဘာက ကျွန်တော်တို့အပေါ်
သံယောဇဉ်ထားတာကိုလဲ ကျွန်တော်တို့သိပါတယ်။ ဘာကို ဘယ်
တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်တော့ပါဘူး”

ချစ်ကွန်က ပြောလိုက်သောအခါ ကျန်ဝမ်းမှာ မျက်ရည်ကျ
လာတော့၏။ နှုတ်ခမ်းသာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည်။ အသံ ထွက်မ
လာတော့ဝေ။ ယန်းပုကလည်း...

“ဆရာ... ကျွန်တော်တို့ ဆရာအမိန့်အတိုင်း သွားကြပါ
တော့မယ် ဆရာ။ ဆရာကို ကျွန်တော် ဦးစိုက်ရှိခိုးခဲ့ပါတယ်”

ယန်းပုသည် မျက်ရည်များ ထွေထွေကျဆင်းလျက် ရှိခိုးဦး
စိုက်လေ၏။ ထို့ပြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ထိတ် မျက်ရည်ကျရလေ၏။
ဆရာတပည့်တို့၏ကြိုးမားလှသော သံယောဇဉ်ကြီးကိုတွေ့မြင်သွား
လေ၏။

ယန်းပုက...

“ဆရာအမိန့်အတိုင်း ကျွန်တော် ချစ်ကွန်ဆီက သိုင်းပညာ
တွေကို လက်ကွန်သင်ယူပါမယ်။ ချစ်ကွန်ကို ကျွန်တော်နားလည်ပါ
တယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်အထွက် ဘာမှမပူပါနဲ့”

ကျန်ဝမ်းသည် မျက်ရည်သုတ်ပြီး ဖြူးဖြူလိုက်လေ၏။

“ကောင်းတယ်။ ဒီကောင်းကြားရလို့ ငါ ဝမ်းသာတယ် ယန်း
ပု။ မင်းကို ငါပြောခဲ့တဲ့စကားကို မင်းမှတ်မိသေးသလား”

သူက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

၄၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဧကွန်နီဆီမှာ ငါနဲ့နိပ်ညာသင်ပြီးတဲ့အခါ ဓမ္မနိယနယ် ချင်း
နိပ်ပြီး မှာရှိတဲ့ ကဲ့အမ်းပီးဆီကို မင်းသွားပေါ့ အဲဒီလူအတွက် ငါ မင်းကို
စာရေးပေးထားတာရှိတယ် မဟုတ်လား အဲဒီစာပေးလိုက်ရင် သူက
မင်းကို အနီရောင်ခေါင်းခွေးပေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ မင်း အနီ
ရောင်ခေါင်းခွေးကို ပိုင်ပြီပေါ့”

ယန်းပုက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ကွန်နီတော် မှတ်မိပါတယ်ဆရာ”

ကွန်နီဝမ်းက လက်ကာပြလိုက်၏။

“ကဲ... ကဲ... မင်းတို့သွားကြတော့”

ဧကွန်နီနှင့်ယန်းပုတို့သည် လိုက်ဂူအထိ နောက်ဆုတ်
နောက်ဆုတ်နှင့် သွားကြလေ၏။ ထိတ်က သူတို့အား လိုက်ဂူအထိ
လိုက်ပို့သည်။

“ကလေးတို့ရယ်... သွားကြပေတော့”

ဧကွန်နီနှင့်ယန်းပုတို့သည် ငိုကြွေးရင်း ထွက်ခွာသွားကြ
လေ၏။ အသွားဆိုထိတ်မှာ ဧကွန်နီနှင့်ယန်းပုကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်
ဆည်မရအောင် မြစ်ရတော့သည်။

ဧကွန်နီနှင့် ယန်းပုတို့သည် ဤသို့ဖြင့် ဂူအပြင်ဘက်သို့
ရောက်ရှိသွားကြလေ၏။ ဂူအပြင်သို့ရောက်သောအခါ ကွန်နီဝမ်းကို
မမြင်ရတော့ချေ။

ဧကွန်နီက ပြည်ညောင်းစွာ လျှောက်ရင်း...။

“ဘာဟာ သိပ်သနားရာကောင်းတာပဲ”

ယန်းပုက...။

“ဆရာသေသွားတာဟာ ဂိုအဖို့ အားကိုးရာ တောင်ကြီး

သရဲရူခြင်းသောသိုင်းခဏရောင်(ဇွဲ-ရ-သိမ်း) ❀ ၄၉

ပြိုကျသွားသလိုပါပဲကွာ”

သူတို့သည် တဖွဲဖွဲကျနေသောနှင်းဖျားအကြား ပျောက်
ကွယ်သွားကြတော့သည်။

- သူတို့ထွက်သွားပြီး မကြာမြင့်မီပင် တစ်မျိုးက လျှမ်းလျှမ်း
တောက်ကျော်ကြားခဲ့သော ရေဂါသည်သိုင်းသမားကွန်နီဝမ်းသည်
တိတ်တဆိတ် သေဆုံးသွားတော့၏။

၁၈၈

အနီး(၄)
တဝန်

လုံကုသည် အောက်ထပ်သို့ဆင်းသက်လာလေ၏။ ထိုအ
တရားဓမ္မဗွတ်ဖတ်သံများကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ လုံကုသည် မူရ
မှောင်ကုပ်သွားလေ၏။

“ဣန္ဒြန့်... ဘာတွေ လုပ်နေပြန်ပြီလဲ မသိဘူး”

တည်းခိုဆောင်တွင် လူများစွာ မရှိတော့ပေ။ သိုင်းထိပ်သို့
အတော်များများသည် ထွက်ခွာသွားကြပေပြီ။ ကျန်ရစ်သူဆို၍ ဝ
ကြီးပိုင်းထဲမှ နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ထိုနှစ်ယောက်မှာ လူ့ဟုလူ
နှင့် လုံကုတို့ဖြစ်ကြသည်။

လူငယ်များတွင်လည်း ဣန္ဒြန့်၊ ယန်းပုနှင့် ဝေကိုးတို့သာ
ရှိတော့သည်။ ဝေကိုးသည် လူ့ဟုလူ၏ပစ္စည်းကိုယူပေးရန် စော
နေခြင်းဖြစ်သည်။ ယန်းပုကတော့ ဣန္ဒြန့်နှင့်အတူ ဘုရားကျောင်း
သို့လိုက်နေရန် စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျယ်ဝန်းစ
သော တည်းခိုဆောင်ကြီးတွင် လူငါးယောက်ဆိုသည်မှာ လွန်စွ
နည်းပါးသောအလေ့အကျင့်ဖြစ်နေသည်။ တည်းခိုဆောင်ကြီးတစ်
လုံး တရားဓမ္မဗွတ်ဖတ်သံမှတစ်ပါး အခြားတစ်ပါးသောအသံကို
ကြားရပါ။

သရု့ခြင်းသောသိုင်းခေတရာင်(၅၅-၇-သိမ်) ❀ ၅၁

ဣန္ဒြန့်သည် အင်္ကျီသစ် ဝတ်နံ့သစ်ကို ဝတ်ဆင်၍ တင်ဖွင့်
နေထိုင်ကာ တရားဓမ္မများကို ရွတ်ဖတ်သရု့ဆွယ်နေ၏။ သူသည် မိမိ
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ကိုးကို လည်ပင်း၌ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ယန်းပုသည် ဣန္ဒြန့်
အားအားတွင်ထိုင်ကာ မျက်ရည်တွေတွေ ကျဆင်းနေလေ၏။

လုံကုသည် လေ့ကားပေါ်တွင် ဆင်းသက်လာရင်း ဣန္ဒြန့်
နှင့် ယန်းပုတို့ကို ထိပ်ခံအတိုင်း တွေ့လိုက်ရပေ၏။ လုံကုသည်
အံ့သြသွား၏။ သို့သော် သူသည် ချက်ချင်း အတွေးပေါက်သွားလေ
၏။

“အင်း... ကျန်ဝမ်းတော့ သွားရာပါပေကော”

ထိုသို့အတွေးပေါက်သွားသည်နှင့် သူသည် စိတ်ထိခိုက်
သွားလေတော့၏။ ကျန်ဝမ်းနှင့် သူသည် မပြေမလည် မရှိပါ။ သူ့တ
ဖည့်ကို ရွှေ့ဦးစွာ အခြားဆရာတစ်ယောက် လက်ထံအပ်ခဲ့သည်မှာ
ကျန်ဝမ်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ဣန္ဒြန့်အတွက် ပထမဆရာသည်
လုံကုဖြစ်ပြီး ဒုတိယဆရာသည် ကျန်ဝမ်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျန်ဝမ်းသည် လုံကုနှင့်ငယ်ပေါင်းဖြစ်လေသည်။ တစ်ဖို့နီ
က သူတို့နှစ်ယောက်ထက်တွဲခဲ့သည်။ သိုင်းလောကအတွင်း ဝင်ပြီး
ကျော်ကြာသည့်လုပ်ရပ်များကို လုပ်ခဲ့ကြသည်။

အခု ဘိုးမင်လာသောအခါမှ သူတို့သည် သီးခြားရပ်တည်ခဲ့
ကြသည်။ ကျန်ဝမ်းသည် မြည်မနှင့်ဝေးကွာသော ဤအရပ်၌ လာ
ရောက်ခေါင်းဆူရသည်ကို ယူကျွမ်းမရဖြစ်မိသည်။ ကျန်ဝမ်းသေခြင်း
သည် လုံကုအဖို့ ဝမ်းနည်းရဦး သတိသိဝေကကိုရစေလေသည်။ နှစ်
မြိန် သေခြင်းတရားသည် သူ့အနီးသို့ တိုးကပ်လာသည်ဟု ကျန်
စားရလေသည်။

၅၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လုံကုသည် မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

“မိတ်ဆွေကြီး... မင်းသွားနေပြီ၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့နဲ့ အကြံကြီးခွဲသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝေပလေး ခွဲရတာပါ၊ ငါတို့လဲ မင်းနောက်လိုက်ခဲ့ကြမှာပါ”

ထိုအချိန်တွင် လျှံဟုလျှံလည်း သူ့အခန်းမှထွက်ခွာလာပြီး ချွေကွန်နှင့်ယန်းဝုတို့ကို ကြည့်သည်။ ထိုအခါ သူလည်း ကျွန်ုပ်မိသေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်ကို သဘောပေါက်သွားပြီး တောင့်တောင့်ပြီး ရပ်ကြည့်နေမိတော့သည်။

ချွေကွန်သည် တရားမမျှစွာပတ်သရဏ္ဍယ်မှ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ခြင်း၍ သူက မျက်လုံးရွှင်ကြည့်လိုက်သည်။ လုံကုနှင့် လျှံဟုလျှံတို့ရပ်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရပြီး သူတို့၏မျက်နှာများမှာလည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ဝေကုံးမှ ကျွန်ုပ်မိသေဆုံးနေသည်ကို မရိပ်မိဘဲ ရှိသဖြင့် အားလုံး၏အမူအရာကို သဘောမပေါက်ဘဲရှိသည်။

လုံကုက သက်ပြင်းတစ်မျက်စိလိုက်ပြီး...

“ချွေကွန်... ကျွန်ုပ်မိသွားပြီ မဟုတ်လား”

ချွေကွန်သည် မျက်ရည်ဝဲလျက် မောင်းညိတ်လိုက်၏။ လုံဟုလျှံက...

“သူ ဘယ်တုန်းက ဆုံးသွားတာလဲ”

ယန်းဝုက ဆုံးခံစွာ ပြောလိုက်သည်။

“မနေ့က လိုက်ရတစ်ခုထဲမှာပါ”

လျှံဟုလျှံသည် တိတ်ဆိတ်စွာ မောင်းခုံသွားသည်။ ကျွန်ုပ်မိတစ်ယောက် ကောင်းမွန်ရာရောက်စေကြောင်း သူ ဆုမ

သရူငြင်းသောသိုင်းခဏရာခံ(ရှေ့-ရ-သိမ်း) ❀ ၅၃

ကောင်းတောင်းနေပေသည်။ ဆုမ္မန်ကောင်းတောင်းပြီးသောအခါ သူ မောင်းမော့လာသည်။ သူသည် ဝေကုံးရှိရာသို့လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ... သူငယ်တို့၊ ငါတို့အလုပ်လုပ်ဖို့သင်ပြီလို့ ထင်တယ်၊ တုယိပါးက မြေပုံစောင့်နေရတာလဲ တမော့ပုံပဲ”

ဝေကုံးက...

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင့် လောနေရတာလဲ ဘာဘရဲ့၊ ပစ္စည်းတောင့် မရသေးဘူးမဟုတ်လား”

လျှံဟုလျှံက...

“မင်း မလုပ်ပေးဖို့ရင် ဖွင့်ပြောပါကွ၊ အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းတစ်နေ့နေ့ ခွကွရောက်ရင်လဲ ငါက လှည့်မကြည့်ဘူးကွ၊ ငါက တစ်ဖုန်းဆို တစ်စွန်းလဲ ပြောတယ်”

ဝေကုံး၏ မျက်နှာပျံ့ပျံ့သွားသည်။

“ဒီလိုတော့ မခြိမ်းခြောက်ပါနဲ့ သွားဆိုလဲ အခုပဲ သွားပါမယ်”

ဝေကုံးသည် ထိုကောားကိုပြောပြီးနောက် ဦးခေါင်းကိုခါယမ်းနေလေတော့၏။

လျှံဟုလျှံက...

“မင်း ခေါင်းမယမ်းနဲ့ကွ၊ ငါကြည့်ရတာ ခေါင်းမူးတယ်”

ဝေကုံးက ချုံ့မဲ့ကြည့်ပြီး...

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားပြန်ပြီလဲ၊ အရင်တုန်းကဆိုရင် ကျွန်တော်ခေါင်းယမ်းတာကို သဘောကျတယ်ဆို”

လျှံဟုလျှံက ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး...

၅၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ ငါ စိတ်လက် မကြည်မလင်ဖြစ်နေလို့ပါကွာ”

လျှဟု၊ လျှက ဆက်၍ပြောလိုက်၏။

“ငါတို့ သွားကြမယ်”

သူက ပြောပြီးသည်နှင့် ထွက်သွား၏။

ဝေကိုးသည် ချွေကွန်အား လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ညကုရင် ငါ့ကိုစောင့်ပါ။ ငါ ကောင်းတွေအများကြီးပြောစရာရှိတယ်။ ညကုရင် ငါ ဘာပြောမယ်ဆိုတာ မင်းသိရမလိမ့်ကွာ”

လျှဟုလျှမှာ အဝေကြီးသို့ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဝေကိုးသည် ကမန်းကတန်းလိုက်ရင်း...

“ဒီအတိုင်းကြီးမယ်ပေါင်ရတာ မလွယ်ပါလား”

ချွေကွန်သည် လျှဟုလျှနှင့်ဝေကိုးကို မကျေနပ်ချေ။ သူတို့သည် ကျန်ဝမ်းသေဆုံးရသည်ကိုစွဲကိုအရေတကြီးကိုစွဲဟု သဘောမထားကြကြောင်း သူတို့အပြုအမူများက ဖော်ပြနေသည်။ လျှဟုလျှသည် သူ့ကိုစွဲကိုသာ ဆောင်ရွက်နေသည်။ ကျန်ဝမ်းမည်သည့်နေ့က သေဆုံးသလဲဟု မေးပြီသည်နှင့် ကျန်ဝမ်း၏စွဲကြီးဆုံးပြီဟု သဘောထားနေသည်။

လုံကသည် ချွေကွန်နှင့်ယန်းပုတို့ အလွန်တရာ ဝမ်းနည်းနေသည်ကိုသိသဖြင့် တရားချရသည်။

“မင်းတို့ကို ငါပြောမယ်။ သေသေဓာဓာ နားထောင်ပါ”

ချွေကွန်နှင့်ယန်းပုတို့ နားမိုက်ထောင်ကြရ၏။

လုံကက...

“လူသားမန်တွေနဲ့ ငါတို့သိုင်းသမားတွေ အသက်ရှည်ရှည်

သရေခြင်းသောသိုင်းကောရင်း(ခွဲ-ရ-သိုင်း) ❀ ၅၅

နေရာခိုင်း မတွေ့ပါဘူး။ ငါတို့သိုင်းသမားတွေဟာ တိုက်ခိုက်လို့မသေရင် အသက်အတော်ရှည်ကြပါတယ်။ သားမန်လူတွေထက် အသက်ရှည်တာကိုပဲ ကံကောင်းကယ်လို့ မှတ်ကြရမယ်။ ကျန်ဝမ်းကိုကြည့်၊ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော် ရှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ သေရတာပါ။ သားမန်လူတွေထက် အသက်ရှည်ရှည်နေပြီး သေရတာပါ။ ဘာများဝမ်းနည်းစရာရှိသလဲ၊ မင်းတို့လဲ တစ်နေ့ ဒီလိုပဲ အသက်ကြီးလာပြီး သေကြရမယ်။ သေခြင်းကိုစောင့်လို့ မရနိုင်ပါဘူး”

ချွေကွန်သည် ဝမ်းနည်းခြင်းကို အနည်းငယ်ထိန်းသိမ်းသွားနိုင်လေ၏။

“ဆရာ ဆုံးမတာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က စိတ်ပျော့လွန်းပါတယ်”

လုံကက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ချွေကွန်... သူတို့အားလုံး ဒီက ထွက်သွားပြီပြီ။ တာအနောင်အယုက်မှ မရှိတော့ဘူး။ အကြောင့် ငါ့မို့လုပ်ငန်းကို မင်းအာရုံစိုက်ပြီး လုပ်နိုင်ပါပြီ”

ချွေကွန်သည် လုံက၏စကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ဆရာဖြစ်သူအား လွန်စွာ အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားရစွာသည်။ သူသည် အခြား သူတစ်ပါးတို့၏ကိစ္စများကို ပြီးမြတ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သော်လည်း ဆရာရင်ဖြစ်သူ၏ကိစ္စကိုမူ ယနေ့တိုင်ပြီးမြတ်အောင် မဆောင်ရွက်နိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်လဲ ဆရာ့ကိစ္စကို ပြီးမြတ်အောင် အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်ပေးဖူးပါတယ်ဆရာ၊ အပေမယ့် အင်းစင်ကျက်ဝက်ပါကို တုတ်ပါးက ဖျက်သိမ်းသွားပါပြီ။ ဆရာ့မူပုဒ်ကို

၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဘယ်မှာထားမှန်း ကျွန်တော် မသိတော့ပါဘူး ဆရာသိရင် ကျွန်တော်ကို ပြောပြပါဆရာ”

လုံကက ပြုံးလိုက်၏။

“တုတ်ပါဟာ ငါ့ပစ္စည်းကို သူနေထိုင်တဲ့နေရာမှာ ထားခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်”

ချွန်ကွန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

လုံကက ဆက်လက်ရှင်းပြ၏။

“အဲဒီနေရာမှာ လျှို့ဝှက်အမှောင်ခန်းတွေလဲ အများကြီးရှိတယ်လို့ သိရတယ်။ မင်း သတိထားရလိမ့်မယ်”

ချွန်ကွန်က...

“နိတ်ချပါ ဆရာ”

လုံကက ပြောသည်။

“တုတ်ပါဟာ ဥာဏ်နဲ့ဥာဏ်နက်များတယ်။ ထောင်ချောက်တွေလဲ အင်မတန် ဆင်တတ်တယ်။ ငါ့ပစ္စည်းကိုလဲ သူ အင်မတန် တန်ဖိုးထားတယ်။ ငါ့ပစ္စည်းကို ပေါ့သေးသေးနဲ့တော့ မင်းရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်ဆရာ”

“အခု... မင်း တောင်ဘက်အရပ်ကို မျက်နှာမူပြီး သွားရမယ်။ အဲဒီဆိုင်ရင် သူနေထိုင်တဲ့ နေရာကိုရောက်ပြီ”

ချွန်ကွန်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“တုတ်ပါး နေတဲ့နေရာရောက်ရင် ကျွန်တော့်ဘာသာ ဖီးစင်ကြည့်က သွားရမှာပဲမဟုတ်လား ဆရာ”

ဆရာမူခြင်းသောသိုင်းတရား(ဇွဲ-ရ-သိမ်း) ❀ ၅၇

လုံကက...

“အေး... ဟုတ်တယ်။ ငါကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်အခန်းဝင်ပါ။ ညာအခန်းဝင်ပါလို့ မင်းကိုပြောမပြောနိုင်ဘူး။ ငါ့ပစ္စည်းကို ငါတပည့်ယူပေးတာကိုပဲ ငါက လက်ခံရမယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ပစ္စည်းရှိတဲ့နေရာကိုပဲ ငါပြောနိုင်မယ်။ ကျန်တာကတော့ မင်းသဘောနဲ့ မင်းပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ဓားသွားယူမယ် ဆရာ။ တုတ်ပါးနဲ့တွေ့နေရင် ဓားလိုလိမ့်မယ်”

“အေး... ယူသွားပေါ့”

ချွန်ကွန်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်၍ ဓားကိုယူသည်။

ယန်းပုက...

“ကျွန်တော်လဲ လိုက်သွားမယ် ဆရာကြီး”

လုံကက ရယ်မောရင်း ပြောသည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... နေပါဇေ၊ ချွန်ကွန်တစ်ယောက်တည်း သွားပါဇေ”

ယန်းပုက...

“ဘာလဲ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို မယုံလို့လား”

“ယုံပါတယ်ကွာ၊ ချွန်ကွန်တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဆောင်ရွက်စေချင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော်ဟာ ချွန်ကွန်နဲ့လိုက်ပြီး ဆရာကြီးကျန်ဝမ်းရဲ့အနီရောင်သောင်းမွှေးကို ယူခဲ့တာပါ။ ချွန်ကွန်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တကွညီမိတယ်”

“ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ ငါ့ပစ္စည်းကို ငါတပည့်တစ်ယောက်ကပဲ

၅၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ယူပေးချေလို့ သူတစ်ယောက်တည်းကို လွှတ်တာပါ။ ငါတစ်ယောက်တည်းလဲ ဒီမှာ ပျင်းနေပါတယ်ကွ။ အဖော်ရှိတော့ မပျင်းတော့ဘူးပေါ့ကွား ကဲ... ချွေကွန် သွားပေတော့”

ချွေကွန်သည် ဆရာဖြစ်သူအား ဦးညွှတ်ဂါရဝဖြင့် ပြေးသွားလေတော့၏။ လိုကုသည် မောင်းတည်တံညိတ်နှင့် ကျန်ရစ်တော့သည်။

၁၆၆

သရဖူခြင်းသောသိုင်းဇောရာဇ်(ဇဉ်-ရာ-သိမ်း) ❀ ၅၉

အခန်း(၅)
စင်ကျန်နယ်မှတစ်ဆင့်

ချွေကွန်သည် တည်းခိုဆောင်မှ ထွက်ခွာသည်နှင့်တောင်ဘက်အရပ်သို့ မျက်နှာမူပြီး တည့်တည့်လျှောက်သွားလေတော့၏။ တုတ်ပါး၏မြှင့်တင်သည် လွန်စွာ ကွယ်ပြောလှပြီး အဆောက်အအုံများကလည်း အလွန်များသည်။

ပြည်မအရပ်၌ဆိုလျှင် တုတ်ပါးသည် မြို့စားကြီးဖြစ်နေလောက်ပြီး အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူပိုင်ဆိုင်ရာဒေသသည် မြို့ကြီးတစ်မြို့စာမျှမက ကွယ်ဝန်းလှသောကြောင့်တည်း။

သူသည် အီရေရေကန်မျက်နှာစာကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်သေးသည်။ အလွန်သာယာလှပသည့်ရေကန်ကို အပိုင်စီးထားခြင်းဖြစ်တော့သည်။ သူပိုင်ဆိုင်သည့် မြေအတွင်း သုံးပုံတစ်ပုံခန့်တွင် အဆောက်အအုံများ ရှိလေသည်။ မြေလွမ်းနှစ်ရာမျှ လျှောက်ပြီးတိုင်း အဆောက်အအုံတစ်လုံးကို တွေ့ရလေသည်။

သို့သော် ချွေကွန်ကမူ တောင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍လျှောက်လာမိသည့်အတွက် အဆောက်အအုံတစ်လုံးမျှ မတွေ့ရတော့ပေ။ ရှေ့သို့လျှောက်လေလေး မေါင်သောအရပ်ဒေသဖြစ်လေလောက် တွေ့ရသည်။

၆၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အတော်ငေးဝေးလျှောက်ပြီးသည့်အခါ မတ်ခောက်သော
တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်၌ အိမ်ကလေးတစ်လုံး တည်ဆောက်ထား
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

အိမ်

တူထိပါးနေထိုင်သောနေရာသည် မတ်ခောက်သော
တောင်ကုန်းထက်တွင်ရှိ၏။ ရန်သူများအလွယ်တကူ ချဉ်းကပ်ရန်
မလွယ်ကူချေ။ သို့သော် ယခုအချိန်တွင် တူထိပါးသည် ဆုံးရှုံးမှုများ
ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

“ဥစ္စာနေတွေ ခွန်လွတ်ရတာကိုလဲ ငါ မနုမေ့ဘူး။ ငါ့ရဲ့
တစ်ဦးတည်းသောသမီး ခွဲစွာသွားတာကိုလဲ ငါ သည်းခံနိုင်တယ်”

သူသည် ခေတ္တရပ်တန့်လိုက်၏။

“အိပ်မယ် ယင်းလူကိုတော့ ငါအဆုံးအဖျား မခံနိုင်ဘူး။
သူဟာ ငါ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော ခွန်သုံးဖြစ်တယ်။ သူဟာလဲ ငါ့တစ်
ယောက်တည်းကိုပဲ ခွန်တယ်။ အခုမှတော့တုတ်ခွက် ပြန်ပေါ်လာပြီး
သူနဲ့ငါ့ရဲ့ ခွန်ခြင်းခေတ္တာကို ဘာကြောင့်ခွဲလိုက်ရသလဲ”

သူက ဆက်၍ စဉ်းစားနေ၏။

“ရှောက်မိုးဟာ ခိုခွမ်းဝမ်းရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ။ သူဟာ ယင်း
လူ့ကို ခွန်နေတယ်။ ခိုခွမ်းဝမ်းနဲ့ယင်းလူ့ ခွန်ယောက်ပေါင်းသင်းနေ
တော့ သူဟာ သူ့အချွန်ကိုမျှီသိပ်ပြီး မြည်မကို ပြန်သွားတယ်။ တိုက်
တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ယင်းလူ့ပိုသားတုတ်ကလေးကို ရှောက်မိုးက ရရှိလာပြီး
ဒီစင်ကျန်နယ်ထဲက ချဉ်းကုန်းဘုရားကျောင်းကို လာပို့သတဲ့ အိဟာ

သရဖူခြင်းသောသိုင်းစောရာဇ်(စဉ်-၇-သိမ်) ❀ ၆၁

လူးဆန်းတုံတိုက်ဆိုင်မှုပဲ။ ငါနဲ့ယင်းလူ့ရဲ့ ပေါင်းစပ်မှုကို လာခွဲတုံတိုက်
ဆိုင်မှုပဲ။ ယင်းလူ့ဟာ ရှောက်မိုးကိုမချစ်ဘူး။ ဒါတောင် ရှောက်မိုး
ဟာ ယင်းလူ့ကိုလိုက်စားနေရသတဲ့လား။ သူဟာ ငါ့ကို ဘာကြောင့်
ခုကွပေးချင်တာလဲ”

သူသည် သောင်ခင်ရေမရ လျှောက်၍စဉ်းစားနေ၏။ အ
တန်ကြာမှ တစ်နံတစ်ခုကို သတိရသည်။

“ယင်းလူ... ဆေးသောက်ပြီး သွားအိပ်တာ ခုလောက်ဆို
ရင် နီးလောက်ပြီ။ ငါ သွားကြည့်ဦးမယ်”

ယင်းလူအား တွေ့လိုက်မိသည်နှင့် သူ၏မျက်နှာတွင် ပြုံး
ယောင်သမ်းလာလေ၏။ သူသည် အခန်းကံခါးကို လျှင်မြန်စွာ တွန်း
ဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းမှာ ယင်းလူ၏အိပ်ခန်းဖြစ်သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး စကရာဇ်၏ မိဖုရားဆောင်အလား ထည်
ဝါသားနားနေ၏။ သို့သော် အခန်းနှင့် မလိုက်ဖက်သောသူမှာ ခုတင်
ပေါ်၌ အိပ်နေသူဖြစ်သည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် အစိုးပေါ်အရေတင်
လျက်ဖြစ်နေသော ယင်းလူသည် ဗိုလ်စောနုကို မိဖုရားနေရလေ၏။

သူမ၏မျက်နှာ၌ သွေးရောင်မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာ
တစ်ပြင်လုံး ပြူဖတ်ပြူရောင်ဖြစ်နေသည်မှာ တစ္ဆေသရဲအလားသ
ဖွယ်ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် သူပသည် တစ်ချိန်က လှပခဲ့သည်ကိုမူ
မျက်နှာအဆက်အပေါက်က ဖော်ပြနေလေ၏။

တူထိပါးသည် ခုတင်အနီးသို့ ခြေသံမကြားအောင် ချဉ်းကပ်
သွားသည်။ တူထိပါးသည် ယင်းလူ့ နီးနေသည်ကိုတွေ့ရရင်း

“ယင်းလူ... မင်းသက်သာသွားပြီ မဟုတ်ဘူးလား။ နေ
ကောင်းအောင် အစားအသောက်ကိုကောင်းကောင်းစမ်းပါ”

၆၂ ❀ တစ္ဆေသိုလ်ခေလင်းစောင်

ယင်းလူသည် ကြေကွဲဝမ်းနည်းသောမျက်လုံးအနံ့ဖြင့် တုထိပါးအား ကြည့်လိုက်သည်။ တုထိပါးသည် ဤရက်များအတွင်း ဖိုလင်းနုအတွက်၊ ယင်းလူအတွက်နှင့် သိုင်းအကျော်အမော်များ၏ ပစ္စည်းများအတွက် စိတ်ရောလူရော အပြင်းအထန် ပင်ပန်းခဲ့သဖြင့် ရုပ်ကျသွားခဲ့သည်။ ဒါကို ယင်းလူးသိသည်။

“ရှင်... ရှင်... ဒီရက်တွေ အတွင်းမှာ တော်တော်ကလေး ပင်ပန်းသွားခဲ့ရတယ်၊ ရှင် အလုပ်တွေ သိပ်များနေတယ်မဟုတ်လား”

တုထိပါးသည် မမိမြူးမြူးပြလိုက်သည်။

“ငါ ဘာမှမပင်ပန်းပါဘူး၊ ငါ့အတွက် မင်းဘာမှစိတ်မပူပူ အခြေအနေကို အဆင်ပြေအောင် ငါ ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်”

ယင်းလူကလည်း မမိမြူး မြူးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ရှင်ဟာ အားလုံးကိုအပြတ်ရှင်းဖို့ လုပ်နေတာပဲ၊ ဒါကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်”

တုထိပါးသည် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

သူသည် စိတ်ကိုကြိုးစား၍ ထိန်းလိုက်ရ၏။ ယင်းလူ့အထင်မှာသည်ကို သူ မမိနိုင်ပေ။ သို့သော် ယင်းလူက စိတ်မမှန်ပေ။

“ဪ... အပြတ်ရှင်းထားရတာပေါ့၊ ငါကလဲ အသက်ကြီးပြီ၊ ငါ့သမီးကလဲ အရွယ်ရောက်ပြီ၊ သူ့အိမ်ထောင်ရက်သားကလေးတွေ အတွက် ငါ့မှာ တာဝန်တစ်ခုအေးတာပေါ့၊ ငါ့နားမှာ မင်း ရှိနေရင် မကျနပ်ပါပြီ၊ ဘာမှမလိုအပ်တော့ပါဘူး”

ယင်းလူသည် မျက်ရည်ဝဲလာလေ၏။ သူမ ကောင်းစွာ သိရတာလေပြီ။ သူမသည် တုထိပါး၏ငယ်နားမည်ကို ခေါ်လိုက်၏။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခေကရာဒ်(ဧည့်-ရ-သိမ်း) ❀ ၆၃

“ကျွန်မတစ်ခုကို ခဉ်းစားနေမိတယ်”

ယင်းလူက ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကိုလဲဟင်”

တုထိပါးက မေးလိုက်လေ၏။

ယင်းလူက...

“ငါတို့ဟာ အတော်ကြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲရဦးမှ ဇာတ်သိမ်းရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

တုထိပါး၏မျက်နှာမှာ ပျက်သွားပြန်သည်။

သို့သော် သူသည် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်လိုက်၏။ ယင်းလူ၏ လက်ကိုအသားကလေးဆွဲကိုင်ကာ နှစ်သိမ့်ထားလိုက်ရသည်။

“ယင်းလူ... ငါတို့တစ်ယောက်နှစ်ယောက် ချစ်ခဲ့ကြတာဟာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ပါပြီ၊ တကယ်လို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုး နဲ့သေရတာတောင် ငါက သေရမှာကို လုံးဝမကြောက်ပါဘူး၊ ငါ့ဘေးနားမှာ မင်းရှိနေရင် ငါ ကျေနပ်ပါပြီ”

သူက ဆက်၍ ပြောလိုက်၏။

“ငါတို့နှစ်ဦးဇာတ်သိမ်းမလှဘဲ ခြစ်သွားရင်လဲ ငါက ဘယ်လိုမှ နောင်တ မရပါဘူး”

ယင်းလူက တွေးနေသည်။ သူမ ဘာတွေးနေသည်ကို တုထိပါးလည်း မသိနိုင်ပါ။ သို့သော် ယင်းလူက မကြာမီ ကောင်းပြောလာသည်။

“ဘယ်လိုမှမျှော်လင့်မထားတဲ့ ရောက်ပုံးနဲ့ကျွန်မရဲ့ လေး ရောက်လာတာဟာ ကျွန်မတို့ဘဝဇာတ်သိမ်း တစ်မျိုးသစ်နဲ့ ဖြစ်ဖို့ ဖန်တီးလာတာပဲနော်”

၆၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တုတ်ပီးသည် ခဉ်းခဉ်းစားစားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဈေးကွန်ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့သားဟာ တကယ့်လူတော်လူကောင်းကလေးပါ။ ချိုမြိန်ရာကောင်းလောက်အောင် အကွင့်စာရိတ္တဖြူစင်တယ်။ သိုင်းပညာလဲ ဝေးဇွန်တယ်”

ယင်းလူက ဇိတ်ထီမိုက်စွာ ပြောလေ၏။

“သူ့ကိုရှောက်ဖူးက ကျွန်မသားမှန်းမသိဘဲနဲ့ ကယ်လာခဲ့တယ်။ ဒီခင်းကျွန်နယ်ရောက်တော့ ကျွန်မသားမှန်း သိသွားမှာပေါ့ရှင်၊ သူ့ကို ဘုရားကျောင်းကိုပို့ခဲ့တယ်။ ကလေးဟာ ကံဆိုးရှာပါတယ်။ သူ့ရဲ့ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို ဘုရားကျောင်းထဲမှာပဲ ဖြူပ်နဲ့ခဲ့ရတယ်။ သူဟာ ဆယ်ကိုးနှစ်လုံးလုံး ကိုရင်ဝဘာနဲ့ပဲနေခဲ့ရတယ်”

တုတ်ပီးက....

“ဒီကလေးဟာ တော်တော်ထူးဇွန်တယ်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကတောင် သူ့ကိုတော်တော်အရေးပေးတယ်။ ငါ သူ့ကိုတွေ့ခဲ့စဉ်တုန်းက ဒီကလေးဟာ သိပ်တော်တယ်လို့ မှတ်ချက်ခဲ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က သူဟာ မင်းရဲ့သားဖြစ်နေမှန်း ငါမသိပါဘူး”

ယင်းလူက....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရှောက်ဖူးနဲ့ ကျွန်မရဲ့သားကလေးကို ကျွန်မ ရက်စက်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ”

တုတ်ပီးက ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါတွေ ခဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့၊ ကိုယ်အစားအသောက်ကောင်းကောင်း စားနိုင်ဖို့သာ ဇိတ်ကျပါ”

သူသည် စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်သည်။

သရဖူငြင်းသောသိုင်းခဏရာဒ်(ဇွဲ-ရ-သိမ်း) ❀ ၆၅

တုတ်ပီးသည် ယင်းလူအပေါ် အခွန်စစ် အခွန်မှန်နှင့် ခွန်သော်လည်း ကုဉ်းဘီးရာသည် နှားစစ်ခြေရာနောက် ထပ်ကြပ်လိုက်သကဲ့သို့ မကောင်းမှုဖြုသု၏နောက်သို့ မကောင်းမှုသည် ထပ်ကြပ်လိုက်ပါသကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး တုတ်ပီးသည် ယင်းမကောင်းမှုကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

တုတ်ပီး နေထိုင်သောနေရာသည် အဆောက်အအုံအားလုံး၏ အမြင့်ဆုံးသောနေရာတွင် တည်ရှိပေသည်။ ဈေးကွန်သည် တည်းခိုဆောင်မှအတော်ဝေးလံစွာ လျှောက်လာသောအခါမှ မတ်စောက်သော တောင်ကုန်းပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသည့် အိမ်ကလေးကို တွေ့ရလေတော့သည်။

သူသည် ထိုအိမ်ကိုမြင်သည်နှင့် သက်ပြင်းချလိုက်၏။တုတ်ပီးကဲ့သို့သော သိုင်းသမားတစ်ယောက်က သူငွေကြီးတစ်ဦးသဖွယ် ဖျစ်သောကြွယ်ဝလှသည်ကို သူ မခဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေရပေသည်။

သူသည် တောင်ခြေသို့ချဉ်းကပ်လာလေ၏။ အိမ်ပေါ်သို့ တက်နိုင်သည့်လမ်းများကို ခဉ်းစားနေသည်။ သုံးဘက် သုံးတန်မှာ မည်သို့မျှ မတက်နိုင်ပေ။ တစ်လမ်းတည်သာရှိသည်။

“တော်တော် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အနေအထားပါလား”

တုတ်ပီးသည် တောင်ကုန်းထက်တွင် အိမ်ဆောက်ထားပြီး တောင်ကုန်းတစ်ခုလုံး နေရာယူထားသည်။ ဈေးကွန်သည် တစ်လမ်းတည်ရှိသော လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာပြီး ရေ့ကားထစ်များ တက်လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆေးအနီသုတ်ထားသော တံခါးဖြင့်

၆၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဆိုက်ရောက်လာတော့၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ရာသီတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရချေ။

“ငါ တံခါးခေါက်ရင် ကောင်းမလား၊ အုတ်နံရံကို ကျွတ်တက်ရင် ကောင်းမလား”

ထိုအချိန်တွင် လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် နှင်းပွဲများနှင့်အတူ အိမ်ထဲမှထွက်လာပြီး ဝင်းမြိတ်ခါးတသို့ ရောက်လာလေ၏။ တုတ်ပိတ်တည်း။ တုတ်ပိတ် ပြုံး၍ရပ်နေ၏။

“မင်း... ဒီနေ့လာလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်သားပဲ”

ချွေကွန်က လက်အုပ်ချီလိုက်၏။

“ဆရာကြီးတုတ်ပိတ်၊ ကျွပ်က ကျုပ်ဆရာလုံကုန်ပစ္စည်းက လာယူတာပါ”

တုတ်ပိတ်က ပြုံးလိုက်ပြီ။

“လုံကုန်ပစ္စည်းကို ငါယူထားမိတယ်၊ ပစ္စည်းကိုယူထားတာကလဲ မလိမ့်တစ်ပတ်နည်းနဲ့ ယူထားတာဖြစ်လို့ ငါပြန်ပေးရဦးပါ။ ဒီပစ္စည်းရောက်လာကတည်းက ငါ့အဖို့ ကံဆိုးတော့တာပါ။ ကြောင့် မင်းပြန်ယူသွားဖို့ ငါ လိုလားပါတယ်”

ချွေကွန်က ဦးညွှတ်လိုက်ပြီ။

“ကောင်းပါတယ် ဆရာကြီး”

တုတ်ပိတ်က...

“ဟို ချွေကွန်၊ မင်းဟာ မင်းဆရာကြီးနဲ့ ပစ္စည်းကို လာယူတင်ပဲလား”

ချွေကွန် ကြောင်အစ်အစ်မြစ်သွား၏။ တုတ်ပိတ်က မည်

သရဖူငြိမ်းသောသို့င်းဒကာရာဇ်(ခန့်-ရ-သိမ်း) ❀ ၆၇

သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်ပေးမှန်း သူမသိပေ။ ထို့ကြောင့် တုတ်ပိတ်အား ပြန်လည် ငေးကြည့်နေမိ၏။ တုတ်ပိတ်က ရယ်မောလိုက်၏။

“မင်း ငါ့အသက်ကို မလိုချင်ဘူးလား”

တုတ်ပိတ်သည် ဖခင်ကိုသတ်ခဲ့သောရန်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် မိခင်ကိုယူခဲ့သေးသည်။ ပထမပိုင်းတွင် ချွေကွန်သည် တုတ်ပိတ်ကိုသတ်ရန် ကြံစည်ခဲ့သေး၏။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် ဖခင်ကိုသတ်ရန် ကြံသောသူထဲတွင် မိခင်ပါပါနေကြောင်း တွေ့ရှိရတော့သည်။

ထိုအခါ ချွေကွန် အကြီးအကျယ် စိတ်ဖျက်သွားမိတော့သည်။ သူ့ဖခင်အား သတ်သူထဲတွင် မိခင်ပါ ပါနေသည် မဟုတ်ပါလား။ သူသည် တုတ်ပိတ်အား လက်စားချေသတ်ဖြတ်ရန် အကြံကို လက်လျှော့လိုက်၏။ ချွေကွန်က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ဆရာကြီး တုတ်ပိတ်၊ ဆရာကြီးက အပြစ်ကြီးကိုကျူးလွန်ခဲ့ပေမယ့် ကျွပ်က ဘာအပြစ်ကိုမှ မကျူးလွန်ဘူး”

ချွေကွန်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားဟာ ကျုပ် ဖခင်ကိုသတ်ပြီး ကျုပ်မိခင်ကိုယူခဲ့တယ်။ ဒီအပြစ်ဟာ အတော်ကြီးလှပါပြီ။ ခင်ဗျား မရှက်တတ်လို့ပါ။ ရှက်တတ်ရင် ရှက်တာနဲ့ပဲ သေလောက်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားဟာ အဆိပ်ခွန်နဲ့ ကုန်ဝမ်းနဲ့ ခန်းကိုလဲ သတ်ခဲ့တယ်။ ခွင်းကုန်းဘုရားကျောင်းက အီစကိုလဲ သတ်ခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး ကျောင်းဆိုင်ဆရာတော်ကျွမ်းထက်လဲ ခင်ဗျား သတ်ခဲ့သေးတယ်။ ခင်ဗျား ကျူးလွန်တာပြစ်မှတွေ့ဟာ များလှပါပြီ”

တုတ်ပိတ်သည် မျက်နှာမပျက် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ

၆၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

လေ၏။ ချွေကွန်၏ကောင်းဆိုးသွားသောအခါမှ သက်ပြင်းစွဲညှိတက်
ချက်ချလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ငါ အပြစ်တွေ အများကြီးကျူးလွန်ခဲ့တယ်
ငါ့ကို သေခတ်ပေးသင့်ပါတယ်”

ချွေကွန်က...

“ခင်ဗျားဟာ အပြစ်တွေများလှပါပြီ၊ ဒါပေမယ့်ကျုပ်... ခင်
ဗျားကို ကျွန် လက်စားမစေချင်ဘူး၊ ပြစ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်ရင် ကျွ
လွန်ရတဲ့အကြောင်းရင်းတွေ အများကြီးရှိနိုင်တယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်
တယ်၊ ဒါကြောင့် နတ်သိကြားတွေကလွဲလို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူမှ
ပြစ်ဒဏ်မပေးနိုင်ပါဘူး”

သူက ကောင်းကိုအဆုံးသတ်လိုက်၏။

“တာပဲဖြစ်ဖြစ် မကောင်းမှုဖြုတ်လူဟာ သူထိုက်သင့်တဲ့အ
ပြစ်ဒဏ်ခံယူရမှာ သေချာတယ်၊ မကောင်းမှုဖြုတ်လူရဲ့နောက်ကိုး
ကောင်းကျိုးဖြစ်ခတ်ဟာ ထက်ကြပ်မကျွေးလိုက်နေမှာပဲ”

ချွေကွန်၏ကောင်းကြောင့် တုထိပါး ကျော့ခွမ်းသွားသည်
တုထိပါးသည် ချွေကွန် အဘယ့်ကြောင့် လက်စားမစေသည်ကိုသ
ဘောပေါက်သွား၏။ မကောင်းမှုလုပ်သောသူသည် မကောင်းကျိုး
ဖြစ်ခတ်ကို အလိုအလျောက်ခံရမည်ဟု ချွေကွန် ယုံကြည်နေသည်
ကိုး၊ တုထိပါးသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ...

“မင်း ဆရာရဲ့ပစ္စည်းကိုပြန်ပြီးတော့ ဘုရားကျောင်းကို
ချက်ချင်း ပြန်သွားမှာပဲလား”

ချွေကွန်က မြေလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်... ဘုရားကျောင်းကို ပြန်သွားမှာပဲ

သရဇ္ဈခြင်းသောသိုင်းခဏရာဝံ(ဇွဲ-ရ-သိမ်း) ❀ ၆၉

ကျုပ် ဘုရားကျောင်းကိုပြန်ရင်နေတာကြာပြီ၊ ဒီကနေ့ ပစ္စည်းရ မ
နက်ပြန် ဘုရားကျောင်းကိုပြန်မယ်”

တုထိပါးက အလေးအနက် မေးလေ၏။

“ဒါဖြင့်... မင်းရဲ့မိခင်ရော”

ချွေကွန်သည် ယင်းလူ့အကြောင်းပါလာသဖြင့် ရင်ထဲမှာ
ကျင်သွားသည်။

“ဒါက ခင်ဗျားရဲ့ကိုစွယ်”

“တကယ်လို့ မင်းအမေတစ်ယောက်တည်း ဒီလောကကြီး
မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်း သူ့ကိုစောင့်ရှောက်မလားဟင်”

တုထိပါး၏ကောင်းသည် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်ဟု ချွ
ကွန် ခံစားမိလေ၏။

“ခင်ဗျာ... ဘာသဘောနဲ့ ပြောတာလဲ”

တုထိပါးသည် ယင်းလူ့ကိုတွေ့ ဆုံပြီးနောက် ယင်းလူ့အ
ပေါ်မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နှင့် ချစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့ချစ်ခြင်းမှာ
သွေးနှင့်ရိုးလွှမ်းမိုးရသည်။ သူသည် ပြစ်မှုများကို တာသိတတန်ကြီး
ကျူးလွန်ခဲ့၏။ ထိုပြစ်ဒဏ်များအတွက် တစ်နေ့ သူခံစားရလိမ့်မည်
ဟု ထင်မှတ်နေစဉ် ချွေကွန်က မကောင်းမှုဖြုတ်သူသည် မကောင်းကျိုး
ခတ်ကို တစ်နေ့ခံစားလာရမည်ဟု ပြောလာခြင်းဖြစ်ပေသည်။
ထို့ကြောင့် အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်သွားပြီး ထိုမေးခွန်းများကို မေး
နေခြင်းဖြစ် တော့သည်။

အကယ်၍ သူသည် မလွဲမသွေ သေပွဲဝင်ရမည်ဆိုလျှင်
ယင်းလူနှင့်အတူ လက်တွဲပြီး သေပွဲဝင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လာမည် ဖြစ်
သည်။ သို့သော် သူသည် ယင်းလူ့အပေါ် သယောဇ်အလွန်ရှိ၏။

၇၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဈေးကွန်သည် ယင်းလူ၏သားဖြစ်သည်။ မိမိသေဆုံးသွားခဲ့သောဈေးကွန်က စောင့်ရှောက်မည် မေ့စောင့်မေ့စွာမည်ကို သိလိုပေသည်။ တုတ်ပါးက.....

“တကယ်လို့ ငါသေသွားလို့ ယင်းလူသား ကျန်ရစ်ခဲ့ရင် မင်းက သူ့ကိုအန္တ ဉာဏ်ပေးလားလို့ မေးတာပေါ့”

ဈေးကွန်က မချီပြုပြီးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကိုတောင် လက်စားမေ့ချေတော့ ကျုပ်အမေကို ကျုပ်က ပိုလိုတောင် လက်စားမေ့ချေသေးတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှစောင့်ရှောက်နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားကျောင်းကို ဖြန့်သွားမှာ၊ လူ့လောကီရဲ့အလုပ်တွေကို လုံးဝမကြည့်လိုတော့ဘူး” သူက ဆက်၍ ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျာ... ဒီအတိုင်း အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်ပါတယ်”

ဈေးကွန်သည် မိမိကိုလုံးဝ လက်ရှောင်ထားကြောင်း တုတ်ပါး သိလိုက်လေပြီ။ ထိုအခါ သူသည် လူ့ဘဝ၌ ယင်းလူနှင့် ပျော်ဖျော်ရွှင်ရွှင်နေနိုင်တော့မည်လားဟု မျှော်လင့်မိခဲ့ပေသည်။

ဈေးကွန်က ဆက်၍ မေးလိုက်၏။

“ဒီမှာ... ကျုပ်ဆရာရဲ့ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာလဲ၊ ခင်ဗျား ပေးမလို့ဆို ပေးရင်လဲ တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်ပါ”

“လုံကုရဲ့ပစ္စည်း ငါ့မှာ ပါလာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ ငါ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ပြီးမှ ဖြန့်ပေးမယ်၊ ဒီအတိုင်း ဖြန့်ပေးလိုက်ရင် သဘာဝကျပါဘူး၊ မင်း အခက်အခဲ မရှိဘဲနဲ့ ရသွားတော့မှာပေါ့”

“ခင်ဗျာ... ကျုပ်နဲ့ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်မလို့လား”

တုတ်ပါးက ရယ်မောလိုက်သည်။

သရေခြင်၊သောသိုင်းစတုရန်း(စဉ်-ရ-သိမ်း) ❀ ၇၁

“ဟုတ်တယ်... ငါ့ကိုယ် ငါ စင်ကကွန်နယ်မှာ ပထမလို့ ကြေညာထားတယ်၊ မင်းက သိုင်းပညာထူးချွန်တဲ့လူ၊ မင်းပြည်မကိုသွားမယ့် သိုင်းစကရာန်ဖြစ်မယ်လို့တောင် သူတို့က ပြောထားကြတော့ စင်ကကွန်နယ်မှာ ပထမနဲ့မင်းဟာ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ရမှာပေါ့၊ ဒီတိုက်ပွဲဟာ သိုင်းလောကမှာ ရာဇဝင်တွင် ကျန်ရစ်မှာ သေချာတယ်”

ဈေးကွန်က စဉ်းစားလိုက်ပြီ။

“ကောင်းပြီလေ... ခင်ဗျား ဘယ်မှာပြိုင်နိုင်သလဲ”

တုတ်ပါးက.....

“ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ပါ”

သူသည် အိမ်ထဲသို့လှည့်ဝင်သွား၏၊ ဈေးကွန်သည် ဝင်းနံရံကိုကျော်တက်ပြီး တုတ်ပါးနောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့၏။

.....

အန်း(၆)
ထားကြပါတိုက်

တုထိပါးသည် ဆုတ်တံတိုင်းခတ်ထားသောခြံဝင်းအတွင်း
လျှောက်သွားရင်း နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဇွဲကွန်... ငါ့ခြံဝင်းကို ကြည့်မိမိ တောင်ကုန်းပေါ်မှာရှိနေ
ပေမယ့် သီးပင်စားပင်တွေ ဝေဝေဆာဆာနဲ့ ရှိနေတာ မထူးဆန်းဘူး
လား၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဆောင်းရာသီမှာ နှင်းကျတာတော့ ရှိတာ
ပေါ့”

ဇွဲကွန်သည် တုထိပါး၏ခြံဝင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။
အောက်မှကြည့်လိုက်သောအခါ သီးပင်စားပင်များက အိမ်ထက် အ
ဆမတန် နိမ့်နေသဖြင့် မမြင်ရချေ။ ခြံထဲရောက်သောအခါမှ သီးပင်
စားပင်များ ဝေဝေဆာဆာရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... အလွန်သာယာတဲ့နေရာပါပဲ”

တုထိပါးက ရယ်မောလိုက်၏။

“လောကမှာ သာယာလှပတဲ့ရပ်ကွက်ခင်းတွေ အများကြီးရှိ
ပါတယ်။ လူတွေ တန်ဖိုးထားတတ်ကြလို့ပဲ”

သူသည် ကျောက်တုံးများ စီစဉ်ထားသောလမ်းကြောင်း
အတိုင်း လျှောက်သွားလေ၏။ ဇွဲကွန်မှာ သူ့နောက်မှလျှောက်လိုက်

သွားလိုက်သည်။ ဇွဲကွန်သည် တုထိပါးနောက်မှလိုက်ရင်း စဉ်းစား
နေ၏။

“တုထိပါး မိသားစုဟာ ချည်းစိမ်ဥစ္စာ ဒီလောက်မျှမ်းသာ
ကြယ်ဝနေလို့ကုန်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ အပြစ်တွေကျူးလွန်နေရသလဲ
မသိဘူး”

သူတို့သည် အိမ်သို့ ဆွဲကပ်လာကြလေတော့၏။

တုထိပါးက ဇွဲကွန်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ဇွဲကွန်... ငါတို့လက်နက်ပုန်းပညာ အရင်ပြိုင်မယ်”

“ခင်ဗျားသဘောအတိုင်းပါပဲ”

တုထိပါးသည် တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်သွားလေ၏။ ဇွဲကွန်သည်
နောက်မှလိုက်သွားမိသည်။ ခန်းမ ဖြန့်ပုံရသည်။ ထိုအထဲ၌ တုထိပါး
သိုင်းလေ့ကျင့်သည်။ အခန်းထဲ၌ သဲများခင်းထားသည်။ ဇွဲကွန်
သည် သဲထဲသို့ခြေထောက်မြှုပ်မသွားစေရန် ကိုယ်ကိုဖော့ထားရ
သည်။

ဇွဲကွန်က ပြုံး၍မေးလိုက်၏။

“ဆရာကြီးတုထိပါး... ဒီအခန်းထဲမှာ ခင်းထားတဲ့သဲတွေက
တော်တော်ထူးဆန်းနေပါကလား”

တုထိပါးက ရယ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဒီသဲဟာ ခင်းကျန်မြစ်ထဲက သဲဖြစ်ပါတယ်။
တခြားသဲတွေထက် ပေါ့တယ်။ တခြားသဲတွေထက် ခြောက်သွေ့
တယ်။ သူ့ကိုရေစိမ်ထားပြီး ဖြန့်ဆယ်လိုက်တာနဲ့ အမြန်ဆုံးမြစ်
ခြောက်သွေ့ တတ်ပါတယ်။ ဒီသဲမှာ ရေမခိုတတ်ပါဘူး”

သူက ဆက်ပြော၏။

“ဒီသဲကို ငါ ထာခွန်ကပ်က သယ်လာခဲ့တာပါ။ မိလုကပ် ကိုယ်ဖော့ပညာလေ့ကျင့်ဖို့ပါ။”

သူက ရယ်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဈေးကွန်... မင်းကတော့ ကိုယ်ဖော့ပညာကျွမ်းကျင်တဲ့အတွက် မူရာမဟုတ်ပါဘူးလေ။”

ဈေးကွန်က...

“ကျုပ် အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တတ် ထာသမ္မ ပညာတွေထဲမှာ ကိုယ်ဖော့ပညာက အညံ့ဆုံးပဲ။ ကျုပ်ဟာ တခြားပညာတွေကို ကြိုးစားလေ့ကျင့်ပေးမယ် ကိုယ်ဖော့ပညာကတော့ မလေ့ကျင့်မိဘူး။ အကြောင်းမို့ ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ ညံ့နေတာပေါ့။”

တုထိပါးက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ငါ့ကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မင်းရဲ့ကိုယ်ဖော့ပညာဟာ ဘယ်လောက်အဆင့်မြင့်တယ်ဆိုတာ ငါ ခန့်မှန်းမိနေပြီပဲ။”

“ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ခန့်မှန်းမိမိ၊ ကျုပ် တတ်ထားတဲ့ပညာတွေထဲမှာတော့ ကိုယ်ဖော့ပညာက အညံ့ဆုံးပဲ။”

“ဆင်ပိန်ကျွဲလောက်တော့ ရှိတာပေါ့ကွာ၊ မင်းကိုယ်မင်း ဒီလောက်လဲ နှိမ့်ချနေပါနဲ့။”

တုထိပါးသည် ဂေါ်ပြားငယ်တစ်လက်ကို အခန်းထောင့်မှ ကောက်ယူလိုက်ပြီ။

“ငါ့ကို ခဏစောင့်ပါ။ ငါ မြင်ဆင်လိုက်ပါရစေဦး။”

ဈေးကွန်သည် တုထိပါးက မည်သို့ပုဆိပ်ယာယ်ဆင်လာမည်ကို

စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

“ခင်ဗျား လုပ်ရောဂီတာကို လုပ်ပါ။ ကျုပ် စောင့်နိုင်ပါ တယ်။”

တုထိပါးသည် သံပုံများကို ပုံနေလေ၏။

တုထိပါးက ရယ်မောပြီ။

“ငါ ဒီလောက် အသက်ကြီးမှ ကလေးလိုကစားနေတာ တော်တော် ရယ်ရောကောင်းမှာပဲနော်။”

ဈေးကွန်သည် တုထိပါး၏လုပ်ဆောင်မှုကို ကြည့်နေ၏။

“အင်း... တုထိပါးဟာ တော်တော်ကို ထူးဆန်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ မြည်မက သိုင်းသုပ်စုကြီးတစ်ခုလုံးကို ထိန်းထားနိုင်တာဟာ တော်တော်နဲ့နဲ့ခွဲခွဲရည်နဲ့ မရဘူး။”

ထိုအချိန်တွင် တုထိပါးသည် အခန်း၏မြောက်ဘက်တွင် (၅)ပေခန့်မြင့်သော သံတောင်ပူဓာတစ်ခုကိုစုပုံထားပြီး မြစ်လေသည်။

ထိုသို့ပုံနိုင်ခြင်းမှာ အံ့ဩစရာကောင်းသည်။ သံပွင့်များသည် အလွန်မြောက်သွေပြီး အလွန်ပေါ့သောကြောင့် ယင်းသို့စုပုံနိုင်ရန်မှာ ခက်ခဲလှသည်။ တုထိပါးသည် အချိန်အတော်အကုန်ခံကာ သံများကို စုပုံနိုင်ခဲ့သည်။ ဈေးကွန်က မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်လို လိုချင်လို့လဲ။”

“ငါ အဲဒီသံ ဆယ်ပုံလောက် ပုံချင်တယ်။”

“ကျုပ် ကူညီပြီး ပုံပေးပါမယ်။”

တုထိပါးက ဈေးကွန်အား ကြည့်လိုက်ပြီ။

“အဖြင့်ရင် အဲဒီတောင်ဘက်မှာ သံပုံငါးပုံ ပုံပါ။ တစ်ခါတစ်

၇၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဤဟာ ငါပေပတ်လည် ရှိရမယ်”

“ကောင်းပါပြီ... ကျုပ်ပုံပါမယ်”

ချွေကွန်သည် သံများကို ကျုံးကိုင်လိုက်သောအခါ အလွန် အံ့သြသွားသည်။ သံပွင့်တစ်ပွင့်သည် သာမန်သံပွင့်များထက် အ ဂ္ဍယ်အစားကြီးမားသည်။ သို့သော် သံပွင့်များကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သော အခါ အလွန်ပေါ့ပါးနေပြီး လက်ထဲ၌ကိုင်ထားမှန်းတောင် မသိရ တော့ပေ။

သူသည် ထိုသံများကို သံပုံ ပုံလိုက်ရသည်။ အတွင်းအားကို အသုံးပြု၍ အချိန်ကုန်ခံ ခုပုံမှ(၇)ပေခန့် မြင့်သော သံပုံကိုရရှိသည်။ သို့သော် သူ့လက်ထွက်လိုက်သောအခါ သံပုံသည် မြန်လည်ပြိုကျ သွားပြန်လေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ တုထိပါးက သံပုံ(၅)ပုံ ပုံပြီးလေ ပြီ။ သူက ပြီး၍ ချွေကွန်ထံ လျှောက်လာလေ၏။

“ငါပဲ ပုံပါမယ်၊ မင်း နားပါဦး”

ချွေကွန် မျက်နှာသည် ရဲခနဲမြဲသွား၏။

“ငါလဲ ပညာတစ်မျိုးမဆိုတာ ကျုပ် နားလည်ပါပြီ”

တုထိပါးက...

“မင်းက ဒီသံတွေနဲ့ ကျွမ်းမှူးကျွမ်းတာသံကိုး ငါကတော့ ဒီသံတွေကို ကိုင်တွယ်နေကျဆိုတော့ ကျွမ်းကျင်တာပေါ့”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် သံများကို ခုပုံလေတော့သည်။ အံ့သြဖွယ်ကောင်းသည်မှာ တုထိပါး ခုပုံသောသံပုံများသည် အောက်သို့ ပြိုကျသွားဘဲ ရှိလေ၏။ တုထိပါးသည် အချိန်တိုအတွင်း တောင်ဘက်၌ သံပုံငါးပုံကို ခုပုံပြီးသွားလေ၏။

ယခုအခါ အခန်း၏မြောက်ဘက်၌ သံပုံ ငါးပုံ၊ အခန်း၏

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခံတရာင်(ငြိ-ရ-သိမ်) ❀ ၇၇

တောင်ဘက်၌ သံပုံ ငါးပုံ ခုခံပေါင်းသံပုံ(၁၀)ပုံ မြန်နေလေပြီ။

တုထိပါးက...

“ကဲ... ငါတို့ပြိုင်ပွဲကို ခေါ်ရမပြီ”

ချွေကွန်က...

“ကျုပ်ဟာ လက်နက်ပုန်းကို တစ်ခါမှမသုံးခဲ့ဘူး လက်ထဲမှာလဲ လက်နက်ပုန်းမရှိဘူး၊ လက်နက်ပုန်းကိုဆောင်မထားဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ် ယှဉ်ပြိုင်မှာလဲ”

တုထိပါးသည် မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်လေတော့၏။ ချွေကွန်သည် လက်နက်ပုန်းမဆောင်ဟုပြောနေလေပြီ။ တကယ်လည်း ဆောင်ထားရုံ မရချေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် အိတ်ထဲမှငွေရောင် လောက်စာလုံး ဆယ်လုံးခန့်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် အားလုံးကို လွှင့်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“မင်းမှာ လက်နက်ပုန်းမရှိရင် ငါ့လက်နက်ပုန်းကိုမသုံးလိုတော့ပါဘူး”

ချွေကွန်က...

“ခင်ဗျားလဲ လက်နက်ပုန်းတွေကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီ၊ ကျုပ်မှာလဲ လက်နက်ပုန်းရှိမထားဘူး အဲဒီတော့ ဘယ်လိုယှဉ်ပြိုင်ကြမလဲ”

တုထိပါးက သံပွင့်များကို ဆုပ်ယူလိုက်ပြီး ချွေကွန်အားသံပွင့်ဆယ်ပွင့် ပေးလိုက်၏။

“ငါတို့ လက်နက်အဖြစ် ဒီသံပွင့်တွေကိုပဲ အသုံးပြုကြတယ်ပေါ့”

သေးငယ်သောသံပွင့်များကို လက်နက်ပုန်းအဖြစ် သုံးမည်

၇၈ ❀ တက္ကသိုလ်ခန့်လင်းအောင်

ဆိုကတည်းက တုတ်ပစ်ခံလက်နက်ပုန်ပညာသည် အဆင့်မြင့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိလေ၏။ တုတ်ပစ်သည် သံပွင့်ဆယ်ပွင့်ကို ရွေးလှူပြီးနောက် ကျန်ရှိသောသံပွင့်များကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ... ကျုပ်မြောက်ဘက်မှာ နေမယ်၊ မင်းကတောင်ဘက်မှာနေပါ။ သံပုံပေါ်မှာ တက်ရပ်မယ်၊ သံပွင့်ဆယ်ပွင့် ကုန်တဲ့အထိ ပစ်ခတ်မယ်၊ အဲဒီသံပုံငါးပုံပေါ်မှာ ကြိုက်သလို ခုန်ရောင်နိုင်တယ်”

တုတ်ပစ်သည် ပြောပြောဆိုဆို မြောက်ဘက်သို့လျှောက်သွားပြီး သံပုံပေါ် ခုန်တက်လိုက်၏။ သံပွင့်များ အနည်းငယ်ပြိုကျသည်မှတစ်ပါး အခြားဘာမှမဖြစ်ချေ။

ချွေကွန်သည် အလွန်အံ့သြမိလေ၏။ တုတ်ပစ်သည် ခြေထောက်တွင် ခြေတုတ်တစ်ခုလည်း သို့ရာတွင် သာမန် လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် လှုပ်ရှားနိုင်လေသည်။ တုတ်ပစ်သည် ချွေကွန်က မိမိ၏ခြေထောက်ကိုကြည့်နေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ပြုံးမိလေ၏။

“ငါ ခြေထောက် ဖြတ်နေပေမယ့် ဒုတိယတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ချွေကွန်ကလည်း ပြုံးလိုက်သည်။
“လွန်ခဲ့တဲ့(၁၉)နှစ်က ခင်ဗျား ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ်ဖြတ်တာကို ကျုပ် စိုးကျူးပါတယ်၊ ဒီလိုသတ္တိမျိုး ကျုပ်တို့မှာတောင် မရှိပါဘူး”

တုတ်ပစ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ...”

အစာနံကြာ ရယ်မောပြီးမှ သူ ရယ်ရှိန်သတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

“ငါ့ခြေထောက်ကို သူတို့ကြောင့် ဖြတ်လိုက်ရတယ်လို့ သူ

သရူခွင့်ငါးသောင်းခံစားရင်(စဉ်-ရ-သိမ်း) ❀ ၇၉

တို့ထင်နေကြမှာပဲနော်”

သူက ခေါင်းယမ်းပြီး ဆက်ပြောနေ၏။

“သူတို့အထင်မှာနေကြတာပါ၊ ငါ့ခြေထောက်ကိုဖြတ်ပစ်လိုက်ရတာဟာ အလွန်ဆိုးရွားတဲ့ရောဂါကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူတို့က မသိကြဘဲကိုး”

ချွေကွန်သည် သံပုံပေါ် ခုန်တက်လိုက်၏။ သံပွင့်များ အနည်းငယ် ပြိုကျသွားသည်မှတစ်ပါး သံပုံသည် ပြိုကျခြင်းမရှိပေ။ တုတ်ပစ်သည် ချွေကွန်အား ကြည့်ပြီး...

“အင်... ချွေကွန်ရဲ့ကိုယ်တွေ့ပညာဟာ သိပ်ကောင်းပါလား၊ လွယ်လိမ့်မယ်တော့ မထင်ဘူး”

သူသည် တိတ်တဆိတ်ကြိုက်၍ မှတ်ချက်မိမိလေ၏။ ချွေကွန်က လက်အုပ်နီပြီး ပြုံးပြလေ၏။

“ကျုပ်ဟာ လက်နက်ပုန်အိုင်ဆောင်လေ့မရှိတော့ အတွေ့အကြုံမရှိပါဘူး”

တုတ်ပစ်က...

“ငါက မင်းထက် ကိုယ်တွေ့ပညာမှာ နည်းနည်းသာတာပဲရှိမယ်၊ သိုင်ပညာကျတော့ မင်းကိုနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းက ဆရာ ပေါင်းနဲ့ဆိုမှာ သိုင်ပညာပေါင်းနဲ့သင်ထားတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီ သိုင်ပညာတွေနဲ့ မင်းဟာ သိုင်းလောကဝထမဖြစ်နိုင်တယ်”

ချွေကွန်က...

“ကဲ... ကဲ... ဆရာကြီးတုတ်ပစ်... ခင်ဗျားပဲ ပစ်ပစ်တော့...”

တုတ်ပစ်က ပြုံးလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ”

အူကွန်ပြောပြီး မကြာမီ သံတန်ပွင့်သည် လွင်ပျံ့လာလေ
တော့၏။ အူကွန်သည် သံပွင့်မြန်မာန်သည်ကို သိသည်။ သို့သော်
ပေါ့ပါးသောသံပွင့်၌ အားမာန်ပါလိမ့်မည်ဟု မထင်မိချေ။ သူသည်
ကမန်းကတန်း၊ သံပုံပေါ်သို့ခန့်ကူး၍ ရောင်တိမ်းလိုက်သည်။ သူ၏
လှုပ်ရှားမှုမှာ လွန်စွာလျင်မြန်လှသည်။ သို့သော် တုတ်ပစ်၏ပစ်လွှတ်
လိုက်သည့် သံပွင့်က သူ့ထက် ပို၍လျင်မြန်၏။

သူ၏နားတစ်ဖက်မှာ နာကျင်သွားသည်။ တုတ်ပစ်ပစ်လွှတ်
သည့် သံတန်ပွင့်သည် သူ၏နားသို့ထိမှန်သွားပြီး သွေးများ ကျဆင်း
လာလေတော့၏။ အူကွန်သည် ရှက်လည်း ရှက်၊ ဒေါသလည်း ထွက်
သွားသည်။

သူ မည်ကဲ့သို့ တုံ့ပြန်ရမည်ကို မစဉ်းစားနိုင်သေးမီ တုတ်
ပစ်သည် ဒုတိယအကြိမ် သံပွင့်များကို ပစ်လွှတ်လိုက်ပြန်သည်။ ဤ
တစ်ကြိမ်၌လည်း တုတ်ပစ်က သံသံပွင့်ပစ်လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျား...

အူကွန်သည် သံပွင့်များ မရောက်မီ လက်ဝဲခြေ၌ ရိုက်ခွ
တော့၏။ လက်ဝဲခြေ၌ ရိုက်ခွလိုက်သောအခိုက်ကြောင့် သံပွင့်များ
အောက်သို့ လိမ့်ဆင်းကျသွားသည်။ လက်၌အားဖြူလိုက်သော
ကြောင့် သံပုံထဲသို့ ခြေနှစ်ဖျောင်း နစ်မြှုပ်သွားတော့သည်။

အူကွန်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် အရေးခိုမိသွားတော့သည်။

“ဆရာကြီးတုတ်ပစ်ရဲ့ပညာက မဆိုးပါဘူး”

တုတ်ပစ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“အူကွန်... မင်း စိုးကူးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထိုစဉ် အူကွန်သည် တတိယသံပုံပေါ်သို့ရောက်ရှိနေပြီး

ဖြစ်သည်။ အူကွန် ကိုယ်ဖော့ထားရာ တတိယသံပုံပေါ်၌ ခြေများနစ်
မြှုပ်ဝင်ခြင်းမရှိဘဲ မတ်မတ်ရပ်နေနိုင်၏။ ခြေထောက်ကွဲဝင်သွား
လျှင် ဒုတိယသံပုံမြစ်ပေတော့မည်။

အူကွန်သည် တုတ်ပစ်ထဲသို့ သံပွင့်နှစ်ပွင့်ပစ်လွှတ်လိုက်၏။
သံပွင့်နှစ်ပွင့်သည် တုတ်ပစ်၏မျက်နှာသို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပြေး
ဝင်သွားလေ၏။

တုတ်ပစ်က အူကွန်၏ပစ်ခွက်ကို လုံးဝကရမပြုချေ။ အေး
အေးဆေးဆေးပင် ရပ်နေသည်။ သံပွင့်နှစ်ပွင့်သည် သူ့မျက်နှာအနီး
သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ သူသည် အနီးကပ်ရောက်ရှိလာသောအခါ
မှ သံပွင့်နှစ်ပွင့်ကို ရိုက်ခွနေဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်ရှိလာသော သံပွင့်နှစ်
ပွင့်သည် တုတ်ပစ်၏မျက်နှာအနီးသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ ဒုတိယသံ
ပွင့်က ပထမသံပွင့်ကိုကျော်တက်ပြီး တုတ်ပစ်ထဲရောက်ရှိသွားလေ
၏။

တုတ်ပစ် ထိတ်လန့်သွားသည်။ သူသည် ကမန်းကတန်း
အင်္ကျီလက်ဖြင့် ခါခွလိုက်သည်။ သံပုံပေါ်သို့လည်း ခုန်ရောင်လိုက်ရ
သည်။ တုတ်ပစ်သည် ရှက်ပြီး မျက်နှာပူပူလောင် ဖြစ်သွားရလေ
၏။ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချီ...
“အူကွန်... အူကွန်... မင်းဟာ ချီဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ
ကြောက်စရာအကောင်ဆိုး ရန်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေပါပကော”

သူသည် တီးတီးရေရွတ်လိုက်ပြီး ကျန်ရှိနေသောသံပွင့်များ

ကို အူကွန်ထံ ပစ်လွှတ်လိုက်ပါတော့သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦး၏သံပွင့်များကို တစ်ဦးက

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦး၏သံပွင့်များကို တစ်ဦးက

၈၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

တန်တန် သဘောမထားပုံတော့တဲ ပြိုင်တူပင် ရောင်တိမ်းလိုက်ကြ
တော့သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်၏သံဗွင်များကို တစ်
ယောက်က လွှတ်အောင် ရောင်နိုင်ခဲ့သည်။

တုတ်ပိးရော ချွေကွန်ပါ ရောင်တိမ်းမှုကြောင့် သံပုံပေါ်၌
မရပ်နိုင်တော့ပါ။ အောက်သို့ ပြိုင်တူပင် ခုန်ဆင်းလိုက်ကြပါသည်။
ရပ်လျှင်လည်း သံပုံများ ပြီးပျက်သွားရမည်ဖြစ်သည်။

တုတ်ပိးက သက်ခြင်းခုရင်...

"မင်း မဆိုးပါဘူး ငါ့ကို ဒီလို ဘယ်သူမှမပစ်နိုင်ဘူး မင်း
ပစ်တာကို ငါ အသေအလဲ ရောင်ရတယ်"

ချွေကွန်ကလည်း...

"ဆရာကြီးတုတ်ပိးကို လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ နီးကျွေးပါတယ်"

တုတ်ပိး မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်သွားသည်။ သူသည်
ချွေကွန်၏လက်ကို အသကိုင်ဆွဲလိုက်၏။

"ကဲ... ငါတို့ နောက်တစ်ပွဲ ခမ်းသပ်ကြရအောင်"

သူတို့သည် အလွန်ရင်းနှီးခင်မင်သောမိတ်ဆွေပမာ ရယ်
ရယ်မောမောဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြလေ၏။ တုတ်ပိးသည်
သိုင်းလောကဇာရာန်ဖြစ်နိုင်မည်သို့နှင့် လက်ရည်ခမ်းလိုလှသည်။
ယခု ခမ်းလည်း ခမ်းနေရပေပြီ။

အဘယ်ကြောင့်မှန်း မသိ။ ချွေကွန်သည် တုတ်ပိးအား
လေးစားခင်မင်သောမိတ်များ ထားရှိနေလေပြီ။ အကယ်၍ တုတ်ပိး
သာ ကြီးမားသောပြစ်မှုကြီးကို မကျူးလွန်ခဲ့လျှင် သူ့အား မိတ်ဆွေ
ရင်းချာပမာ ပေါင်သင်းနိုင်မည်ဖြစ်လေသည်။

တုတ်ပိးက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်လေ၏။

သရူခြင်၊ သောသိုင်းဇာရာန် (စဉ်-ရ-သိမ်း) ❀ ၈၃

"ချွေကွန်... မင်းကို ဇာရာန်ခွန်းလောက် မေးခွင်ပါ
တယ်"

ချွေကွန်က ပြန်ဖြေလိုက်၏။

"မေးပါ... မေးပါ"

တုတ်ပိးက...

"ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲမှာ တရားကျင့်ကြံနေတဲ့သူအားလုံး
ဟာ လူကောင်း သူကောင်းတွေချည်းပဲလို့ မင်း ထင်သလား"

တုတ်ပိး၏အမေးသည် ချွေကွန်အား တွေ့စေခွင့်စားသွား
သေးသည်။ ချွေကွန်က ခဏ်းခဏ်းစားစားဖြင့် ဖြေသည်။

"ဘုရားကျောင်းတော်ဟာ မကောင်းမှုတွေလုံးအပြစ်တွေကို
မော်ပြတယ်။ ကောင်းမှုလုပ်ရင် ဘယ်လိုအကျိုးတရားတွေကို မိစား
နိုင်တယ်ဆိုတာ မော်ပြတယ်။ ဘုရားကျောင်းတော်ကို လိုက်စားတဲ့
လူမှန်သမျှ အပြစ်ကျူးလွန်ဖို့ ခက်မကြံပါတယ်"

တုတ်ပိးက အမိပွယ်ရှိခွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

"ဒီဆီရင် ဘုန်းတော်ကြီးအိမ်နဲ့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်
ကျွမ်းထက် မင်း ဘယ်လိုမြင်သလဲ"

ချွေကွန်က...

"ကျုပ်အနေနဲ့ သူတို့ကို အလွန်နိုးသေ ကိုင်းမှိုင်းလိုက်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို့ ယူဆပါတယ်"

တုတ်ပိးက...

"မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ကြည့်ညှိလေးစားရတာလဲ"

"သူတို့ဟာ ကျုပ်အမြင်မှာတော့ မြောက်ပစ်ကင်း သဲ...
အပြစ်ကင်းကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ"

၈၄ ၂၂ ဘာသာသိုင်းနုလင်းအောင်

“မင်းဟာ သိပ်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခဲ့တဲ့ ကိုရင်လေးတစ်ပါးဖြစ်
ခဲ့တယ်၊ လောကရဲ့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုတွေကို မင်းမှမသိဘဲ”

“ခင်ဗျာဆိုလိုတာက ဘာလဲ၊ သူတို့ဟာ အပြစ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
တွေလို့ ဆိုခွင့်တာလား”

တုထိပါးသည် စကားမပြောဘဲ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“သူတို့သည် ကောင်းစားပြောပြောဖြင့် ထွက်လာကြရာ အုတ်
နီရဲအပြင်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

တုထိပါးက တောင်ကုန်းထိပ်အိမ်၏အနောက်ဘက်သို့ညွှန်
ပြလိုက်သောအခါ ကျောက်တုံးဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့်အိမ်ကို
တွေ့ရှိရလေသည်။

သူတို့သည် ထိုကျောက်တုံးဖြင့် ဆောက်ထားသောအိမ်သို့
သို့ လျှောက်လာကြလေ၏။

၂၂၂

အသုံး(၇)

အကောက်ကြံသောသူ

တုထိပါးနှင့် ချူကွန်တို့သည် ကျောက်တုံးဖြင့်ပြုလုပ်ထား
သောအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။ ထိုစဉ် အိမ်ထဲမှ ဆူပူ
သောလူတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားလိုက်ကြရတော့သည်။

“တုထိပါးဆိုတဲ့ကောင်က ဘာကောင်လဲ၊ ငါ့ဟာ နန်းရင်း
ဝန်ရာထူးကိုလိုခွင့်တဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့ကို ဒီလိုစစ်ဆေးနေတာဟာ
ဘယ်လိုမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

ထိုအသံသည် ဝေကိုး၏အသံပင် ဖြစ်တော့သည်။ တုထိပါး
သည် ရှေ့သို့လျှောက်သွားသည်။ ချူကွန်က မသိမသာ နောက်မျှန်
ရစ်ပြီး ခြေလှမ်းကို တဖြည်းဖြည်း ရပ်တန့်လိုက်၏။

“ဝေကိုးဆိုအသံပါလား၊ သူ ဘာကြောင့် ဒီအိမ်ထဲကိုရောက်
နေရတာလဲ၊ သူ ဒီအိမ်ကိုရှာတွေ့တာ အတော်အံ့ပြောရာ ကောင်း
တယ်”

တုထိပါးသည် ချူကွန် နောက်မျှန်ရစ်ခဲ့သည်ကိုတွေ့ရာ
ဖြင့် ပြန်လှည့်လာသည်။

“သူက လျှူဟုလျှူအတွက် ပစ္စည်းလာယူ... အဲဒါ သူနဲ့ရင်ဆိုင်
မိန့်မှာ မင်းရောက်လာတာနဲ့ သူ့ကိုရင်ဆိုင်ဘဲ မေးခွန်းမရှိဘူး”

၈၆ 'ဇ' တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဖြေ နိုင်းထားတာ"

ဇွဲကွန်သည် အံ့သြသွားလေ၏။

တုလိပိက မေးခွန်းခုနစ်ခုကို ဖြေနိုင်ထားသည်ဆိုသည့်အတွက် အံ့သြသွားခြင်းဖြစ်သည်။ မေးခွန်းခုနစ်ခုဖြေနိုင်ခြင်းမှပင် သည့်သွေးထွက်သယံဇာတ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ဤမေးခွန်းခုနစ်ခုကိုဖြေနိုင်လျှင် လျှောက်လှူစာပစ္စည်းကို ပေးအပ်မည်သဘောပင်။ တကယ်ပေးမည် မပေးမည်ဆိုသည်ကိုကား ဇွဲကွန် မသိပါချေ။

ဝေကိုးသည် အပြင်ဘက်၌ တုလိပိနှင့်ဇွဲကွန်တို့ အပြန်အလှန်စကားပြောနေသည့်များကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ရုတ်တရက် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"အပြင်က ဘယ်သူလဲဟေ့"

ထိုအချိန်၌ တုလိပိသည် ပြန်လျှောက်သွားပေပြီ။ ဇွဲကွန်က ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ချင်းကပ်ပြီး အတွင်းသို့ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ဝေကိုးသည် စားပွဲ၌ထိုင်ကာ စုတ်တံတစ်ခုကိုကိုင်ထားသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ သူ့ရှေ့၌ စာရွက်ခုနစ်ရွက်ရှိလေသည်။ မေးခွန်းခုနစ်ခုပေးတည်း။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း မင်းများပေကဲ့နေ၏။ သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သော ဇွဲကွန်အား တွေ့လိုက်သောအခါ မပ်စွက်စွက်နှင့်မြှင့်မြှင့်လိုက်လေ၏။

"တုလိပိက တော်တော်ဆိုတယ်၊ ပါ့ကို မေးခွန်းခုနစ်ခုဖြေ နိုင်းထားတယ်၊ ငါဟာ အစိုးရဝန်ထမ်း ဝင်ဖြေမယ့်သူမှ မဟုတ်ဘဲ ကွဲ၊ သူပေးတာတွေဟာ အလကားပေါ့"

"မင်း ဖြေလို့ရသလား"

သရဖူခြင်းသောသိုင်းဝေကရာဇ်(ဇွဲ-ရှ-သိမ်း) 'ဇ' ၈၇

"ဘယ်ရမလဲ၊ ဘာတွေ လျှောက်မေးထားမှန်းမှ မသိတာ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားဖြေပါ၊ ဘာဟု လျှောက်လှူပစ္စည်း ကိုရရင်ရ မရရင် အိမ်ကိုမီးရှို့ပစ်လိုက်မှာကွ"

ဇွဲကွန်က ပြီး၍ပြောလိုက်၏။

"မင်းဟာ စာပေနှံ့စပ်တာပဲ၊ မင်းမှ မဖြေနိုင်ရင် ဘယ်သူ ဖြေနိုင်မလဲ"

ဝေကိုး၏မျက်နှာ နီနီသွားလေ၏။

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ နှစ်ကြာတော့လဲ မပုသွားတာ ပေါ့ကွာ"

သူသည် စာရွက်တစ်ရွက်ကိုထောင်ပြရင်း အသံတိုးတိုးဖြင့် မေးလိုက်၏။

"အဲဒီကဗျာကို ကြည့်စမ်းပါ၊ ရေးထားတဲ့ ကဗျာဆရာက ဘယ်သူလဲဟင်၊ မင်းသိရင် ပြောစမ်းပါ"

ဇွဲကွန်သည် လှမ်း၍ ဖတ်လိုက်၏။

"ဒီကဗျာဟာ ဂိုမင်းဆက်ကဗျာဆရာကျွန်းပန်းရောက်က ဗျာပါ"

ဝေကိုးသည် သူ့နှုတ်ကို တစ်ချက်ရိုက်လိုက်၏။

"ဟုတ်သားပဲ၊ ငါ့နယ် သတိပေလိုက်တာ၊ အခုမှပဲ သတိရတော့တယ်၊ စောစောက ငါပေးနေတာကွ"

ဇွဲကွန် ရယ်ခင်လာလေ၏။ ဇွဲကွန် ရယ်လိုက်မိသည်။ ထိုအခါ တုလိပိက လှမ်းခေါ်သည်။

"ဇွဲကွန်... လာဟေ့"

ဇွဲကွန်သည် တုလိပိ နောက်သို့လိုက်သွားရသည်။

၈၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ငါ သွားပြီဟေ့၊ ငါလဲ ငါ့ဆရာပစ္စည်းအတွက် လုံးပမ်းနေရတယ်”

သူသည် ဝေကိုးအား ထိုမျှသာပြောပြီး တုတ်ပါးဆီသို့ သွားလေတော့၏။ တုတ်ပါးသည် ထိုကျောက်တုံးအိမ်နှင့် အမိုးဖျင်းထားသည့် အိမ်တစ်ခန်းကိုတွန်းခွင့်လိုက်သည်။

“က... ငါတို့ ခုတ်ယူပြိုင်ပွဲကြောင့်”

သူတို့သည် အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ရောက်ရှိသွားသည်။ အခန်းအလယ်၌ လူတစ်စုံပေါ်နေ၍ ဖြင့်သော ကျောက်တုံးစာခံတုံးရှိသည်။ မည်းမှောင်နေသော ကျောက်တုံးတစ်တုံး...။

အူကွန်သည် ကျောက်တုံးကို အသေအချာကြည့်လိုက်၏။ ကျောက်တုံးသည် မည်းမှောင်နေ၏။

တုတ်ပါးသည် ကျောက်တုံးအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဒီကျောက်တုံးကို ကြည့်စမ်း၊ ဘာထူးခြားတာ တွေ့သလဲ အူကွန်”

အူကွန်က...

“မည်းမှောင်မှောင်နေတာပဲ တွေ့တယ်၊ တခြားထူးခြားတာတွေ ကျွန် မသိဘူး”

“ဒီကျောက်တုံးဟာရှိသမျှ ကျောက်တုံးအားလုံးထက် အများကြီးဟာတယ်၊ အဲဒီမှာတော့ကျောက်တုံးကို မင်းနဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက်သား လက်သီးပြိုင်ထိုးကြမယ်၊ ကျောက်တုံးပဲ ကွဲမလား၊ လက်ပဲ ကွဲမလား ကြည့်ကြတာပေါ့”

အူကွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျာနဲ့ သဘောတိုင်းပါ၊ ဘယ်လိုပြိုင်ကြမလဲ၊ ချည်း

သရဖူခြင်းသောသို့င်းတောရက်(စဉ်-ရ-သိမ်း) ❀ ၈၉

ကမ်းချက် ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ပြောပါ”

တုတ်ပါးသည် ကျောက်တုံးကြီးရှေ့၌ ရပ်လိုက်၏။

“မင်းနဲ့ငါ ကျောက်တုံးကြီးနဲ့ တစ်ဘက်တစ်ချက်နီမှာ ထိုးကြမယ်၊ ကျောက်တုံးကို လက်သီးနဲ့ထိုးမယ်၊ အပေါက်ဖောက်ကြမယ်၊ အပေါက်မြန်သွားတဲ့အခါ အတွင်းအားပြိုင်တာပေါ့”

အူကွန်သည် ကျောက်တုံးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျောက်တုံးပေါ်၌ လက်ဝါးရာ ခြည့်နှက်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ တုတ်ပါးသည် ကျောက်တုံးနဲ့အကြိမ်ပေါင်း မြှောက်မြားစွာ လှေ့ကျင့်ခဲ့ကြောင်း အူကွန် သိလိုက်ရလေ၏။

“ကောင်းပြီလေ”

တုတ်ပါးသည် အသင့်ပါလာသော ပြေဖြူစက်ယူလိုက်ပြီး ကျောက်တုံးအလယ်တည့်တည့်၌ စက်ဝိုင်းတစ်ခုခုဆွဲလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် အူကွန်အား ပြောသည်။

“မင်းက ဟိုဘက်ကနေပြီး ငါ့ဆွဲထားတဲ့ စက်ဝိုင်းဆီကို လက်သီးနဲ့ထိုးဖောက်၊ ငါက ဒီဘက်က ထိုးဖောက်မယ်၊ နှစ်စက်ပေါက်သွားတဲ့အခါ ဘယ်သူက ပိုဖောက်ထွင်းနိုင်သလဲဆိုတာ ပေါ်ကြည့်မိတိုင်းကြည့်မယ်၊ နောက်ပြီး အဲဒီအပေါက်ထဲမှာပဲ လက်ဝါးချင်း အတွင်းအား ပြိုင်ကြတာပေါ့”

အူကွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ”

အူကွန် နေရာယူလိုက်သည်။

တုတ်ပါးက...

“မင်း သတိထားရမှာ တစ်ခုရှိတယ်”

၉၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ပြောပါ”

“ကျောက်တုံးကိုကြေမှုအောင် လက်သီးနှံမထိုးရဘူး”

“ရပါတယ်”

တုတ်ပေါက် ကျောက်တုံးအစွန်းတစ်ဘက်၌ နေရာယူလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သုတိန်စံယောက်သည် လက်သီးထဲ၌ အတွင်းအားများ စုစည်းလိုက်သည်။ တုတ်ပေါက် လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“မယ်”

ချွေကွန်သည် အတွင်းအားဖြည့်ထားသော လက်သီးဖြင့် ကျောက်တုံးကို ထိုးထည့်လိုက်၏။

“ဝန်း”

အသံများ ဟိန်းထွက်လာပြီး ကျောက်တုံးတစ်ခုလုံးတုန်ခါသွားလေ၏။ တုတ်ပေါက် လှမ်းအော်သည်။

“ဖြည်းဖြည်း လုပ်ပါ တော်ကြာ အိမ်ပြိုကျလာမှာ စိုးရတယ်”

သို့သော် ချွေကွန်သည် မိမိအင်အားကြီးမားစွာဖြင့် ထိုးချလိုက်သော်လည်း လက်သီးရာသာ တွေ့ရသည်။ ထူးထူးခြားခြား နက်ဝင်သွားခြင်းမရှိသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ သူသည် ထိတ်လန့်သွားသည်။ ကျောက်တုံးသည် မာကျောလှနေတကား။

ချွေကွန်သည် ထိုကျောက်တုံးကို စိတ်ဝင်စားသွား၏။ သူသည် ထိုကျောက်တုံးကိုတစ်ပေမျှပေါက်ရန် အတော်ထိုးယူရပေမည်။ ယခုမှတော့ မထူးတော့၊ ထိုးရပေတော့မည်။

“ကျား...”

တုတ်ပေါ်သည် မာနီသွင်းပြီး တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက်ထိုးနေ

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ်(၈၆-၇-၁၆၆) ❀ ၉၁

၏။

“ကျား...”

ချွေကွန်ကလည်း မာနီသွင်းပြီး တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ထိုးချနေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ခေမဆေးကြည့်သောအခါ ချွေကွန်က(၄)လက်မ နေ့်သာ ထိုးဖောက်နိုင်ပြီး တုတ်ပေါက် ရှစ်လက်မခန့်အထိ ငှားဖောက်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရတော့သည်။

ထို့နောက် သူတို့ ဆက်ထိုးကြသည်။ မာနီသွင်းသံများ ဟိန်းနေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် တိုးထိုးပေါက် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

“ကဲ... တိုင်းမယ်”

တုတ်ပေါက် ပြောပြီးသည်နှင့် ပေကြီးကိုယူ၍ တိုင်းလေတော့၏။ တုတ်ပေါက် တစ်ပေအထိ ထိုးဖောက်နိုင်ပြီး ချွေကွန်က ခြောက်လက်မအထိသာ ထိုးဖောက်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ချွေကွန် အနံ့ပေးလိုက်ရလေ၏။

“ကျွန်... ခင်ဗျားကို မမိပါဘူးဗျာ”

တုတ်ပေါက် ရယ်မောလိုက်၏။

“ကဲ... ငါတို့အတွင်းအား ပြိုင်ကြစို့”

ချွေကွန်က မေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုပြိုင်ကြမလဲ”

တုတ်ပေါက်...

“မင်းနီငါနီ လက်တစ်ဖက်စီ အပေါက်ထဲထိုးထည့်ပြီး ဒီအ

ပေါက်ထဲမှာပဲ အတွင်းအားပျင်းကြမယ်”

ချွေကွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

၉၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခင်း

“ကောင်းပါပြီ”

သူသည် လက်တစ်ဖက်ကိုအပေါက်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်၏။ တုတ်ပါးကလည်း မိမိရပ်နေသောဘက်မှ အပေါက်ထဲသို့ လက်တစ်ဖက်ကိုထိုးသွင်းလိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် တိုးယှဉ်ပေါက် အပေါက်တွင်း၌ လက်နှစ်ဖက်ထိတွေ့မိကြလေတော့၏။

“မယ်...”

တုတ်ပါးက လှမ်းအော်လိုက်သည်။

ချွေကွန်သည် အတွင်းအား ထုတ်လိုက်သည်။ တုတ်ပါးကလည်း အတွင်းအားထုတ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောမထားစဉ်ပေး တုတ်ပါးသည် ချွေကွန်၏လက်ဝဲနှင့်ထိတွေ့လိုက်သောအခါ ချွေကွန်၏အတွင်းအားသည် မိမိထင်ထားသည်ထက် ပို၍ ကောင်းနေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

“မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး၊ ဒီချွေကွန်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ရှင်းပစ်မှငါ အေးအေးဆေးဆေးဆေးနေရမယ်။ သူ့ကိုမသတ်မချင်း သူ ငါ့ကိုဒုက္ခပေးနေဦးမှာပဲ”

တုတ်ပါးသည် ယင်းသို့ဆိုခြင်းထက်ထွက်လေ၏။

သူသည် ဂိုဏ်းသဖွယ် အတွင်းအားကို အကုန်ထုတ်လိုက်သည်။ ချွေကွန်ကမူ သူ့တွင်းသို့မူ အတွင်းအား၏ဆယ်ပုံခုနစ်ပုံကိုသာ ထုတ်ခြင်းဖြစ်၍ တုတ်ပါးက အားကုန်ယှဉ်ပြိုင်သောအခါ သူ့လက်ဝဲသည် ဆူးများနှင့်ထိတွေ့သည့်အလား နာကျင်သွားတော့သည်။ ချွေကွန်သည် အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး သူ့အတွင်းအားကို တိုးမြှင့်လိုက်ရတော့သည်။ သူတို့အတန်ကြာ ယှဉ်ပြိုင်လာသောအခါ ချွေကွန်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဖြူဖတ်ဖြူရောင်ဖြစ်လာတော့

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတေရာဒ်(ရှေ့-ရ-သီမ်း) ❀ ၉၃

သည်။

တုတ်ပါးသည်လည်း မောဟိုက်လာလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတွင်းအား ထုတ်ခြင်းကို နှစ်ယောက်စလုံး ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါမှ ချွေကွန်လည်း အမောဖြေနိုင်လာသည်။ တုတ်ပါးကလည်း အမောဖြေနိုင်လာသည်။ တုတ်ပါးက မေးလေ၏။

“ချွေကွန်... မင်း ဘက်ရာရသွားသေးသလား”

ချွေကွန်က ပြုံး၍ပြောလေ၏။

“ကျုပ်... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဘူး၊ ခင်ဗျားကော”

တုတ်ပါးသည် စိတ်ထဲ၌ ထင်နေပြန်သွားလေ၏။

“မင်း တော်တယ်၊ ငါ့လဲ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းဟာ အတွင်းအားကို အဆင့်အမြင့်ဆုံး ထုတ်နိုင်တာပဲ”

“ကျုပ်တို့ရပ်လိုက်ကြမလား၊ ဆက်ပြီးယှဉ်ပြိုင်ကြဦးမှာလား”

တုတ်ပါးက...

“အစွဲအနိုင်မှ မပေါ်သေးဘဲ၊ ရပ်လိုဘယ်လောက်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင် ဆက်ပြီး ပြိုင်ကြတာပေါ့”

သူတို့သည် ကျောက်တုံး၏တစ်ဘက်စွန်းဆီသို့ ပြန်သွားကြပြန်လေ၏။ တုတ်ပါးက...

“မင်း... အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

ချွေကွန်သည် လက်ကိုကျောက်တုံး အပေါက်အတွင်းသို့ လှည့်သွင်းလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ဝေ့ရပြီ”

သူ၏ကေားမဆုံးမီ လက်မဝဲ တစ်ခုလုံး အေးခိုသွားပြီး

၉၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ရင်ထဲ၌နာကျင်မှု ခံစားလိုက်ရသည်။ သူသည် တုထိပါး၏ကောက်
ကျွန်ုပ်တို့လဲသောအကြံကို သိရှိလိုက်တော့သည်။

“တုထိပါး... ခင်ဗျား”

သူသည် ရှိသမျှ အတွင်းအားကို တစ်ပြိုင်နက် ထုတ်လိုက်
၏။

“ဝုန်း”

ကျောက်တုံးသည် အက်ကွဲသွား၏။

ဈေးကွန်သည် လွှင့်စဉ်သွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ကျသွားလေ
၏။ တုထိပါး၏တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ထုံကျင်သွားသည်။

သူသည် ရွှေရောင်အပ်သုံးဆောင်းဖြင့် သိုင်းလောကအ
ကျော်အမော်တို့ကို သုတ်သင်ခဲ့ဖူး၏။ ယခုလည်း ရွှေရောင်အပ်သုံး
ဆောင်းဖြင့် ဈေးကွန်အား သုတ်သင်ခဲ့လေပြီ။

ဈေးကွန်သည် ပြေပေါ်ကျသွားပြီး သတိမေ့သွားတော့၏။
ဈေးကွန်၏ညာဘက်လက်မဝေးတွင် ရွှေရောင်အပ်သုံးဆောင်းနီကံဝင်
နေသည့်အရာသုံးခုကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအပ်ကလေးများ နီကံဝင်နေ
သောနေရာတွင် ညိုမည်းလာနေသည်။ တုထိပါးသည် လူးလွန်ပြီး
ထလာ၏။ သူသည် ဈေးကွန်ကိုကြည့်ပြီး တီးတိုးပြောလိုက်၏။

“ငါ မင်းကိုမသတ်ရင် မင်းက ငါ့ကိုသတ်မှာပဲ”

သူသည် ဈေးကွန်အား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့အနစ်(၂၀)တုန်းက မင်းအဖေကို ငါသတ်ခဲ့တယ်။
ဒီကနေ့ ငါ မင်းကို မသတ်သင့်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းက ငါ့ကိုလာပြီး
နှောင့်ယှက်တယ်၊ ဖျက်ဆီးတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါ မလုပ်မူင်ဘဲ လှုပ်
လိုက်ရတာပါ”

သရေခြင်းသောသိုင်းစတုရင်(ရှင်-ရ-သိမ်း) ❀ ၉၅

သူသည် ဈေးကွန်အား မွေ့မို့ပြီး အခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်သွား
တော့သည်။

“မင်းကို အေးအေးအေးအေးအေး... လူသူမရောက်တဲ့နေရာမှာ
ထားပေးပါ့မယ်”

တုထိပါးသည် နှုတ်မှ ရေရွတ်ပြောဆိုနေလေတော့၏။

၁၁၁

အနီ(ဂ)
သူကမ်း

ဈေးကွန်သည် ကံအားလျော်စွာ သတိရလာလေ၏။ သို့သော် မိမိသည် အလင်းရောင်ရှိသည့်အခန်းမဟုတ်ဘဲ ပိန်းပိတ်နေအောင် မည်းမှောင်နေသည့်အခန်းတစ်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူ့ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး အက်လွှဲမတတ် ကိုက်ခဲမှုကိုလည်း ခံနေရသည်။ သူသည် သတိရှိသည်။ အဆိပ်မိမှန်းသိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ရှိသမျှ သွေးကြောများကို ပိတ်လိုက်တော့သည်။

သူ သတိမေ့သွားခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်။ ရွှေအပ်က လေးများပေါ်မှ အဆိပ်များသည် အလွန်ပြင်းထန်သည်။ အဆိပ်အပ်သုံးချောင်းမှ အဆိပ်များကိုမိသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆိပ်အပ်တစ်ချောင်းသည်ပင်လျှင် ပြင်းထန်လှသည်။ သုံးချောင်းဆိုတော့ ပြောမှယ်ရာမရှိတော့။ ဈေးကွန်သည် သက်ပြင်းရှုလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ငါ သေရတော့မယ်၊ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့ဝဋ်ကြွေးဖြစ်မှာပဲ။ ဝဋ်ကြွေးရှိရင် မြစ်ကိုမြစ်ရတာပဲ၊ အင်း... ကျွတ်... ကျွတ်... ခေါင်းကိုက်လိုက်တာ”

သူသည် ဆက်၍ တွေးနေမိသည်။

“ဪ... ဆရာ၊ ဆရာရဲ့ ပစ္စည်းကို ငါပြန်ယူမပေးနိုင်တာ၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ဆရာ... ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးတော့”

သူသည် အလွန်နှမ်းနယ်နေသည်။ မောလည်း မောပန်းနေသည်။ သူသည် သေရတော့မည်ဟု စိတ်တိုတုံး၊ ချွတ်သောကြောင့်သာ ဤသို့တွေးနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အာရုံထဲတွင် လုံကု၊ ယင်းလူး၊ စုစုအင်း၊ မိုလင်နုတို့နှင့် တူထိပါး၊ ဧသုတို့ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။ သူ့ လှုပ်ရှားမှုအစုစုကိုလည်း ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။

အခန်းထဲ၌ အေးစိမ့်နေသည်။ ဈေးကွန်၏တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အေးစိမ့်နေသည်။ အချိန်ကြာသောအခါ ဈေးကွန်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ရင်ရင် ဖြစ်လာတော့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ရင်ရင် ဖြစ်နေသော်လည်း ဈေးကွန်မှာ ကြောက်လန့်ခြင်းမဖြစ်ပါ။ သူသည် သူ၏အသက်ရှူရှုကိုမြင်ပြီးမှ တသားနေ၏။ ငြိမ်းချမ်းစွာလဲလျောင်းနေ၏။

သူ သေရတော့မည်။ အဆိပ်ကို သူ့တန်လိုက်သော်လည်း အဆိပ်များက သူ သတိမေ့နေစဉ်အတွင်း တစ်ကိုယ်လုံးသို့ နှံ့ကျန်ပြီး ကို သူသိလိုက်သည်။ သူ ရယ်လိုက်သည်။ ရယ်သံထွက်မလာပါ။

လဲလျောင်းပြီး သေခြင်းစောင့်နေရသော အလုပ်သည် ရယ်ရာကောင်းသည်ဟုထင်ပြီး သူ ရယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် မောင်းကိုက်ကိုက်ဖြင့် စဉ်းစားနေသည်။ တူထိပါး၊ သူ့ကိုလုပ်ကြံခြင်းမှာ အပိုအလုပ်ဖြစ်ပေသည်။

“ငါဟာ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ သေရမှာပဲ၊ လူတစ်ယောက် မွေးဖွားလာတဲ့နေ့ကစပြီး သူ့သေမယ့်ရက်ကို ရေတွက်နေရ

၉၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေသင်းခဏာင်

တောတာဝဲ၊ ငါသေမှာကို တုတ်ပါမော စောင့်နိုင်ဟန်မတူဘူး။ ခုခွက်
ခွင်း သေခေ့ခွင်ရုံတယ်”

ဈေးကွန်သည် ခွင်းစားနေသည်။ ထိုခွင် အလင်းရောင်တစ်ခု
ကို ဈေးကွန်တွေ့မြင်လိုက်လေ၏။ လင်းခဲနံ့ဖြစ်သွားပြီး ဝိုးဘာဝါမြို့
ဖြစ်သွားသည်။ လူစိုက်တစ်ရပ်သည် သူ့ဆီသို့ ခွင်းကပ်လာသည်ကို
ဈေးကွန် ကယောင်ကတမ်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုနောက် ဖြန့်ခဲမှ မှောင်မည်းသွားသည်။ အလင်းရောင်
ပျောက်သွားသည်။ သူသည် အံ့သြသွားလေ၏။ ဈေးကွန်သည် မျက်
လုံးကိုမှေး၍ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် သူသည် အဆိပ်ပြင်းစွာ မိထား
သောကြောင့် အားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ချ
ချာလည်သွားရတော့သည်။ ဈေးကွန် သက်မြင်းချလိုက်၏။

“ငါသေရတော့မယ့်လူဖြစ်နေပြီပဲ ဥဒ္ဓား ဘယ်သူများ ငါ့
သတ်ဖို့ လာပြန်ပြီလဲ”

သူသည် တုတ်ပါးလာသတ်မည်ကိုလည်း မကြောက်ပါ။
မည်သူလာလာ မကြောက်ပါ။ သေမင်းလာလျှင်တောင် သေမင်းကို
ရယ်ပြီလိမ့်ဦးမည်။ မမှောင်ထဲတွင် မည်းမည်းသဏ္ဌာန်အရိပ်သည်
ရပ်နေပါသည်။ ဈေးကွန်သည်ထိုမည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကို လုံးဝမသိ။
သူ့မှာလည်း လှုပ်ရှား၍မရသဖြင့် ဤအတိုင်း ငြိမ်သက်စွာ ဝ
လျောင်းနေ နေရသည်။

ထိုမည်းမည်းသဏ္ဌာန်သည် မီးခြောက် ဖြစ်လိုက်၏။ ဝါကြာ
ကြန့် မီးရောင်လင်းလာသည်။ ထိုအခါ ဈေးကွန်သည် ထိုလူအား ဖြ
တွေ့ရတော့သည်။ သေလုမျောပေါ်ခွေကိုယ်သည် တစ်ချက်မျှတ
မိသွားလေ၏။ အမန်းထဲသို့ဝင်ရောက်လာသူမှာ မိုလင်းနံ့ဖြစ်နေသ

သရေခြင်းသောသို့င် တောရောင်(ခွင်း-ရ-သိမ်း) ❀ ၉၉

၏။ သူမသည် တီဘက်သို့ထွက်ခွာသွားခဲ့လေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်
သူမ မြန်ရောက်လာသနည်း။

သူမသည် အနက်ရောင်ကိုယ်ကျွပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထား
သည်။ မားတစ်လက်ကိုကျောတွင် သိုင်းလွယ်ထားသည်။ သူမမျက်
နှာတွင် ဝမ်းနည်းခဲကြကွဲသည့် အရိပ်အယောင်များ လုံးလွှမ်းနေသည်။

ဈေးကွန်သည် စကားပြောရန် ကြိုးစားပုံ၏။ သူ၏နှုတ်ခမ်း
သာ လှုပ်နေသည်။ စကားသံကား လုံးဝထွက်မလာပါချေ။ မိုလင်း
နုသည် ဈေးကွန်၏အခြေအနေကို မသိသေးပါ။ စေ့သို့မတိုးမီဘဲ ရပ်
နေပါသည်။ အတန်ကြာမှ စိုထိုင်းသောပြေပေါ်၌ ဒူးထောက်ထိုင်
လိုက်ပါသည်။ သူမသည် ဘုရားရှင်ထံ ဆုတောင်းနေပါသည်။

“အရှင်ဘုရား... ဈေးကွန်ကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ ဘုရား
သူမသေပါစေနဲ့ ဘုရား။ အသက်ခွင်းလဲလို့ရမယ်ဆိုရင် သူ့အတွက်
အသက်ကို လဲပေးပါတယ်ဘုရား”

သူမ၏စကားများသည် ဈေးကွန်၏အသည်းနှလုံးထဲသို့ စူး
နစ်ဝင်သွားလေ၏။ ဈေးကွန်သည် မိုလင်းနုအား လှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူး
တင်မိလေသည်။ မိုလင်းနုသည် ဆုတောင်းပြီးသည်နှင့် ရပ်လိုက်၏။

တစ်ခဏကြာမှ ချီတိုချီတိုဖြစ်ပြီးနောက် ဈေးကွန်ဆီသို့
လျှောက်လာလေ၏။ ဈေးကွန် အသက်မရှိတော့ဟု သူမ ထင်သည်။
အကယ်၍ သူမထင် ထားသည်အတိုင်း ဈေးကွန်သာ သေဆုံးခဲ့လျှင်
သူမ မည်မျှဝမ်းနည်း ကြေကွဲမည်ကို မသိချေ။

သူမသည် ဈေးကွန်အနီး၌ အတန်ကြာ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ
မိ၏။ ဈေးကွန်သည် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသည်။ နောက်မှ
သူမသည် တီးတိုးအသံဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

၁၀၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“အူကွန်... အူကွန်”

သူမ၏အသံသည် တုန်တုန်ရင်ရင် ဖြစ်နေ၏။ အူကွန်မှာ အဆိပ်မိသဖြင့် အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။ စကားပြောနိုင်သောအင်အား မရှိသေးပါချေ။ သူသည် စကားပြောနိုင်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း လုံးဝအသံမထွက်ဘဲဖြစ်နေသဖြင့် နာခေါင်းမှအသံညှစ်ပြလိုက်မိသည်။ သူ့ဆီမှ အသံထွက်သွားလျှင် သူ မသေသောကြောင်း မိလင်းနုသိမည်ဟု ယူဆပြီး ဤသို့အသံပေးလိုက် ဖြစ်သောဖြစ်သည်။

အူကွန်ထဲမှအသံကြားသောအခါ မိလင်းနု ဝမ်းသာသွားသည်။ သူသည် ဝမ်းသာအားရ အူကွန်အနီးတွင် ဥပထောက်ထိုင်လိုက်၏။ သူသည် လိုက်လံဝမ်းသာသောလေသံဖြင့် အူကွန်အား မေးလိုက်သည်။

“အူကွန်... အူကွန်၊ ဂွင် မသေးဘူးနော်”

သူမသည် မျက်ရည်များကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ မျက်ရည်များသည် ဦးကျလာ၏။ အူကွန်မှာ အသံမထွက်နိုင်သဖြင့် အာခေါင်ခြစ်၍ အသံပြုလုပ်လိုက်ရသည်။

မိလင်းနု ခေါင်းထောင်သွားပြီး အူကွန်၏လက်နှစ်ဖက်ကို ပမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ထိုနောက် မီးရောင်အောက်၌ အူကွန်၏အဆိပ်မိသောညာလက်ကို ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ အဆိပ်မိထားသဖြင့် ညာလက်သည် ညိုမည်းနေနေပြီ။ မိလင်းနုသည် အဆိပ်အင်ရာကို ကြည့်ပြီး ပါးစပ်ဖြင့်ခုတ်ပြီး ကွေးတော့သည်။ အတန်ကြာမှ ပါးစပ်ဖြင့် ခုတ်ပြီး ထွေးထုတ်ရာ ထိုကွင်နေသော အူကွန်၏လက်သည် အနည်းငယ် သက်သာရာရှိလာလေ၏။

သရူဒြင်းသောသိုင်းတောရှာစ်(၆၆-၇-သိမ်) ❀ ၁၀၁

မိလင်းနုသည် ရေနေ့ဆိုတစ်လုံးကျက်ခန့် ကြာသည်အထိ ပါးစပ်ဖြင့် ခုတ်ပြီးထွေးသည်။ သူမသည်လည်း အေးမိမိသောအခန်းထဲ၌ ရွှေတစ်လုံးလုံးဖြင့် ဖြစ်နေနေပြီ။

အူကွန်မှာ ညာဘက်လက်နာကျင်လာသည်ကို ခံစားလာရလေ၏။ ဤသို့နာကျင်လာခြင်းမှာ အူကွန်အတွက် ကောင်းသောလက္ခဏာတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်နေသည်။

အူကွန်သည် မိလင်းနုက အဆိပ်များစုပ်ထုပ်ပေးခြင်းကိုမှ သိရှိခဲ့သည်။ မိလင်းနုက မိမိအပေါ် ကြိုးမားသောသံယောဇဉ်ကြောင့်သာ ဤသို့ပြုလုပ်ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိလာသည်။

သူသည် စင်ထံ၌ နို့ကျပ်လာလေတော့၏။

“မိလင်းနုဟာ ငါ့ကို တကယ်နှစ်နစ်ကာတာ ခွဲတာပဲ။ သူ့အခွံကို ဘယ်သူမှမမီနိုင်ဘူး။ သူ့ရဲ့ကျွေးခွေးကို ငါ ဘယ်လိုဆပ်ရမှာလဲလိမ့်”

အူကွန်သည် တွေးတောနေ၏။ ထိုစဉ် မီးရောင်ပျောက်သွားပြန်လေ၏။ အခန်းသည် မှောင်အတိ ကျသွားလေ၏။

မေတ္တာသံယောဇဉ်ကြိုးမားလှသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့ခွံသူ့ခွံ၏အသက်ကိုကယ်တင်ရန် အာကြီးမာန်တက်ကြိုးစားနေလေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ မိလင်းနုသည် အူကွန်ကိုယ်တွင်းမှ အဆိပ်များကို အကုန်ထုတ်သွားနိုင်လေ၏။ လက်ဖဝါး၌ ညိုမည်းမှုများ တဖြည်းဖြည်း ပပျောက်သွားလေပြီ။

မိလင်းနုသည် အူကွန်အား တီးတီးမေးလိုက်၏။

“အူကွန် ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ”

“အင်း...”

၁၀၂ ❀ တက္ကသိုလ်သုတေသနအား

အကျွန်ုပ်သည် ထိုအင်းတစ်ခုသာ ပြောနိုင်သည်။

မိုလင်းနုသည် အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ...

"အကျွန်ုပ်... ကျွန်ုပ်မ ဒီနေရာက ထွက်သွားဦးနေပါပြီ။ ဒီကို ပြန်မလာသင့်ပါဘူး။ ရှင်ကိုလ် လာမကယ်သင့်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်လို မဟာရန်သူကိုကျွန်ုပ်မက ကယ်တင်သင့်သလားရှင်"

အကျွ. သည် လိုက်လံခဲ့စားနေရသည်။ မိုလင်းနု၏အသံသည် သူ့နားထဲ၌ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

"ရှင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့သားအဖရဲ့ ရန်သူကြီးဖြစ်နေလို့ပါ။"

မိုလင်းနုက ထပ်မံ စကားပြောပြန်၏။

"ရှင် ဒီကိုရောက်လာတာ ဘာကြောင့်ကြောင့်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် သိပါတယ်"

အကျွန်ုပ်သည် ရင်ထဲမှ ပြောမိသည်။

"ပြောပါ မိုလင်းနု... ပြောပါ"

မိုလင်းနုက...

"ရှင် ဒီကိုရောက်လာတာ ရှင်ဆရာရဲ့ပစ္စည်းကိုပြန်ယူဖို့နဲ့ ကျွန်ုပ်အဖေကိုသတ်ဖို့ဆိုတာ ကျွန်ုပ်သိပါတယ်"

မိုလင်းနုသည် ပြောရင်း အသံတိမ်ဝင်သွားလေ၏။ အကျွန်ုပ်ကတော့ ရင်ထဲက ပြောနေမိသည်။

"မဟုတ်ဘူး မိုလင်းနု၊ မဟုတ်သေးဘူး။ ငါက မင်းအဖေကို ခွင့်လွှတ်ထားပြီပြီ။ သူ့ကိုသတ်ဖို့မကြိုးစားတော့ဘူး။ သူ့ကိုလဲ ပြောပြီးပြီ။ မသတ်တော့ပါဘူးလို့။ အဲပေမယ့် သူက ငါ့ကိုလုပ်ကြံတယ်။ အင်မတန် ဒေါသဖြစ်စရာ ကောင်းပါတယ်"

အကျွန်ုပ်မှာ ပါးစပ်မှထုတ်ဖော်မပြောနိုင်ပါ။ မိုလင်းနုက

သရဖူငြင်းသောသိုင်းဝေကုန်း(ဇွဲ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၀၃

ဆက်ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်ုပ်မ အဖေရဲ့အဆိပ်အင်္ဂါတွေဟာ အဆိပ်သိပ်ပြင်းထန်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့အဆိပ်အင်္ဂါကြောင့် သိုင်းဝေကုန်းကထိပ်သီးတွေ တော်တော်များများ သေခဲ့ကြရပါတယ်။ ရှင်ကတော့ ကံကောင်းပါတယ်။ အခုဆိုရင် ရှင်ဟာ စိတ်ချလောက်ပါပြီ"

အကျွန်ုပ်မှာ မျက်စိမှိုက်ထားမိသည်။ သူသည် မူးလည်းမူးဝေနေသည်။ မိုလင်းနုက ပြောသည်။

"ကျွန်ုပ်မ အဖေရဲ့အဆိပ်အင်္ဂါကိုထိရင် သေတဲ့လူပဲ ရှိတယ်။ ရှင်ကတော့ ဘာဖြစ်လို့မသေရတာလဲလို့ ကျွန်ုပ်မ ဆန်းစစ်ကြည့်ပါတယ်။ ရှင်ဟာ အတွင်းအားအပြင်းထန်ဆုံး အသုံးပြုလိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်မအဖေရဲ့အဆိပ်အင်္ဂါဟာ ရှင်လက်ထဲစိုက်ပုံ ခိုက်ပြီး ပြန်ကျွတ်ထွက်သွားပါတယ်။ အကြောင့် ရှင်ဆီမှာ အဆိပ်အင်္ဂါမရှိဘဲ ဖြစ်တော့ပေါ့။ ဒီအခါမှာ အဆိပ်ဟာ ရှင်ကိုယ်ထဲကို နည်းနည်းပါးပါးပဲ ဝင်သွားတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်ုပ်မ ရှင်ကို ကယ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး"

အကျွန်ုပ်သည် တုတ်ပါးစစ်ကောက်ကွန်ရက်စက်စွာတွေ့ရင်း တွေ့ရင်း ဒေါသထွက်လာမိလေ၏။ မိုလင်းနုက ဆက်၍ပြောသည်။

"ဒီအဆိပ်ကိုဖြေဖို့ ကျွန်ုပ်မ ဖြေအေးမြောက်ထုပ်ပေးပေးမယ်။ နှစ်နာရီတစ်ကြိမ် သောက်ပါ။ ရှင်အတွင်းအားက အင်မတန်ကောင်းတာပါ။ အမြန်ဆုံး ပျောက်သွားမှာပါ"

အကျွန်ုပ်သည် မိုလင်းနုက သူ့အပေါ် တောနုထားသည်ကို သိလိုက်ရသောအခါ လိုက်လံခဲ့စားမိသည်။ သို့သော် သူ့ကျောမှတင်ကြောင်း ဖွင့်မပြောနိုင်ဘဲရှိသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ယခုအထိ စကားပြော

၁၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

နိုင်သေးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူက မေမြန်မာရန် ဆန္ဒရှိသော်လည်း အသံထွက်၍ မမေးမြန်းနိုင်ပါစေ။ သူသည် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဤအတိုင်း ကြည့်နေရသည်။ မိုလင်းနုသည် ချွေကွန်အား မျက်စည်ဝေသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“ချွေကွန်... ရှင့်မိဖုရား ကတိတစ်ခုတောင်းချင်ပါတယ်။ ရှင့်ပေးနိုင်မလားဟင်”

ချွေကွန်မှာ တာမျှမပြောနိုင်ပါ။ မလွပ်မယွက် လှဲအိပ်နေရပါသည်။ မိုလင်းနုက မည်သည့်ကတိမျိုးတောင်းခံမည်ကို သူစဉ်းစားနေသည်။ မိုလင်းနုက ဆက်ပြောလေ၏။

“ရှင် သက်သာသွားပြီဆိုရင် ရှင်လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းကိုရမှာပါ” ချွေကွန်သည် စိတ်ထဲက ပြောလိုက်မိ၏။

“မင်းအဖေက ငါ့ကိုသေအောင် ပစ်ထားပြီးတော့ ဘယ်လိုလုပ် ငါ့ဆရာပစ္စည်းကို ပေးတော့မှာလဲ”

မိုလင်းနုက...

“ရှင်လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းရှိရင် ဒီကနေ ရင်ထွက်သွားပါတော့ ကျန်မအဖေကိုတော့ ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်။ ကျန်မအဖေဟာ အလွန်သနားစရာကောင်းတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီ။ သူဟာ လုပ်မိလုပ်ရစ ရှင့်ကို လုပ်ကြံလိုက်တာပါ”

မိုလင်းနု၏ တောင်းပန်စကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ချွေကွန်မှာ မိတ်ချတုံ ဖြစ်သွားလေတော့၏။ သူသည် အီရေရေရန်ကိုရောက်စက တုတ်ပဲအား သုတ်သင်ရှုန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

သို့သော် တွေ့ဖန်များလာသောအခါ တုတ်ပဲအား လေးစားလာပြီးနောက် မိတ်ဆွေအဖြစ်ဆက်ဆံနိုင်သူဟု သတ်မှတ်လာ

သရေခြင်းသောသို့ခင်တရား(စဉ်-၇-သိမ်း) ❀ ၁၀၅

သည်။ သံဝေပေါ်၌ လက်နက်ပုန်းယူ၍ပြိုင်ပန်းပြီးသောအခါ တုတ်ပဲအား မသတ်တော့ဟု ချွေကွန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ထိုအခါကျမှ တုတ်ပဲက သူ့အားလုပ်ကြံလေတော့သည်။

ချွေကွန်သည် သူ မသေသေးကြောင်းသိရသောအခါ တုတ်ပဲအား လွန်စွာ ခေါ်သံထွက်မိ၏။ ပြန်လည်သတ်ဖြတ်ရန် ဆုံးဖြတ်မိတော့သည်။ ထိုအခါကျမှ မိုလင်းနုက သူ့အား တောင်းပန်နေသည်။ တုတ်ပဲအား လက်စားစေရမည်လော၊ လက်လွှတ်လိုက်ရမည်လောဟု စေ့စွဲမရနိုင်ပဲ။ သူတွေ့စေ့စဉ်းစားနေစဉ် မိုလင်းနု၏အသံထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဖေဖေဟာ မကောင်းမှုပြုခဲ့ပေမယ့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေလဲ အများကြီးပြုခဲ့ပါတယ်။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ သူပြုမိခဲ့တဲ့အမှားကို သူဟာ နောင်တရနေပါတယ်”

မိုလင်းနုက ဤသို့ပြောနေသော်လည်း တုတ်ပဲအား ချွေကွန်၏ဖခင်ကိုသတ်ပြီး ယင်းလုံးကိုလုယူသည့်အဖြစ်ကို အမှန်ဟုသာ သိယူဆထားပေသည်။ မိုလင်းနုကသာ သူမ၏ဖခင်ဘက်မှ ရှေ့နေလိုက် ကာကွယ်ပေးနေသည်။ မိုလင်းနုက ဆက်ပြောနေ၏။

“ချွေကွန်... ရှင်ဟာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ထားကို သိရှိသင့်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို သူမှားမှန်း သိနေတဲ့အချိန်အတွင်းမှာ သူ့ကိုလက်စားမစေသင့်ပါဘူး။ အတိတ်ကဖြစ်ဖျက်ခဲ့တာတွေဟာ လက်ရှိမှာပြုပြင်လို့မရတော့ပါဘူး။ ဒါကို ရှင်သိသင့်ပါတယ်”

မိုလင်းနုသည် မျက်စည်များကိုသုတ်ပြီး ဆက်ပြောမိ၏။ “ချွေကွန်... ရှင့်ကို ကျွန်မချစ်ခဲ့တယ်။ ရှင်က...

၁၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မွန်ဖူး တယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ရှင်ကျွန်မကို ငြင်းပယ်တဲ့အတွက် ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုစိစားနေရတယ်ဆိုတာကိုကော ရှင်သိရဲ့လားဟင်”

မိုလင်းနုက ဆက်ပြောပြန်လေ၏။

“ရှင်ဆီက ကျွန်မ ဘာကိုမှ မတောင်းခံခဲ့ပါဘူး၊ အခုတောင်းခံတာကလဲ ရှင်က ကျွန်မကိုမွန်ဖူးတာကို အကြောင်းပြပြီး တောင်းခံတာပါ။ လက်ခံတယ်ဆိုရင် ကျွန်မအဖေကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒီလိုလက်ခံတာကိုလဲ ကျွန်မက ရှင်ကိုအမြဲတမ်း ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ”

ဤကွန်မှာ စကားပြောရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူမ ပြောနိုင်ပါပေ။ ထိုအခါ မိုလင်းနုက ဆက်ပြောပြန်လေ၏။

“ဤကွန်... ကျွန်မဟာ သဒ္ဓါစကားကိုပြောပါတော့မယ်၊ တကယ့်သဒ္ဓါစကားပါ။ အမှန်ပြောရရင် ကျွန်မ အဖေအသက်ရှင်ရေး အတွက် ရှင်ကိုတောင်းပန်နေမယ့်အစား အဓကတည်းက ရှင်ကို မကယ်သင့်ပါဘူး။ အိပ်မက်ယုံ ကျွန်မ ရှင်ကိုချစ်တယ်၊ ကျွန်မ အသည်းနှလုံးထဲမှာ ရှင်ဟာ အမြဲရှိနေတယ်။ အကြောင့် ရှင်ကို ကျွန်မလာ ကယ်တာပါ”

မိုလင်းနုသည် မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့ကျဆင်းရင်း ပြောနေ၏။ ဤကွန်သည် တုတ်ပါးအား သတ်ရန်သတ်ရန် အကြံအစည်ကို တွေးတောမရတော့ပါ။ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးကို အနံ့မှိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

သို့သော် သူလည်း အသည်းနှလုံးနှင့်လူပါ။ သူလည်း စိစားဖွဲ့စည်းသွားပါ။ မျက်ရည်ပျံ့များသည် မျက်ဝန်းနှစ်ခုဆီမှ စီးကျလာ

သကဲ့သို့၊ သောသိုင်း သောရောင် (ဇွဲ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၀၇

လေ၏။ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်းတို့သည် သူ့အသည်းနှလုံးထဲ၌ ဓမ္မနောက်နေလေတော့သည်။

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ဤမေးခွန်းကိုသာ ထပ်တလဲလဲ မေးနေမိသည်။ မိုလင်းနုက.....

“ကျွန်မတောင်းတာတိုကို ပေးပါရှင်၊ ဒီလိုမှ ရှင်မလုပ်ပေးဘူးဆိုရင် စင်းကျွန်နယ်က ကျွန်မ ဘယ်လိုထွက်ခွာရမှာလဲရှင်၊ ကျွန်မ အဖေဘိုးကြီးကို ကျွန်မစောင့်ရှောက်နေရတော့မှာပါ။ ကျွန်မတောင်းတာတိုကို ရှင်ပေးသွား ကျွန်မ ဒီစင်းကျွန်နယ်က ထွက်ခွာသွားနိုင်မှာပေါ့”

ဤကွန်သည် ရင်ပွင့်မတတ် စိစားနေရလေ၏။ သူသည် အစွမ်းကုန်ဖုန်ညှစ်၍ အသံမြှင့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်... ကျုပ်... ကတိပေးပါတယ်”

မိုလင်းနုသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ ထမုန်မတတ်ခြင်းသွားသည်။ အတန်ကြာမှ ဤကွန်၏ဆင်ရာမရသော လက်တစ်ခွက်ကို ဆုပ်ကိုင် ထားမိလေ၏။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဤကွန်ရယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

သူမသည် ဤစကားတစ်ခွန်းသာ ထပ်တလဲလဲ ပြောနိုင်တော့သည်။ မိုလင်းနုမှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များ စီးကျလာတော့သည်။ ဤကွန်ကမူ မျက်လုံးနို့မှိတ်ထားလေ၏။

“သူ့အဖေက သနားစရာတဲ့၊ ငါ့အဖေကော သနားစရာမကောင်းဘူးလား”

BLANK CLASS

ဤမေးခွန်းသည် သူ့ရင်ထဲမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော မေးခွန်းဖြစ်သည်။ ချွေကွန်သည် အဲကိုတင်းတင်းကြိတ်မိ၏။ သူ့ဖခင်သည် အဆိပ်မိပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုံးတစ်အသတ်မိလိုက်ရသည်။ သူ၏စုံဖိုတ်ထားသောမျက်စိထဲ၌ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာလေ၏။ မိုလင်းနုသည် အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို ချွေကွန်အနီး၌ ထားပေးလေ၏။

“ဟောဒီမှာ ဆေးထားခဲ့တယ်။ တစ်ချို့ထက် တစ်ချို့ ရှင်သက်သာလာမှာပဲ။ ဒီအခါမှာ ဆေးကိုရှင်သုံးပေါ့ ကဲ... ရှင်အနားယူပေတော့၊ ကျွန်မသွားတော့မယ်”

ချွေကွန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

မိုလင်းနုက သူ့အား စိုက်ကြည့်ရင်...

“ကျွန်မ ဒီတစ်ခါ ခွဲစွာသွားရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ တယ်တော့မှ ပြန်ဆုံနိုင်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ တကယ်လို့ အခွင့်ရှိလို့ ပြန်လာနိုင်ရင်တော့ ရှင်ကိုဘုရားကျောင်းမှာ လာတွေ့ပါမယ်”

ချွေကွန်သည် ရင်ထဲ၌တလျှောက်လျှက် ခံစားနေရလေ၏။ မိုလင်းနုက ထရပ်လိုက်၏။ သူမသည် တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်။ ကျွန်မကိုပေးထားတဲ့ကတိတည်ပါစေ။ ရှင်ကို အမြဲတမ်း သတိရနေမှာပဲ”

သူမသည် အခန်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်၏။ အခန်းထဲတွင် အလင်းရောင်ဝင်လာသည်။ ထို့နောက် တစ်ခန်းလုံး မှောင်အတိကျသွားတော့သည်။ မိုလင်းနု ထွက်ခွာသွားနေတည်း။

အခန်း(၉)
ငယ်ချစ်သော

ချွေကွန်သည် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေ၏။ သို့သော် ဆူတွေးတောစဉ်းစားနေသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ အဆိပ်သည် အတော်ပြေပျောက်သွားမှာ သူ ခံစားနားလည်နေ၏။

မိုလင်းနုသည် သူ့အပေါ် အလွန်သံယောဇဉ်ကြီးကြောင်းကို ချွေကွန် နားလည်သည်။ အလွန်မေတ္တာစေတနာထားကြောင်း သိရှိသည်။

တုတ်ပိကမူ လွန်စွာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည်ကိုတွေ့ရှိသည်။ မိမိဖခင်ကိုလည်း သတ်၊ မိမိကိုလည်းသတ်ရန် ကြံစည်သူ ဖြစ်ပေသည်။

မိမိက သူ့အပေါ် အပြစ်မယူဘဲ စေတနာထားခဲ့သည် မှာ အလကားဖြစ်နေရပေပြီ။ သို့သော် မကောင်းမှုကျူးလွန်သူအပေါ် မကောင်းပြစ်ဒဏ်ကျရောက်မည်မှာ အသေအချာဟု ချွေကွန် ယုံကြည်သည်။

ထို့ကြောင့် တုတ်ပိအား လက်စားမချေတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး မိုလင်းနုအား ကတိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု မိုလင်းနု၏ တင်ခဲ့ခြင်းမှာ မိမိအပေါ် မေတ္တာသံယောဇဉ်ရှိနေခြင်းကို သိသည်။

၁၁၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မေတ္တာသံယောဇဉ်မရှိလျှင် သူ့အား ကယ်တင်နေဖို့မလိုပေ။ သူမမ ခင်အား ခွင့်လွှတ်ရန်ကတိလည်း တောင်အနု မလိုအပ်ပေ။ မိမိသေလျှင် သူမ၏ခင်သည်လည်း ဘေးလွတ်ကင်း အေးချမ်းသွားမည် ဖြစ်သည်။

မိုလင်းနုသည် တိဘက်သွားမည်ကိုစွက်မသွားသေးဘဲ မိမိအား စိတ်မချ၍ ပြန်လည်လာခြင်းသာဖြစ်ရမည်။ မိလကပ်ရော၊ မိလကပ်သည် မိုလင်းနုအပေါ် အလွန်ချစ်ခင်သည်ဖြစ်၍ မိုလင်းနုတစ်ဦးကိုပြောလိုက်သည်နှင့် တိဘက်မှ ပြန်လည်လာမည်ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် သူ့အား ကယ်တင်သည့်နေရာသို့ မိလကပ်ကိုခေါ်မလာပဲထောက်လျှင် မိလကပ်သည် ဝန်ခံစဉ်လှယ်များနှင့်တစ်နေရာရာတွင် နေခဲ့ရမည်ဖြစ်ပေသည်။ မိလကပ်ရှိနေလျှင် သူ့အား ကယ်တင်သည့်နေရာ၌ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်ကို မိုလင်းနု စိုးရိမ်ခဲ့ရသည်။

ဈာန်သည် လုံကုန်ပစ္စည်းမရသေးသောကြောင့် သူ့တာဝန်မပြီးဆုံးသေးကြောင်း သတိရမိလေ၏။

“ဥဆရာကိုစွဲ မပြီးသေးပါလား”

သူသည် တွေးရင်း အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

သူ့အိပ်ရာမှ နိုးလာသောခါ အဆိပ်မိသောဒဏ်ရာမှာ အနည်းငယ်သာ နာကျင်တော့သည်။ ထူးထူးခြားခြား နာကျင်ခြင်း မဖြစ်တော့ပေ။

သူမိထားသော အဆိပ်မှာသည် မိုလင်းနု၏စပ်ဖြင့် ဝပ်ထုတ်ပစ်ထားခြင်းကြောင့် အတော်လျော့ကျနေကြောင်း သူ့တွေ

သရဇ္ဇာဠင်းသောသို့ခင်ကရာဇ်(ဧည့်-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၁၁

ရှိသည်။ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ဦးကို ချလိုက်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သူ့အဆိပ်ဒဏ်ရာပျောက်မှ ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာကို ခဉ်းနားစုမယ်၊ လောလောဆယ်ဆယ် အဆိပ်လျှော့ကျဖို့သာ လိုရင်ပဲ”

သူသည် မိုလင်းနုပေးခဲ့သောဆေးထုပ်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ဆေးသည် ခြောက်ခွက်စာဖြစ်သည်။ သူမ ပြောကြားသည့်စကားများကို ကြားမယောင်လာမိသည်။

“အင်း... နှစ်နာရီလောက်တော့ ရှိပြီ နှစ်နာရီတစ်ခါ ဆေးသောက်ပါလို့ မိုလင်းနုက မှာခဲ့တယ်၊ ဆေးသောက်ဦးမှပဲ”

သူသည် ဆေးထုပ်ကိုယူလိုက်ပြီး တစ်ခွက်စာ သောက်လိုက်သည်။

“တကယ်လို့ မိုလင်းနုသာ လာမကယ်ရင် ငါ့အသက်ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူသည် ဆေးတစ်ခွက်သောက်လိုက်ပြီးသောအခါ ဒဏ်ရာမှာ တိုး၍ သက်သာလာသည်ကိုတွေ့ရှိရလေ၏။

သို့သော် သူ့တွင် အားအင်ကုန်ခန်းနေသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေရတော့သည်။

ယခု ဓာသမားရှောက်ဖိုး၏အကြောင်းကို မော်ဂျီနီဝတော့မည်။ ဓာသမားရှောက်ဖိုးသည် မြင်းတစ်စီးနှင့်မော်ဂျီနီဝတော့ရာ

၁၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ခေါ်သွားနေသည်ဟု အစဉ်းပိုင်းက ဖော်ပြခဲ့သည်။

ထိုသို့ခေါ်သွားရာမှ မီးလောင်ကျွမ်းသောအိမ်နှင့် မနီးမဝေး၍ ကလေးငယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရှိပြီး ကောက်ယူခဲ့သည်ဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။

ထိုကလေးငယ်ကား ချွေကွန်ဖြစ်သည်ကို စာရွှသုများ သိရှိကြပြီးဖြစ်သည်။

မသိရှိသည်မှာ ရောက်မှန်း၏အခြေခံသည်။ ယခင်က ရောက်မှန်းသည် ယင်းလူနှင့်တွေ့ကြုံချစ်ကြိုက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် ကွဲကွာသွားကြရသည်။ လေးငါးနှစ်အကြာပြန်တွေ့ကြသောအခါတွင် ယင်းလူမှာ အိမ်ထောင်ကျပြီးဖြစ်နေတော့သည်။

ရောက်မှန်းသည် အကြီးအကျယ်နောင်တ ရသွားခဲ့လေ၏။ သူသာ သိုင်းလောက၌ဓားပညာနှင့်ပတ်သက်ပြီး အလုပ်ရှုပ်မနေခဲ့လျှင် ယင်းလူနှင့်ကိုနီးသေသားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ သိုင်းလောက၌ အလုပ်များနေသောကြောင့်သာ ယင်းလူနှင့်လွဲသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူသိသည်။

ထို့နောက် သူသည် မြင်းတစ်စီးနှင့် လေလွင့်နေတော့၏။ ကျန်းမာနေသောနှင့် စိတ္တမာန်များအထိ လျှောက်သွားသည်။

ယင်းလူလက်ထပ်ခဲ့သောသူမှာ သူနှင့်အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဖော်ဖြစ်နေသဖြင့် သူသည် သူ၏ချစ်စိတ်ကို ခြိမ်းခြံနှိုးဆော်လိုက်တော့သည်။

ယင်းလူနှင့် သူမ၏ခင်ပွန်းတို့ စားကျန်နယ်သို့ ခရီးထွက်သွား ကြောင်းကြားသိရသည်။ သူတို့သည် စားကျန်နယ်၌ မည်မျှကြာမြင့်စွာ နေမည်ဟုမသိသဖြင့် သူသည် လျစ်လျူရှုနေခဲ့သည်။

ခရုရုခြင်းသောသိုင်းကတရား(ခေါ်-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၁၃

ထို့နောက် ယင်းလူ၏ကလေးကို သူ့ရရှိပြီးလျှင် ချွင်းကျန်းရာရားကျောင်းသို့ပို့ ခဲ့သည်။ ဦးပေးခဲ့သည့်တိုင်အောင် ထိုကလေး၏ နှိမ့် ဖခင်သည် ယင်းလူနှင့် သူ့မိတ်ဆွေဖြစ်မည်ဟု မထင်ခဲ့ချေ။

သူ စားကျန်နယ်သို့ရောက်ရှိသွားသောအခါ ယင်းလူ၏ခင်ပွန်း သူ၏မိတ်ဆွေအကြောင်း ကုန်စင်အောင် သိရတော့သည်။ သူ့မိတ်ဆွေသည် တုတ်ပန်း၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

သူသည် တုတ်ပန်းအား လိုက်လံတွေ့ဆုံပြီး ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်လေ၏။ သူသည် တုတ်ပန်းကို မယှဉ်နိုင်ပါ။ တုတ်ပန်းသည် ပြည်မှ သိုင်းအကျော်အမော်များကိုပင် ထောင်ချောက်ဆင်နိုင်ခဲ့သဖြင့်၍ ရောက်မှန်းလောက်တော့ မှုသည်မထင်ပါ။

ဤသို့ဖြင့် ရောက်မှန်းသည် တုတ်ပန်းအား ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့ရသည်။ တုတ်ပန်း၏လက်ထဲတွင် သတ်ရာဖြင့် အမိမိအဆိုးခံလိုက်ရသည်။ နောက်ဆုံး နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့် အကျဉ်းချုပ်ခဲ့ရသည်။

သူ၏ မလျှော့သော ခွဲလှဲလှေကြောင့် သူပြန်ကောင်းသွားမည့် မြေအောက်အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ရသည်။

သူသည် အကျဉ်းထောင်မှလွတ်မြောက်သောအခါ တုတ်ပန်းအား လက်ဓားချေရာ နှိပ်သော ပြင်းထန်လာတော့သည်။

ထိုစဉ် သူသည် ချွေကွန်နှင့် တွေ့ဆုံရသည်။ ချွေကွန်သည် သူ့ဘုရားကျောင်း သို့ပို့ပေးခဲ့သည့် သုဝယ်ကလေးဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသောအခါ သူ အံ့သြတုန်လှုပ်ရတော့သည်။

ထို့နောက် သူသည် ချွေကွန်အကြောင်း ခုံစမ်းသောအခါ ချွေကွန်သည် လိုကု၏တပည့်ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရတော့သည်။ လိုကုသည် ပြည်မသိုင်းလောက၌ နိပါတ်နေရာရှိသောသူ

၁၁၄ ❀ ဓာတ္တုသိုလ်နေလင်းအောင်

မြစ်၍ သူသည် ချွေကွန်အတွက် ဂုဏ်ယူမိလေ၏။ သူသည် လိုကုသိ
မှ ပညာကျန်ရထားသည်သာမက ခပ်ကျောင်း၊ ချိုစိန်၊ ထိတ်၊ လူမား
နှင့် ကျွန်ုပ်တို့တို့မှ ပညာများကိုလည်း ရရှိထားကြောင်း သူသိရှိခဲ့
ရတော့သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ချွေကွန်သည် သိုင်းလောက၌ သုံးလေးနှစ်
ကျော်လည်လိုက်ရုံနှင့် သိုင်းဓကရာဇ်ဖြစ်မည်မှာ သေချာနေလေပြီ။
သူ့အား မည်သူမှ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည် မဟုတ်တော့ချေ။

ရှောက်ဖုံးသည် အကြံရသွား၏။ သူနှင့် ချွေကွန်လက်တွဲပြီး
တုတ်ပိုးအား တိုက်ရန်ဖြစ်သည်။

သူသည် သူ့အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေအတွက် လက်စားချေ
မည်ဖြစ်ပြီး ချွေကွန်က သူ၏မိတ်ဆွေအတွက် လက်စားချေရမည်ဖြစ်
သည်။ တုတ်ပိုးအပေါ် လက်စားချေရန်စိတ် အကြံသည် တစ်နေ့
ထက်တစ်နေ့ ပို၍ခိုင်မြဲလာသည်။

သူသည် တုတ်ပိုး၏နယ်မြေကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုတော့
သည်။ တုတ်ပိုး မည်သို့ထောင်ချောက်ဆင်သည်ကိုလည်း လေ့လာ
၏။ ဤသို့ဖြင့် ရှောက်ဖုံးသည် တုတ်ပိုး၏နယ်မြေနှင့်ကျွမ်းဝင် ရပ်
နီးလာတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် သူသည် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ တုတ်ပိုး၏အိမ်က
လေးဆီသို့ မသိမသာခွင်းကပ်သွားသည်။ အိမ်ကလေးနှင့်နီးလာ
လေ သူ၏စိတ်များ လွှပ်ရှားလာလေဖြစ်သည်။

အိမ်ကလေးပတ်ဝန်းကျင်၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ သူ
သည် ပြတင်းပေါက်မှ အသားချောင်းကြည့်ရန် တိတ်တဆိတ်ခွင်း
ကပ်သွားသည်။ သူ့ရင်အနံ့သည် တစ်တိတ်ခန့်နေ၏။

သရေခြင်၊သောသိုင်းဓကရာဇ်(ဧဋ်-ရ-သိမ်) ❀ ၁၁၅

"အို... သူ့ကိုတွေ့ရင် တော်ပါပြီ၊ သူ့ကိုတွေ့ပြီးတာနဲ့ ငါ
ပြည်မကို ပြန်မယ်"

ယင်းသို့အတွေးများဖြင့် ရှောက်ဖုံး ယောက်ယက်ခတ်နေ
စဉ် ယင်းလူ၏အသံထွက်ပေါ်လာလေ၏။

"အပြင်က ဘယ်သူလဲ"

ရှောက်ဖုံး ရင်ထိတ်သွားလေ၏။

သူ၏နောက်ကိုယ်သည် တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

"ဟို... ဟို"

သူ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ယင်းလူက တရုတ်ဘာသာဖြင့် ထပ်မံ ပြောလိုက်သည်။

"အပြင်က ဘယ်သူလဲ၊ မေးနေတာ မပြောဘူးလား၊ အခု
တုတ်ပိုး"

ရှောက်ဖုံးသည် ပြတင်းပေါက်အနီးသို့တိုးကပ်သွားသည်။

"ယင်းလူ... ငါ့ပါ၊ ရှောက်ဖုံးပါ၊ မင်းကိုတွေ့ဖို့လို့ လာတာ
ပဲ"

"အမလေ..."

ယင်းလူ၏တစ္ဆေသရဲကိုတွေ့သကဲ့သို့ အော်လိုက်သံကို
ကြားရလေ၏။ ယင်းလူ၏အသံသည် ထွက်ပေါ်လာ၏။

"ရှောက်ဖုံး... ရှင် ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာရတာလဲ၊ ကျွန်မ
ကျွေးမွေးတဲ့အပြစ်ကို ရှင် ခွင့်မလွှတ်တော့ဘူးလား"

ရှောက်ဖုံး၏အသည်းနှလုံးများ နာကျင်သွားတော့သည်။
ယင်းလူသည် သူ့အပြစ်များကို ရှောက်ဖုံးခွင့်မလွှတ်ဟု ထင်ခဲ့
သည်။

၁၁၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

"ကျွန်းလူ... ငါ ဘာမှမပျော်လှဘူးတော့ပါဘူး။ ငါ ခင်းကျန်နယ်က ထွက်သွားပြီးရင် ဘယ်တော့မှပြန်မလာတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မင်းကို ငါ နောက်ဆုံးလာကြည့်ခြင်းမရှိကြည့်တာပါ"

ယင်းလူ၏အသံတိတ်သွား၏။ ရှောက်ဖုံးသည် အသံများထပ်မံကြားရလေမလာဟု နားစွင့်၏။ ထပ်မံ အသံကြားရတော့ပါ။ ရှောက်ဖုံးက ထပ်မံ ပြောလိုက်လေ၏။

"ယင်းလူ... ငါ့ကို မင်းတွေ့ခွင့်ဘူးဆိုရင် ချက်ချင်း ထွက်သွားပါမယ်။ ငါဟာ မင်းကို နှစ်ပေါင်းအစိတ်လေကေကြာမှ တစ်ခါတွေ့ဖို့ ကြိုးစားတဲ့လူပါ"

ယင်းလူ၏အခန်းသည် လုံ့လတိတ်ဆိတ်နေ၏။ ရှောက်ဖုံးစိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ သူသည် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားရန် ကိုယ်ကို နောက်ပြန်လှည့်လိုက်၏။

"ရှိမိ..."

ပြတင်းပေါက်မှည့်သံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ရှောက်ဖုံးသည် အခန်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ရသည်။ ယင်းလူသည် ပြတင်းပေါက်ရပ်နေလေ၏။

သူမသည် မျက်တွင်းများကျပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖတ်ဖြူရောင်ရှိသည်။ ပိန်လည်း ပိန်သွားသည်။ သို့သော် ယခင်က လှပသည်များကတော့ အရိပ်ထင်ဆီရှိသည်။

ရှောက်ဖုံးသည် ယင်းလူ့ကိုကြည့်ကာ ငေးမောသွားလေ၏။ ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်သည် သူ၏ချစ်ဦးသူဖြစ်၏။ သူ၏ဘဝတာသက်တာ၌ အမှန်ဆုံးသောစိန်ကလေးဖြစ်၏။

ဆရာမမြင်းသောသိုင်းဇောရာခပ်(ခွဲ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၁၇

အချိန်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်သော်လည်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာကတော့ လုံးဝမပြောင်းလဲပါချေ။ ယနေ့တိုင် ယင်းလူ့ကို မေ့ပျောက်နိုင်ခြင်းမရှိသေးပါ။

ယင်းလူသည် ပြတင်းပေါက်၌ရပ်ကာ ရှောက်ဖုံးကိုငေးမောကြည့်နေသည်။ သူမသည် အောက်နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ထားလေ၏။ သူမသည် စူးသွပ်သည့်ဝေဒနာမှ သက်သာနေလေပြီ။ သူမက တီးတိုးအသံဖြင့်...

"ရှောက်ဖုံး... ရှင်သွားတော့၊ ရှင် ဘာစကားမှမပြောပါနဲ့၊ ရှင်နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်မ ငိုမိလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ အသည်းနှလုံးတွေကြေကွဲကုန်လိမ့်မယ်။ သွားပါတော့ ရှောက်ဖုံး၊ ရှင် ကျွန်မဆီကို ဘယ်တော့မှမလာပါနဲ့နော်။ ရှင်နို့ ကျွန်မဘဝဟာ အကွာကြီး ကွာခြားသွားပါပြီ။ ကျွန်မတို့ တစ်ချက်မှားခဲ့တယ်။ အဲဒီအမှားကိုလဲ အခုပြင်လို့မရတော့ပါဘူး။ အဲဒါကတော့ ကျွန်မတို့ ခင်းကျန်နယ်ကိုမလာသင့်ဘဲ လာခဲ့ကြလို့ပါ။"

ရှောက်ဖုံးသည် အတိတ်ဓာတ်ကြောင်းများကို ပြန်လည်အစမဖော်လိုတော့ပါချေ။

သို့သော် သူသည် ထိုဓာတ်ကြောင်းကို မော်မပြောလိုဘဲ လျက် ပြောနေရတော့၏။ ရှောက်ဖုံးသည် ပြတင်းပေါက်ကြည့်ရပ်ပြီး ယင်းလူအား ငေးမောကြည့်နေလေ၏။

"ယင်းလူ... ငါဟာ မြေအောက်အကျွင်းထောင်ထဲမှာ အနံ့ နှစ်ဆယ် အကျဉ်းစွပ်ထားရတယ်။ အဲဒါကို မင်းသိလား"

ယင်းလူက...

"မသိပါဘူးရှင်"

၁၁၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းစာအုပ်

“အေး... အနှစ် နှစ်ဆယ်လုံးလုံး တုထိပါးက အကူအညီ
ထားတာ၊ တစ်နေ့ကို ထမင်းတစ်ခပ်ပဲ ကျွေးတယ်၊ ငါ့ သွေးကြောကို
လဲ ဖျက်ဆီးထားခဲ့တာ၊ ငါက သွေးကြောတွေ ပြန်ဆက်အောင် ကြိုး
စားရတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါဟာ တုထိပါးကိုသတ်ပါမယ့်လို့ အကြိမ်ကြိမ်
ကိုန်နီဆိုခဲ့ပါတယ်”

ယင်းလူသည် တုထိပါး၏အမှားများကို ဆက်တိုက်ပင်
တွေ့လာတော့သည်။ သူသည် ယင်းလူ၏ခင်ပွန်းကို သတ်မှုတွင်
ပါဝင်ပေးသော ဂွက်ခုံသည်။

ယင်းလူ၏မျက်နှာသည် နောက်ဖုံးကိုလည်း မြွေအောက်
တွင် အကူအညီထားခဲ့သည်။ အခြားပြစ်မှုများကိုတော့ ယင်းလူ မသိ
ချေ။ နောက်ဖုံးသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် အခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ငါ့ရဲ့ အတွေးအခေါ်က
ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါပြီ။ လူတစ်ယောက်ဟာ လက်စားချေဖို့ကိစ္စထဲမှာ
မနှစ်မြို့သင့်ဘူးလို့ ယူဆမိတယ်။ ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်း
ပါပဲ။ ငါလက်စားချေရင် ငါသာ ဖြစ်မှုကျူးလွန်သူဖြစ်နေမယ်။ သူ
လိုက်နဲ့ သူက သူ့ဘာသာခံပါစေတော့လို့ ငါယူဆတယ်”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“ဒီလိုအတွေးအခေါ်ပြောင်းလဲလာတာဟာ ငါ့ကိုယ်ငါကယ်
တင်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

သူက မေးလိုက်သည်။ ယင်းလူက မပြော။ ငေးမေး
ကြည့်နေသော ဂွက်ခုံသည်။ သူက ဆက်ပြောပါသည်။

“ငါဟာ တုထိပါးကို လက်စားချေဖို့ အချိန်မလပ် စဉ်းစား
နေရတဲ့ဘဝက ကင်းလွတ်သွားတာပေါ့။ အခုဆိုရင် ငါဟာ အတော်

သရူခြင်သောသို့င်ခဏကုန်(ငြိ-ရ-သိမ်) ❀ ၁၁၉

ကလေး တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေပါပြီ”

နောက်ဖုံး၏ကေားကိုကြားသောအခါ ယင်းလူသည် ကေား
ခွေးတင်မဆုံး ဖြစ်သွားပြီး မျက်စိညှိုးများ ဝဲလာလေတော့၏။

သူမသည် တုထိပါးအား ခင်ပွန်းအဖြစ် ပေါင်သင်းနေပြီ
ဖြစ်၍ အထိုက်အလျောက်တော့ သိယောခင်ရှိပေသည်။

ခင်ပွန်းသည်အား လက်စားချေတော့ဟု ကြားရသည့်အခါ
မည်သည့်စနိုးသည်မဆို ဝမ်းသာကျေနပ်နေသည်သာ။

သို့သော် သူမသည် နောင်တကြီးစွာ ရနေသည်။ သူမ၏
ခင်ပွန်းကိုသတ်မှုတွင် သူမလည်း ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ
လား။

နောက်ဖုံးက...

“မင်း ဘာမှစိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့၊ လူ့လောကရဲ့ကောင်း
မှု၊ မကောင်းမှုဆိုတာဟာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျဆုံးဖြတ်ဖို့၊ ခက်ခဲပါ
တယ်။ အများက ကောင်းမှုထင်ပေမယ့်လဲ မကောင်းမှုဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်
နေတယ်။ အများက မကောင်းမှု ထင်နေပေမယ့်လဲ ကောင်းမှုဖြစ်
ချင် ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ပြီးခဲ့တာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ
တော့။ မင်း ဘာမှစိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့”

ယင်းလူက...

“ကျွန်းခွေးတင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တယ်တော့မှ
မမေ့ပါဘူး”

နောက်ဖုံးက လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့မမေ့နိုင်ရမှာလဲ၊ မင်းအနေနဲ့ အားလုံးက
ဖျော်ရွှင်စွာ နေနိုင်တာပဲ၊ ပြီးခဲ့တာတွေကိုမေ့ပစ်လိုက်၊ အနာမာမှာ

၁၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေ၊ အဲဒါပဲ”

ယင်းလူ့က စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး မေးလိုက်၏။

“ကျွန်ကော... သူ့ ဒီကိစ္စတာဟာလို့ ထင်မိတယ်။ သူ့

ဆရာရဲ့ ပစ္စည်းကို သူ ရှာနေတယ်။ ဒီကလေး ဘယ်ရောက်နေသလဲ မသိဘူး”

ရှောက်ဖုံး ပြုံးလိုက်သည်။ သူသည် ကျွန်အကြောင်း ပြောချင်နေပေသည်။ ဗိုလ်လက် လက်တို့ဆိုသကဲ့သို့ ယင်းလူ့က မေးလိုက်သောအခါ ကျွန်အကြောင်း ပြောတော့သည်။

“ဒီကလေးက အတော့်ကိုထူးချွန်တယ်။ သင်သမျှ ပညာတွေ အားလုံးဟာ သူ့တတ်နိုင်တယ်။ သူ့ကိုသင်ပေးကြတဲ့ သိုင်းသမားတွေကလဲ တကယ့်ထိပ်သီးတွေ၊ တကယ့်အကျော်အမော်တွေ သူတို့သင်ပေးသမျှကို အားလုံးသင်ယူနိုင်တယ်။ သူ့အကြောင်း တွေးမိတိုင်း စိတ်ချမ်းသာပါတယ်”

ယင်းလူ့က ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မ သူ့အကြောင်းတွေမိတိုင်း ရင်ထဲမှာ မွန်းကုန်လာတယ်။ သူဟာ အတိတ်ကို ဘယ်နေ့နိုင်ပါ့မလဲ။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ အတိတ်ရဲ့အမှိုက်မည်းကြီးဟာ အမြဲတီးနေမှာပဲ”

ရှောက်ဖုံးသည် ယင်းလူ့မည်သို့ခံစားနေရသည်ကို နားလည်သဘောပေါက်မိလေ၏။

သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပြောမိကြတော့ချေ။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

သူတို့သည် အတိတ်က အကြောင်းများကို ရှုန်လှုပ်၍ စကားပြောရာ မရှိနိုင်ချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည် အ

သရေမြင်းသောသိုင်းကတရား(ခွေ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၂၁

နာဂတ် အတွက်လည်း ပြောရာမရှိခြင်းနသောကြောင့်တည်း။

ယင်းလူ့က မျက်လွှာပင့်၍ မေးလိုက်၏။

“ရှင် ဘယ်တော့မှ ဒီကနေ ထွက်သွားမှာလဲဟင်”

ရှောက်ဖုံးက...

“မနက်ဖြန်ည...”

ရှောက်ဖုံးသည် ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

မနက်ဖြန်ညဆိုရင် အားလုံးပြန်ကြပါပြီလေ။

ယင်းလူ့က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဒီစခန်းမှာရှိတဲ့လူတွေလဲ တော်တော်များများ တိဘက်ကိုသွားကြတော့မယ်။ ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေ နည်းသွားပြီပေါ့”

ရှောက်ဖုံးသည် ယင်းလူ့အား မနှီတင်ကဲကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။

“ယင်းလူ... ငါတို့ အကုန်သွားကြပြီဆိုပါတော့ မင်း ဘာလုပ်မလဲ”

ယင်းလူ့၏မျက်နှာပေါ်တွင် ပြုံးယောင်သန်းလာလေ၏။ အလွန်ကြေးမုံဖွယ်ရာ ပြုံးခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရှောက်ဖုံးသည် ရင်ထဲ၌ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရ၏။

ယင်းလူ့က...

“ကျွန်မတော့ ခင်းကျန်နယ်က ဘယ်မှမသွားနိုင်တော့ပါဘူး”

သူမသည် သက်ပြင်းချပြီး ဆက်ပြောလေ၏။

“ကျွန်မ ခင်းကျန်နယ်ကိုရောက်မိစက ဒီအတိုင်းတွေ့မိ

၁၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တယ်၊ အခုမှ ကျွန်မ အတွေးမှန်နေတာ တွေ့ရတော့တယ်”

ရောက်ဖူးက နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“အခြေအနေအရ နေနေရတယ်လို့ပဲမှတ်ပါ။ ဘာမှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါ။ အကြောင်းက ဒီလိုပဲ ဖန်လာတယ် မဟုတ်လား၊ စိတ်ကိုဖြေပါ”

“ရှင်က ဘယ်လိုပဲစိတ်ကိုဖြေပါ ပြောပေမယ့် ကျွန်မကတော့ မဖြေနိုင်ပါဘူးရှင်”

“အင်... အမြန်ကလဲ တယ်ပြင်းထန်တာကိုး သိုင်းလောက်ဆိုတာ ဒီလိုပဲလေ၊ သာမန်လောက်ပဲတော့ ဘယ်တုပျံ့မလဲ”

ထိုစဉ်...

“ယင်းလူ... မင်း အိပ်ပျော်နေသလား”

ရောက်ဖူးသည် ဆတ်ခနဲမြန်သွားလေ၏။ အတိတ်ကိုမမှပစ်ပါဟု ပြောနေသောသူသည် တုတ်ပေါ်ကိုတွေ့၍မမြန်ပါချေ။

“ငါသွားတော့မယ်၊ မနက်ဖြန်ည သွားခါနီးမှာ မင်းကို တစ်ခေါက်လာ နှုတ်ဆက်ပါဦးမယ်”

ရောက်ဖူးသည် ပြောပြီးသည့်နှင့် လျင်မြန်စွာ ပြောထွက်သွားလေတော့၏။

ယင်းလူမှာ ငယ်စွန်ဟောင်း ရောက်ဖူးကိုသာ ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

အခါ

သရေဌဌင်း-အသာသိုင်း-အတရာဂ်(ဌဌ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၂၃

အသုံး(၁)

ဥာဏ်နိဗ္ဗာန်နက်နက်သွား

တုတ်ပေါ်သည် အဝေးမှပြေးလာခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ရောက်ဖူးကိုမတွေ့လိုက်ချေ။ ယင်းလူ၏ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ယင်းလူ ပြတင်းပေါက်ဝဦးရပ်နေကြောင်းကိုတွေ့ရသောအခါ သူအံ့သြသွားသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်နေတာလဲ၊ အေးက အေးပါတီသနဲ့ နှင်းက အရမ်းကျနေတာ၊ လူကောင်းတွေကောင် ဒီ အအေးဒဏ်ကိုမခံနိုင်ဘူး မင်းက နေမကောင်းနေတဲ့ ဥစ္စာ...”

ယင်းလူမှာ မျက်စည်ခဲနေသည်။

တုတ်ပေါ်သည် ယင်းလူ၏မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အတိတ်တလန် ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟော... မင်း ငိုနေပြန်ပြီလားကွာ”

ယင်းလူသည် အင်္ကျီဖြင့် မျက်စည်သုတ်လေ၏။ တုတ်ပေါ်က သက်ပြင်းစူးလိုက်သည်။

“ယင်းလူ... ငါတို့ဥစ္စာတွေ အေးခွမ်းတော့မယ်ကွာ မင်း သိရဲ့လား”

၁၂၄ ❀ စာတ္တသိုလ်နေလင်းအောင်

“ဘာလဲ... ခင် ဘာပြောတာလဲ”

“မနက်ဖြန်ညလေ... ငါတို့အားလုံး ဒီနယ်မြေကိုခွန်ခွာသွားတော့မယ်၊ ဝါဘက်ကိုသွားကြမယ်၊ ဟိုရောက်ရင် အားလုံးအသစ်ဖြစ်သွားပြီ၊ အားလုံးကိုမေ့လို့ပြီ”

ထိုစဉ်...

“တုထိပါ... တုထိပါ”

ဝေကုံး၏အသံတည်း။

တုထိပါး မျက်မှောင်ကုပ်၍ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ... ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

ဝေကုံးသည် ခတ္တုလိပ်များကိုယူပြီး အိမ်ထဲမှပြေးထွက်လာလေ၏။ တုထိပါးအား တွေ့မြင်လိုက်သောအခါ လက်ညှိုးထိုး၍ ရန်တွေ့လေတော့သည်။

“ခင်ဗျာ... ဒီမှာရှိလျက်နဲ့ ကျုပ်ခေါ်တာကို ဘာဖြစ်လို့မထူးတာလဲ၊ ကျုပ်မှာဖြင့် ခေါ်လိုက်ရတာ၊ လျှာကိုထွက်နေတာပဲ”

တုထိပါး ဝေကုံးကို မျက်မှောင်ကုပ်၍ကြည့်နေ၏။

ဝေကုံး၏ မျက်နှာ၊ ရင်ဘတ်နှင့်လက်တို့တွင် မင်များပေကဲ့နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူသည် တုထိပါးပေးခဲ့သည့် မေးခွန်းခုနစ်ခုကို အတော်လုံးပန်းဖြေဆိုပုံရသည်။

တုထိပါးက ဆူလိုက်၏။

“မင်းက ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အော်ခေါ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို အော်ခေါ်နေလို့ မင်းအခြေရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအကြံဉာဏ်နဲ့ဖြေမှ အခြေရမှာ၊ ငါပေးထားတဲ့မေးခွန်းတွေကို မင်းဖြေပြီလား”

သရဖူငြင်းသောသိုင်းစတာရာဒ်(ဧည့်-ဂျ-သီမ်း) ❀ ၁၂၅

ဝေကုံးက...

“ကျုပ်ဖြေပြီးလို့ ခင်ဗျားကို အော်ခေါ်တာပေါ့၊ ကျုပ်ကျောင်ဇာမှာမှ မဟုတ်တာ၊ အစိုးရက ခန့်တွဲဝန်ထမ်းစာမေးပွဲကို ဝင်ဖြေမယ့်လူလဲမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ပညာအတော်တတ်လို့ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားလုပ်ပုံနဲ့ ကျုပ် အစွက်ကွဲမှာပဲ”

“မင်း... ဖြေပြီးပြီလား”

“ဖြေပြီးပြီ”

“ပေးခမ်း”

တုထိပါးသည် ဝေကုံး၏လက်ထဲမှ ဓာရွက်လိပ်ကိုယူသည်။

ဝေကုံးသည် ဓာရွက်ကိုလှမ်းပေးလိုက်ပြီး ယင်းလှေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် ယင်းလှေး၏ချောင်နေသောမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဤအမျိုးသမီးသည် တုထိပါးနှင့် မည်သို့ပတ်သက်မည်နည်းဟု တွေးတောနေလေ၏။

တုထိပါးသည် ဝေကုံးဖြေကြားထားသည့်အခြေလွှာကို ကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။ အခြေလွှာရေသားထားသည်မှာအမေက တခြား အခြေကတလွဲ ဖြစ်၍နေသည်။

ဝေကုံးက ဖြိုး၍ ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ... ကျုပ်ဖြေတာကို ခင်ဗျားကြည့်ပြီး ကြိုက်သဘောကူနေတယ် မဟုတ်လား”

တုထိပါးသည် အဖြေကိုဆုံးအောင် ဖတ်လိုက်၏။ အချက်နှစ်ချက်မှ တစ်ပါး ကျန်ငါးချက်စလုံး လှုံနေသည်။

တုထိပါးသည် ဓာပေနှင့်ပတ်သက်သည့် မေးခွန်းများကို

၁၂၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

တော်ရုံတန်ခိုးစာပေနှင့်စပ်လျှင် အားလုံးကို ဝေကိုးပြောနိုင်ပေမည်။ ယခုတော့ ဝေကိုးသည် စာပေနှင့်ပတ်သက်၍ နက်နဲတစ်လုံးမျှ မသိသည့်ပုံပေါက်နေသည်။

“မင်းဟာ သိုင်းပညာတော့ နည်းနည်းပါးပါးတတ်သေးတယ်။ စာပေကတော့ လုံးဝ ညံ့ဖျင်းတော့တာကိုး”

“ဘာ...”

“မင်း စာပေလေ့လာတာကို ပြောနေတာကွ”

“ကျုပ်အဖြေမှန်တွေကို ရေးပေးတာပဲ။ ဒီအဖြေတွေကို ကျုပ်ထက်တော်တဲ့လူတွေတောင် ဒီလောက်မှန်အောင် မရေးပေးနိုင်ဘူး။ ဘာလဲ ခင်ဗျားက ပစ္စည်းကျွမ်းမပေးချင်လို့ ဒီလိုပြောနေတာလား”

“မင်းရေးတဲ့အဖြေတွေကို မင်းဘာသာပဲ ပြန်ဖတ်ကြည့်ပါတော့ကွာ။ ငါပေးနိုင်တဲ့အကြောင်း ရှိလို့လား”

ဝေကိုးသည် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သိုင်းကွက်ခင်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျာ... အခုမှ မပေးချင်လို့ မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေနဲ့။ ကျုပ် မညာဘူးနော်”

ယင်းလူသည် ဝေကိုးကိုကြည့်နေ၏။ ဝေကိုး၏ပြောပုံဆိုပေါက်ကိုကြည့်ပြီး ကြပ်မပြည့်သူဖြစ်ကြောင်း သူမသိရှိသွားသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ၏ပစ္စည်းကို ပြန်ပေးလိုက်လျှင် အေးချမ်းသွားမည်ဖြစ်ပေသည်။

“တုထိပါ... ရှင်နဲ့ကွန်မတီမှာ ဒုက္ခတွေ့များလှပါပြီ။ အခုလဲ ပစ္စည်းတွေ တော်တော်များများကို သူတို့ပြန်ရသွားကြပြီ။ မဟုတ်

သရဇူခြင်းသောသိုင်းကောရာစ်(ဇွဲ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၂၇

လား။ သူတို့ဟာ ပစ္စည်းရတာနဲ့ ပြန်သွားကြတာပဲ။ ရှင်ကိုဒုက္ခပေးတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်က ဘာကြောင့် သူတို့ပစ္စည်းကိုထိန်းပြီး သူတို့ကို ဒုက္ခပေးခွင့်နေရတာလဲ။ အဲဒီပစ္စည်းကို ပြန်ပေးလိုက်ပါ”

တုထိပါသည် ကောင်းတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ဘဲ သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ လျှောက်လျှောက်ပစ္စည်းကိုထုတ်ပြီး ဝေကိုးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ကဲ... ယူသွားတော့၊ အမြန်ဆုံး ငါ့ရှေ့က ထွက်သွားစမ်း”

ဝေကိုးသည် ဝမ်းသာသွား၏။

“အဲဒီလိုမှပေါ့... ကိုယ့်ပစ္စည်းလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ခင်ဗျားမို့ ယူထားချင်တယ်။ သူ့ပိုင်ရှင်တွေမို့ ပြန်ပေးလိုက်ရင် အေးသွားတာပေါ့”

ဝေကိုးသည် လျှောက်လျှောက်ပစ္စည်းကို ရရှိသွားသဖြင့် လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားလေပြီ။

တုထိပါသည် ယခင်က စိတ်ချမ်းသာသဖြင့် လျှောက်လျှောက်ပစ္စည်းကို လွယ်လွယ်ကူကူပေးမည်မဟုတ်ချေ။

ယခုသူသည် ပြဿနာများကို များစွာကြုံတွေ့နေရသဖြင့် စိတ်များတွေဝေနေခိုက်ဖြစ်၍ လျှောက်လျှောက်ပစ္စည်းများကို လွယ်ကူစွာ ပြန်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဝေကိုးက မေးလိုက်၏။

“ခါနဲ့ ချွေကွန်ရောဗျာ”

တုထိပါ၏မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။

တုထိပါသည် ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“သူ မလာပါဘူး”

၁၂၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုအခါ ဝေကိုးက...

"အင်း... ခင်ဗျား မညာပါနဲ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ သူနဲ့တွဲလျှောက်လာတာပါ။ သူက ကျုပ်ရဲ့အစန်းဘေးကပ်လာပြီး ကျုပ်ရဲ့မေးခွန်းတွေတောင် ကြည့်သွားသေးတယ်။ နောက်တော့ ခင်ဗျား လှမ်းခေါ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားနဲ့ သိုင်းမညာတောင် ဖြိုင်ကြသေးတယ်မဟုတ်လား"

တုထိပါးက မျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် မြေသည်။

"သူ ပြန်သွားပြီကွ"

ဝေကိုးက ရယ်လေ၏။

"ကျုပ် သိပြီ၊ ခင်ဗျားရှုံးသွားလို့ ဒီအကြောင်းမပြောချင်တာဘဲ ဖြစ်မယ်"

ယင်းလူသည် ထိုစကားများကိုကြားနေရသည်ဖြစ်ရာ တုထိပါးအား လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

"ငါတို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပါတယ်၊ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှမနိုင်ကြပါဘူး၊ အကြောင်း ပြန်သွားတာပါ"

ဝေကိုးက ရယ်မောလိုက်၏။

"သူ ပစ္စည်းရမှသွားဘူးပေါ့"

တုထိပါးက...

"မရာဘူး"

ဝေကိုးက အော်ဟစ်ရယ်မောသည်။

"ဟာ... ဟာ... ဟာ... ကျုပ်က သူ့ထက်တောင် တော်နေပါသေးတာလား၊ ခြေထိုး... ချွေကွန်ကိုတော့ သနားမိပါသေးတယ်၊ ကျုပ်က တာဝန်နစ်နဲတောင် ထမ်းဆောင်ခဲ့တာဗျ"

သရေငြင်းသောသိုင်းအောင်(ငွေ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၂၉

တုထိပါးက အဲဒါထွက်လာလေ၏။

"သွားစမ်း... မင်းအသံကို မကြားရဘူး"

"ဘာလဲ... ခင်ဗျားပစ္စည်းကို ပေးလိုက်ရလို့လား"

"ပစ္စည်းပေးရတာ မပေးရတာ ပြောမနေနဲ့၊ မင်းထွက်သွားမို့ ထွက်သွားစမ်း"

ဝေကိုးက ရယ်မောလိုက်၏။

"ကောင်မပါပြီဗျာ... ပစ္စည်းရမှတော့ နေနိုင်လဲ မနေပါဘူး"

သူက ယင်းလူကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောလေ၏။

"ကနေ့ည ကျုပ်တို့ပြန်တော့မယ်"

သူသည် ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားတော့၏။

တုထိပါးသည် ဝေကိုးကိုလွန်စွာ မုန်းတီးလေ၏။ ဝေကိုးသည် လူငယ်သလောက် စကားကြီး စကားကျယ်ပြောတတ်၍ ဖြစ်သည်။

သူသည် ယင်းလူ၏စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် လျှာဟုလျှာ၏ပစ္စည်းကို ပြန်ပေးလိုက်ရသည်။

"ဒီကောင် သိပ်မုန်းစရာကောင်းတယ်၊ စကားကို ဘယ်လိုပြောမုန်း မသိဘူး၊ အထက်စီးလေသံနဲ့လဲ ပြောတတ်တယ်၊ ငါ့မှာ ပြဿနာတွေစွပ်နေလို့ နို့ဖို့ဆိုရင် ဒီကောင်ကို နည်းနည်းဆုံးမလိုက်သေးတယ်"

သူသည် စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ ပြောလိုက်မိသည်။

သူသည် ယင်းလူဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

ယင်းလူသည် တုထိပါးကို အကဲခတ်နေ၏။

၁၃၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တုတ်ပါးသည် မျက်နှာထွက်နေ၏။ သူသည် ဟန်မဆောင်နိုင်ပေ။

ယင်းလူက ဂနာမငြိမ်ခြစ်နေသာတုတ်ပါးကိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။

“ချွေကွန် လာသွားသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... လာပါတယ်”

“သူ့ကို ရှင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သလဲ၊ ရှင်အစိုးမိအတိုင်းတော့ ဆက်ဆံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ဟာ သိုင်းသမီးတွေဆိုရင် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်နဲ့ ဆက်ဆံတတ်တယ်”

“သူနဲ့ငါ သိုင်းသညာယှဉ်ပြိုင်တာတော့ အမှန်ပါ”

“သူ့ကို ရှင် ဘာအကောက်ကြုံလိုက်သေးသလဲ”

ယင်းလူ၏အသံမှာ အေးခက်နေသည်။

“အကောက်မကြုံပါဘူး၊ ငါတို့ သံဝေဂီမှာ လက်နက်ပုန်းပစ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ကြတာပဲ၊ သရေပွဲ ဖြစ်သွားတယ်၊ သူဟာ အတွင်းအား တော်တော်ကောင်းတယ်၊ ငါ့ကို တန်းတူစွာညှိတယှဉ်နိုင်တယ်”

တုတ်ပါးက ကျေနပ်ဆယ်ရင်း ပြောလိုက်လေ၏။

ယင်းလူက...

“ဒီကလေးဟာ တော်တော်ကံဆိုးပါတယ်ရှင်၊ သူဟာ ဆယ်ကိုးနှစ်လုံးလုံး သူ့ပျိုရွယ်တဲ့ဘဝကို ဘုရားကျောင်းမှာကုန်ဆုံးစေခဲ့ရပါတယ်၊ သူဟာ မိဘမဲ့ဘဝနဲ့ မျက်နှာငယ်ငယ်နေရတာပဲ၊ သူ့ကို ရှင် ဒုက္ခမပေးသင့်ပါဘူး”

တုတ်ပါးက လက်ကာဖြုတ်...

“ဒုက္ခမပေးပါဘူး၊ သူ့ကိုလဲ ငါ ခင်ပါတယ်၊ သူဟာငါ့ကို

သရေပွဲခြင်းသောသိုင်းတောရာခံ(စဉ်-၇-သိမ်း) ❀ ၁၃၁

ရန်သူလိုမဆက်ဆံပါဘူး၊ သူက ငါ့ကိုရန်သူလိုမဆက်ဆံတော့ပါဘူး၊ သူ့ကိုရန်သူလို ဆက်ဆံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူ ငါ့ကိုမနိုင်တော့သူ့ဆရာမိ အကြံဉာဏ်ပြန်ယူတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူ နောက်တစ်ခေါက် လာဦးမယ်လို့ ပြောသွားတယ်၊ သူ့ဆရာပစ္စည်းက ငါ့ဆီမှာနေသေးတာကိုး”

တုတ်ပါးက မြေလိုက်သည်။

ယင်းလူသည် တုတ်ပါးအား မယုံကြည်သောမျက်နှာနှင့် ကြည့်နေသည်။

တုတ်ပါးအား ယင်းလူ မယုံကြည်ပါ။ သူသည် သာမန်လူများအပေါ် ရိုးရိုးသားသား ဆက်ဆံသလောက် သိုင်းသမီးများအပေါ် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်မျှဖြင့် ဆက်ဆံတတ်သည်။

ထိုအချိန်သည် ချွေကွန် သေလူများပဲ ဖြစ်နေချိန်တည်း။

၁၃၁

အဆုံး(၁၁)
ယုတ်မာရက်စက်သောသူ

ဈာန်သည် သေလုယူပေး အခြေအနေကို ကျော်လွှားနိုင်
ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် အသက်မျှမ်းသာရာရပြီး ဖြစ်လာလေသည်။

အချိန်ကို လည်းကြည့်ပါဦး၊ ဒုတိယနေ့ရောက်ပြီး မှန်းလွဲအ
ချိန်သို့ရောက်ရှိနေ ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဈာန်သည် ပထမတစ်ရက်၌ အဆိပ်ဒဏ်ပြင်းထန်စွာခံ
စားနေခဲ့ရသည်။

မိုလင်းနု လာရောက်အဆိပ်များကိုစုပ်ထုတ်ပေးခဲ့သော်
လည်း တုတ်ပန်း၏အဆိပ်များက လွန်စွာပြင်းထန်သဖြင့် သူသည်
အဆိပ်ဒဏ်ကိုအလူးအလဲ ခံစားခဲ့ရသည်။

ဒုတိယရက် ဤနေ့သို့ရောက်မှ အဆိပ်ဒဏ်က အတော်အ
တန် သက်သာမှုရခဲ့သည်။ သူသည် နှစ်ရက်တိတိလဲလျောင်းနေ
သည်။

ဒုတိယရက်၌ ထလိုပါက ထနိုင်ပြီဖြစ်သော်လည်း ဈာန်
သည် လဲလျောင်း၍ အနားယူနေခဲ့ရသည်။ သူသည် များစွာ ခွန်အား
ဆုတ်ယုတ်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

သူသည် အပြင်ဘက်မှအခြေအနေကို မကြားသိရသဖြင့်

သရူဒြင်းသောသိုင်းတောရောင်(စဉ်-၇-သိမ်း) ❀ ၁၃၃

ကြားသိလိုသည်။ ထို့ကြောင့် ပင်မန်းနှမ်းနယ်နေလျက်မှ ထိုင်လိုက်
ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးဝေသွားသည်။

“အား... တုတ်ပန်းရဲ့အဆိပ်က အတော်ပြင်းထန်ပါလား။
နှစ်ရက်လောက် အဆိပ်ကိုလျော့ကျနေတာတောင် အခုထက်ထိ
ခေါင်းကိုခုကွပေးတုန်းရှိသေးတယ်၊ အင်း... အဆိပ်... အဆိပ်... တော်
တော်ဆိုတဲ့အဆိပ်ပါလား။”

သူသည် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေလိုက်သောအခါ
မှ ခေါင်းမူးသက်သာသွားသည်။

သူသည် မိုလင်းနုကို ဦးစားမိလေ၏။

“မိုလင်းနုသား... ငါ့ကိုမကယ်ရင် ခုလောက်ဆို ငါ သေနေ
လောက်ပါပြီ၊ မိုလင်းနု... မိုလင်းနု... သူ ငါ့အပေါ် အတော်မေတ္တာ
ကြီးပါကလား။”

သူသည် ထရပ်လိုက်၏။ ခေါင်းမူးတော့ချေ၊ ထို့ကြောင့်
ခြည်းညှင်းစွာ လမ်းလျှောက်ကြည့်သည်။ လျှောက်၍ရသည်။ သူ
မြန်မြန်လျှောက်ကြည့်သည်။ လျှောက်၍ရသည်။

သူလွန်စွာ ဝမ်းသာသွားတော့၏။ တုတ်ပန်း၏ အဆိပ်များ
သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌ မရှိတော့ချေ။

သူသည် အခန်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းတံခါး
သည် ဆော့တော်ပီတိထားခြင်းမရှိသဖြင့် ဖွင့်သွားလေ၏။

ဩကာသလောက၏ အလင်းရောင်ကိုမြင်လိုက်ရသောအ
ခါ သူ့ရင်ထဲ၌ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်သွားတော့၏။

သူသည် ဤအခန်း ၌ နှစ်ရက်တိတိ နေခဲ့ရသည်။ သူသည်
နှစ်နှစ်ခန့် နေနေရသည်ဟု ထင်မြင်မိလေ၏။

၁၃၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သောလေကို အားရပါးရ ရှူလိုက်သည်။ ထိုအခါ အားသစ်အင်သစ်များ ဝင်လာသကဲ့သို့ ခံစားရလေတော့သည်။

သူသည် အခန်းကိုပြန်ကြည့်လိုက်၏။ တုတ်ပေါ်သည် သူ့ကို သေလုဟု သဘောထားကာ အခန်းတံခါးကိုဖိတ်တ် ပစ်ထားခြင်းက သူ့အသက်ကယ်နိုင်ရန် ဖန်လာခြင်းဖြစ်သည်။

တုတ်ပေါ်သည် ချွေကုန်အား သေဆုံးသွားမည်ဟုတစ်ထစ်ရယူကြည့်ထားလေ၏။ သူ၏တစ်ဦးတည်းသောသမီးက သူ့ကွယ်ရသွားပြန်လည်ကယ်တင်လိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်ပင် မခက်မိခဲ့ပါ။

ယခု မှီလင်းနုသည် သူ့ဖခင်မသိအောင် စင်းကျန်နယ်ထိ တုတ်ပေါ်၏ကြံ့ ပြောအတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ချွေကုန်အား ကယ်တင်ခဲ့သည်။

သူမသည် ယခု စင်းကျန်နယ်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ မိလ္လာကပ်သည် သူမ၏အနီးမှ တစ်ဖဝါးမျှ မကွာအောင် ကပ်ပါသွားမည်မှ သေချာလှသည်။

ချွေကုန်သည် ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

ကြည်လင်နေသော ကောင်းကင်ပြင်သည် တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။ တာဝါအတွင်း ပိန်းပိတ်နေအောင် မှောင်မည်းလာပြီး နှင်းများတဖွဲခွဲကျလာလေတော့၏။

ချွေကုန်သည် အင်္ကျီကိုတင်းကျပ်စွာ ဝတ်လိုက်ပြီး ထိုအဆောက်အအုံထဲမှ ထွက်လာလေတော့၏။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်သည်။ တုတ်ပေါ်၏ ငြိမ်းနယ်မြေအတွင်းသို့သာ ရှိနေသေးသည်ကို သူမနိုးမိ။

သရဖူငြင်းသောသို့င်းခဏရာခံ(ရှေး-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၃၅

မိလေသည်။

ချွေကုန်သည် နှင်းတဖွဲခွဲကျနေသော်လည်း တင်ဖျဉ်းနေထိုင်ချလိုက်၏။ သူသည် သွေးကြောကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သွေးကြောများ ကောင်းမွန်စွာလည်ပတ်နေသည်ကိုတွေ့ရှိရသဖြင့် သူလွန်စွာ ဝမ်းသာသွားတော့သည်။

ချွေကုန်သည် တင်ဖျဉ်းနေထိုင်ရင်း အတွင်းအားလေ့ကျင့်လေတော့သည်။ တစ်နာရီခန့်ကြာသည်။ ချွေကုန်အားအင်သစ်များ ဝင်ရောက်လာသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

သူသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

“ငါ... မူလအခြေအနေကိုပြန်ရောက်ပြီ။ တုတ်ပေါ်ဟာ နွေးပြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်ဆိုတာလို သူ့ရဲ့မသမာမှုကိုမသုံးဘဲကို မနေနိုင်ဘူး ငါဟာ သူ့ကိုမိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်ဆံနိုင်တယ်လို့ မိတ်ထံမှာထင်မှတ်ခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ သူဟာ မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်ဆံလို့ရတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဆီမှာ ဆရာပစ္စည်းကျန်သေးတယ်။ ငါ သွားယူရဦးမယ်။ သူ့ဆီဆက်ဆံရင် အခဲအရာရာ သတိပို့ရမယ်။ မရှိရင် ငါ ခံရဦးမှာ”

သူသည် ဆက်လက်တွေးနေ၏။

“အင်း... ငါ ဆရာရဲ့ပစ္စည်းကို ယူပေးတာဟာ ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံးလုပ်ငန်းစဉ်ပါ။ ဒီလုပ်ငန်းပြီးတာနဲ့ ချွေကုန်ဘုရားကျောင်းကို ငါ ပြန်တော့မယ်”

သူသည် ဘုရားကျောင်းကို မိတ်ထံ၌မှောင်မှန်းလိုက်၏။ တာဝါအတွင်း အေးချမ်းသွားတော့သည်။ ဘုရားကျောင်းမှလောင်သံများကို နာ၍ ကြားယောင်လာမိသည်။

၁၃၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူသည် ခေါင်းယမ်းပြီးနောက် ခြေလှမ်းကျက်ဖြင့် ထွက်
ခွာသွားလေတော့၏။

သူသည် နှင်းတဖွဲခွဲကျနေသည့်အောက်၌ လမ်းလျှောက်
ရင်း တုတ်ပိးဆီသို့ မည်သို့ပြန်သွားရမည်ကို စဉ်းစားနေသည်။ တုတ်
ပိးသည် သူ့အား ခေါ်ပြီးဟု ယူဆနေမည်မှာ သေစွာသည်။

သူနှင့်ရင်ဆိုင်လျှင် တုတ်ပိး၏မျက်နှာ မည်သို့ရှိမည်နည်း
ဟု ချွေကွန် တွေးကြည့်သည်။

အရက်မရှိသောမျက်နှာနှင့်ပင် ရင်ဆိုင်မည်လော။ ဆင်ဖြူ
မျက်နှာ ဆင်မည်းမကြည့်ပုံဟူသောအဖြစ်မျိုး ပင် ဖြစ်မည်လောဟု
ချွေကွန် တွေးနေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဆရာပစ္စည်းရှိနေသေးသဖြင့် တုတ်ပိး
နှင့်မှီရင်ဆိုင်တွေ့ရမည်မည်။

ထိုစဉ် အဝေးမှမာန်သွင်းတိုက်ခိုက်သံများကို ကြားလိုက်
ရတော့သည်။ ရုတ်တရက် ဆူဆူညံညံအသံများကြားလိုက်ရသဖြင့်
ချွေကွန် ခေါင်းထောင်သွားသည်။

“ဘယ်သူများ တိုက်ခိုက်နေကြပါလိမ့်”
မှန်သည်။ တိုက်ခိုက်နေကြဆဲဖြစ်သည်။ အသံများကို သူ
ဆက်လက်ကြားနေရသည်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်နေသည့်
တိုက်ပွဲပင် ဖြစ်တော့သည်။

“တိုက်ပွဲကတော့ တကယ့်တိုက်ပွဲပဲ၊ အသေအလဲ တိုက်ခိုက်
နေကြရုံရတယ်၊ တစ်ဦးကို တစ်ဦးက အလျော့မှမပေးကြဘဲ”

ချွေကွန်သည် ထိုနေရာသို့ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။ အ
တန်ကြာ ပြေးပြီးသောအခါ သူသည် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာ မြေပြင်သို့

သရေခြင်းသောသိုင်းခံတရား(ဇွဲ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၃၇

ရောက်ရှိသွားလေ၏။

လူနှစ်ဦးသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ တစ်
ယောက်တစ်မြို့ပင် တိုက်ခတ်ဆင်နေကြသည်။

သို့သော် အင်္ကျီအညိုနှင့်လူမှာ တဖြည်းဖြည်း အရေးနိမ့်
လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုသူသည် တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်ပေး
နေရသည်။

ချွေကွန်သည် အရေးသာသည့်လူကို အသေအစွာကြည့်
လိုက်၏။

“အလို... တုတ်ပိးပါကလား”

ချွေကွန် ဝမ်းသာသွား၏။ တုတ်ပိးကို သူလိုက်ရှာရန် မ
လိုတော့ပေ။ ဤသို့မတွေ့လျှင် တုတ်ပိးကို သူ လိုက်ရှာနေရပေဦး
မည်။ သူသည် တဖြည်းဖြည်း အရေးနိမ့်သူကို ကြည့်လိုက်၏။

“အလို... ဘုရား... ဘုရား”

အရေးနိမ့်နေသူကား ဦးလေးရှောက်ဖုံးသာ ဖြစ်နေသည့်
တကာ။

တုတ်ပိးသည် ရှောက်ဖုံးအား ခြေထောက်ဖြင့် ပြေးကန်
လိုက်၏။ ရှောက်ဖုံးသည် ခြေထောက်အား ခိုက်ဖယ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ တုတ်ပိး၏လက်ဝဲက ရှောက်ဖုံး၏ဦးခေါင်းပေါ်သို့
ကျသွား၏။ ရှောက်ဖုံး ကမန်းကတန်း ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။

အကြိမ်တိုင်း အကြိမ်တိုင်း တုတ်ပိးက ရှည်သော ဦးဆောင်
တိုက်ခိုက်နေတော့သည်။ ရှောက်ဖုံးမှာ ရှောင်တိမ်းလိုက်၊ နောက်
ဆုတ်လိုက်သာ ပြုနေရ၏။

တကယ်တော့ ရှောက်ဖုံးသည် သိုင်းပညာအရာသို့တုတ်ပိး

၁၃၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကို မစီအေး တုတ်ပေးသည် ပြည်မသိုင်းလောက၊ အကျော်အမော်များ ကိုပင် တိုက်ခိုက်နိုင်သူဖြစ်သည်။

ဥာဏ်ရှိဥာဏ်နက် ထပ်မံဆောင်းလိုက်သောအခါ ပြည်မ က သိုင်းအကျော်များကိုပင် အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့သည်။ ဤသို့သော တုတ် ပါးကို ရောက်မိုးမည်ကဲ့သို့ ယှဉ်နိုင်မည်နည်း။

ရောက်မိုးသည် ခုခံကာကွယ်ရင်း လစ်ကွက်ဟာကွက်ပေါ် သွားသည်။

သူ့အနေဖြင့် တစ်ဦးပေါ် တစ်ဦးပေါ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ တုတ်ပါးသည် ထိုလစ်ကွက်ဟာကွက်ကို အသုံးပြုရန် လက် ဝါးမြှောက်၍ ခုန်ဝင်လိုက်၏။

အူကွန် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ ထိုလက်ဝါးကွသည် နှင့် ရောက်မိုးသေဆုံးလျှင် သေဆုံးမ သေဆုံးလျှင် ဒဏ်ရာအကြီးအ ကျယ်ရပေမည်။

ထို့ကြောင့် အူကွန် မာန်သွင်းအော်ဟစ်ပြီး တုတ်ပါးနှင့် ရောက်မိုးကြားထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေ၏။

“ကား...”

အူကွန်သည် အတွင်းအားထုတ်ပြီး တုတ်ပါး၏လက်ဝါး တစ်ချက်ကို ကာကွယ်လိုက်၏။

“ဝုန်...”

တုတ်ပါး၏လက်များသည် ထုံကျင်သွားပြီး နောက်သို့မြေ သုံးလှမ်းမျှ ဆုတ်သွားရလေ၏။

တုတ်ပါးသည် ကြားဝင်လာသူကို အံ့သြစွာ ကြည့်လိုက်မိ သည်။ ထိုအခါ တစ္ဆေသံကိုတွေ့လိုက်ရာသူပမာ တုန်လှုပ်ချောက်

သရေငြိမ်းသောသိုင်းတောရာဇ်(ဇွဲ-ရ-သီမီး) ❀ ၁၃၉

ချားသွားလေ၏။

“မင်း... အူကွန်... မင်း... မင်း”

အူကွန်က ရယ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်ပါ”

“ငါ မယုံဘူး မင်း... မင်း”

“ကျုပ်ပါဗျာ... တခြားသူတစ်ယောက်ရပ်ဖျက်ပြီး ဝင်လာ တာမဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း... မင်း သေဖို့ကောင်းတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မသေရတာ လဲ”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ကျုပ် ဘယ်သေမလဲ၊ ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ သတ်လို့မရဘူးဗျ”

တုတ်ပါးသည် အလွန်အံ့သြနေသည်။ အူကွန်ကို လူ ကောင်ပကတိမြင်နေခြင်းမှာ သူ့အဖို့မယုံနိုင်ဖွယ်ရာဖြစ်နေသည်။

အူကွန်သည် လဲကျနေသော ရောက်မိုးဘက်သို့ လှည့်လိုက် ၏။ ရောက်မိုးသည် တုတ်ပါးနှင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသ ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ခွေးများနို့နွဲနေသည်။

ရောက်မိုးသည် မြေအောက်အကျဉ်းထောင်၌ နေရစဉ်အ တွင်းအား လေ့ကျင့်ခဲ့ရာ သူ့အတွင်းအားသည် များစွာ တိုးတက် ခဲ့၏။

သို့သော် တုတ်ပါးကလည်း မြေပေါ်၌ရှိနေစဉ် အတွင်းအား လေ့ကျင့်ခဲ့သဖြင့် တုတ်ပါး၏အတွင်းအားကို မစိတ်မြစ်ခဲ့ရသည်။

ရောက်မိုးသည် မြေပေါ်၌လဲလျောင်းနေ၏။ သူ့ကိုယ်သူ ပေါ်၌ မည်သည့်ဒဏ်ရာမျှမတွေ့ရသဖြင့် အူကွန် စိတ်သက်သာရာ

၁၄၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ရသွား၏။ ချွေကွန်သည် ရောက်မိုး နားနား၌ ခွေးထောက်ထိုင်လိုက်သည်။

ရောက်မိုးသည် ချွေကွန်အား တွေ့လိုက်ရသောအခါ မျက်လုံးများတောက်ပလာတော့၏။ သူ ကောင်းပြောမည်ဟု ပါစပ်ဟလိုက်ရာ ချွေကွန်က လက်ကာပြလိုက်လေ၏။

ချွေကွန်က....

“ဦးလေးရောက်မိုး... မောနေတယ် မဟုတ်လား၊ ခဏအနားယူလိုက်ပါ၊ ခဏကြာရင် ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူဖြေရှင်းပေးပါ့မယ်”

ချွေကွန်သည် ရောက်မိုးအား အနားယူစေပါသည်။ ရောက်မိုးက....

“မဟုတ်သေးဘူး ချွေကွန်၊ ငါဟာ အစစ အရာရာကို အကောင်အထည်ကစားပြီး သူ့ကိုခွင့်လွှတ်ပြီးနေပြီ၊ လက်စားချေဖို့ကိစ္စကိုလဲ ခွန်လွှတ်လိုက်ပြီ၊ တုတ်ပေါ်ဆိုတာ လက်စားချေရမယ် သတ္တဝါလိုလဲ မမှတ်ယူတော့ဘူး”

သူက တုတ်ပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“အဲဒီလို ရှောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာဟာ ဟောဒီကသတ္တဝါကြီးကြောင့် အလကားဖြစ်သွားတယ်၊ ငါက ဘယ်လိုပြောပြော မရတော့ဘူး၊ ငါ့ကို အတင်းတိုက်ခိုက်တော့တာပဲ၊ ငါလဲ ဒေါသမီးဟုန်းဟုန်းတောက်လာတာပေါ့၊ အရင်က ငါ့စိတ်တွေ ပြန်ပေါ်လာတယ်၊ သူ့ကို လက်စားချေမယ်ဆိုတဲ့စိတ်တွေပေါ့၊ ဒါနဲ့ ငါလဲ သူ့ကိုတိုက်ခိုက်တယ်၊ တစ်ညနဲ့ တစ်နေ့ တိုက်ခိုက်ကြတာပဲ၊ အတွင်းအားမှာ တုတ်ပေါ်ကို ငါ မစိတ်ဝင် နှိုးမလိုဖြစ်ခဲ့တာပဲ”

သရေငြင်းသောသိုင်းအတရာဝ်(ဇွဲ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၄၁

ချွေကွန်သည် အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားပေပြီ၊ တုတ်ပေါ်သည် လွန်စွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သတ္တဝါကြီးဟု ချွေကွန်ထင်မြင်လာလေ၏။

သူသည် သူ့အား ခွင့်လွှတ်ထားခဲ့သူကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခဲ့သဖြင့်ဖြစ်သည်။ ရောက်မိုးသည် မဟုတ်မမှန်သော ကောင်းကိုပြောမည်သူ မဟုတ်ချေ။

ချွေကွန်သည် တုတ်ပေါ်နှင့် နင်ဆိုင်လိုက်၏။

တုတ်ပေါ်သည် ချွေကွန်အား မယုံနိုင်သောမျက်စိများဖြင့် ငေးကြည့်နေဆဲရှိသည်။

ချွေကွန်သည် ဒေါသကိုထိန်း၍ ပြောလိုက်ရ၏။

“တုတ်ပေါ်... ခင်ဗျားဟာ သိုင်းသမားတွေအပေါ်မှာ မတော်မတရားပြုလုပ်ခဲ့တာဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာရှိနေပြီ၊ အခု နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကြာလို့ ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းတဲ့စိတ်ထားကိုပြုပြင်မလား၊ အောက်မေ့တယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ထားဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကအတိုင်းပဲ ရှိနေတယ်၊ ခွေးပြီးကောက်ကျည်တောက်စွပ် ဆိုတဲ့စကားအတိုင်းပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ထားဟာ ခွေးပြီးလို ကောက်မြဲကောက် နေတာပဲ”

တုတ်ပေါ်သည် ရပ်မြဲ ရပ်နေ၏။ သူသည် ချွေကွန်အား ငေးမောလျက် ကြည့်နေဆဲပင် ရှိသည်။

ချွေကွန်က ဆက်လက်၍ပြောသည်။

“တကယ်လို့ ကျုပ်ဟာ ဘာသာရေးဘက်ကို စိတ်မထရက်သန့်ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားကို သတ်မိလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ဟာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ပြန်စဉ်းစားမိခဲ့သလား၊ ခင်ဗျား... ကျုပ်

၁၄၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သိပ်သတ်ချင်နေတယ်။ အိပ်မယ့် တစ်နံတစ်ခုသောအကြောင်း
ကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျွပ်မသတ်တော့ဘူး။

သူသည် မိုလင်းနုကို ကတိပေးခဲ့သည်များကို ပြန်လည်သ
တိရလိုက်မိလေ၏။

“အခု ကျုပ်ဆရာလုံကုရဲ့ပစ္စည်းဟာ ခင်ဗျားဆီမှာ ရှိနေ
တယ်။ အဲဒီပစ္စည်းကို ပြန်ပေးပါ။ ကျုပ် ဒီမှာဆက်ပြီး အဖျိန်ကုန်မ
နေနိုင်တော့ဘူး။ ပစ္စည်းမြန်မြန်ရ ဘုရားကျောင်းကို မြန်မြန်ပဲ ပြန်
နိုင်တော့တယ်။”

ရှောက်ဖိုးက ကြာမြတ်ပြောလိုက်တော့၏။

“ဈာန်... ငါဟာ သူ့ကိုအရင်က လက်စားမချေတော့ဘူး
လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ။ သူက ဧတိကလို့ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ငါ့ပြင်လိုက်ပြီ။
သူ့ကိုလက်စားချေရမယ်။ မင်းအဖေကိုသတ်ခဲ့တာပဲ။ သူ့ကို မင်း
ဒီအတိုင်း လက်လွှတ်လိုက်တော့မှာလား။”

ရှောက်ဖိုးပြောလိုက်သောအခါ ဈာန်ရင်ထဲမှာကျင်သွား
သည်။ သူသည် မိုလင်းအား ကတိပေးပြီးခဲ့ပြီ။ တုတ်ပါးအားသတ်
ရန် မမြန်နိုင်တော့ပါ။

ဈာန်က ခေါင်ကို တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်၏။

“ဧတိကိုဖြေပါ ဦးလေးရယ်။ မကောင်းတဲ့လူဟာ သူ့အဖြစ်
နဲ့ သူ့စိတ်ပါလိမ့်မယ်။ သဘာဝတရားကြီးက ဒီအတိုင်းကြည့်မနေပါ
ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုသတ်ရင် ကျွန်တော်တို့ပဲ လူသတ်သမား
ဖြစ်မှာပေါ့။ လူသတ်သမား အဖြစ်မခံချင်ပါနဲ့တော့ ဦးလေးရယ်။”

ရှောက်ဖိုးမှာ ဒေါသထွက်နေသည်။ သူသည် တုတ်ပါးကို
ရှောင်ပါလျက် တုတ်ပါးက မရှောင်ဘဲ သူ့အား တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်ကို

သရဖူငြင်းသောသိုင်း၊ခေတရာဂ်(ဧည့်-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၄၃

လွန်စွာ ဒေါသထွက်နေခဲ့သည်။

ရှောက်ဖိုးက...

“ဈာန်... မင်း မှားနေပြီ။ တုတ်ပါးဟာ လက်စားချေသင့်
တဲ့သူပါ။ ငါ့ကို အနှစ် နှစ်ဆယ် မြေအောက်အကျဉ်းခန်းမှာထည့်တာ
ကို ငါမပြောပါဘူး။ မင်းအဖေကို နတ်နတ်စင်းသက်ပစ်တာကို ပြော
ပါရအေး။ မင်းအဖေ ငါ့နဲ့ ငါ့နဲ့ဟာ မိတ်ဆွေရင်းတွေပါ။ ငါဟာလဲ ငါ့မိတ်
ဆွေတွေအတွက် လက်စားချေသင့်တယ်။ မင်းအဖေ နတ်တုတ်ပါးကို
ဘယ်လိုမှ မှင်မလွှတ်သင့်ပါဘူး။”

ထိုအခါ တုတ်ပါးက ရယ်မောရင်း ဝင်ပြော၏။

“ဈာန်... မင်း နားလည်ထားဖို့က ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်အ
ကျိုးအမြတ်ကို ကြည့်ကြတာပဲ။ ဒါဟာ မဆန်းပါဘူးကွ။”

သူက ဆက်၍ ပြောသည်။

“ကဲ... ဈာန်... မင်းဆရာရဲ့ပစ္စည်းဟာ ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာ
ရှိတယ်။ ငါ့ကိုနိုင်အောင် တိုက်နိုင်ရင် မင်းယူပေတော့။”

ထိုအခါ ဈာန်သည် တုတ်ပါးအား အသေအခွာ ကြည့်
မိလေတော့၏။

၁၁၁

၁၄၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အိမ်(၁၂)
တောင်ပေါ်ခြင်

ချွေကွန်က တုထိပါးအား ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဆရာရဲ့ ပစ္စည်းကို အေးအေးဆေးဆေးပေးသင့်တယ်။ ကျွပ်ကလဲ ခင်ဗျားကို မတိုက်ခွင့်ပါဘူး။”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... မတိုက်ဘဲနဲ့တော့ ဘာတစ်ခုမှ မရဘူးကွ။ လိုချင်ရင်တိုက်၊ ဒါပဲ”

တုထိပါးက ရယ်မောရင်း ပြောသည်။

ချွေကွန်က လေပြည်ထိုးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျွပ်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျား၊ ကျွပ် ခင်ဗျားကို ခွင့်လွှတ်တယ်။ ခင်ဗျား ကျွေးလွန်ခဲ့တဲ့အပြစ်တွေကို အပြစ်မယူဘူး။ ကျွပ်ဆရာရဲ့ ပစ္စည်းကိုသာ ပေးပါ”

ထိုအခါ ရှောက်ဖိုးက ဒေါသတကြီး ဝင်ပြောလာလေ၏။

“ချွေကွန်... ဒီလူ့ကို ဒီလိုတောင်းပန်နေဖို့ မလိုဘူး။ သူ့ဆီက ပစ္စည်းလိုချင်ရင် တိုက်ပေါ့။ သူက တိုက်မှ ပေးမယ်လို့ပြောနေတာပဲ”

တုထိပါးက...

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ရှောက်ဖိုးပြောတာ မှန်တယ်။ လိုချင်

သရေ့ခြင်၊သောသိုင်း၊တေရက်(ခြံ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၄၅

ရင်တိုက်၊ ဒါပဲ”

ချွေကွန်သည် မတတ်သာတော့သဖြင့် တုထိပါးအား တိုက်ခိုက်ရတော့သည်။ သူသည် ပထမ၌စိတ်မပါ လက်မပါ တိုက်ခိုက်သော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

တုထိပါးသည် ချွေကွန်အား စကတည်းက ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်သည်။ ချွေကွန်က စိတ်မပါလက်မပါ တိုက်ခိုက်နေသည်ကို သူက ရန်စကားပြော၍ သွေးထိုးပေးသည်။

“ချွေကွန်... မင်း ငါ့ကို မနိုင်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဟာ... ဟာ... သိုင်းပညာလောက်တော့ ငါက လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့တိုက်ပြီခင်သေးတယ်”

ချွေကွန် စိတ်ဆိုးသွား၏။

“ခင်ဗျား လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ တိုက်ရင် ရှုံးသွားမှာပေါ့။ ကျွပ်ကလဲ ခင်ဗျားလက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ တိုက်တာကို မလိုချင်ဘူး။ လက်နှစ်ဖက် ခြေနှစ်ဖက်နဲ့တိုက်ပြီး အရှုံးပေးသွားတာကိုမှ လိုချင်တာ”

ချွေကွန်သည် ကျန်ဝမ်း၏သိုင်းပညာနှင့်တိုက်သည်။ သိုင်းကွက်အတော်များများကို တုထိပါးချွေကွန်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ချွေကွန် အံ့သြရတော့သည်။ သူသည် လိုက်ဂွေထဲ၌ ခက်ခက်ခဲခဲသင်ခဲ့ရသော သိုင်းပညာများကို တုထိပါးက ချွေကွန်နိုင်သဖြင့် တုထိပါးကို သူ အထင်ကြီးရတော့သည်။

“ဪ... ဒါကြောင့်လဲ ခင်းကျန်နယ်မှာ ပထမလို့ သူ့ကိုယ်သူ တွဲတတ်ခဲ့တာကိုး”

တုထိပါးသည် ချွေကွန်က ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လာ

၁၄၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့ခင်းအောင်

သောအခါ စကားမပြောတော့ချေ။ သူသည် ချွေကွန်အဆိပ်မိပါလျက်
ဘာကြောင့်မသေသည်ကို သိလိုနေသည်။ ချွေကွန် မသေသည့်အ
တွက်လည်း သက်လိုနေသည်။ ထို့ကြောင့် ချွေကွန်အား သေခေါ်
သည့်တိုက်ကွက်များဖြင့် ရက်လက်စက်စက် တိုက်ခိုက်ပေးသည်။ အ
တန်ကြာ တိုက်ခိုက်ပြီးသောအခါ တုတ်ပေးသည် မညီသဖြင့်မမျှသိပ်
နိုင်တော့ချေ။ သူသည် ထုတ်ဖော်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ချွေကွန်... ငါ တစ်ခုမေးမယ်”

“တစ်ခုမဟုတ်ဘူး... နှစ်ခု မေးနိုင်တယ်”

ချွေကွန်က ပြောလိုက်၏။

“မင်းကို ဘယ်သူ အဆိပ်လာပြောပေးသလဲ”

“ခင်ဗျားကို ကျွမ်းပြောဖို့ မလိုပါဘူး”

တုတ်ပေးသည် ခေတ္တနက်ဆိတ်သွားပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန်
တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ချွေကွန်က လက်ဝဲနှစ်ဖက်ဖြင့် ခိုက်ထုတ်ကာကွယ်သည်။

“မင်းကို တစ်ယောက်ယောက်လာကယ်တာ ပြစ်လိမ့်မယ်

မင်းဘာသာတော့ အယ်လိုမှအဆိပ်မဖြေနိုင်ဘူး”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ဖြေနိုင်လို့ပဲ ကျွမ်းကို ခင်ဗျားတွေ
နေပြီ မဟုတ်လား”

“ပြောစမ်း... မင်းကို အယ်သူလာကယ်သလဲ”

ချွေကွန်သည် ဖိုလင်းနု၏မျက်နှာကိုဖြင့်ယောင်လာသည်
သူ အတွေးလွန်သွားမိသည့်အတွက် တုတ်ပေး၏လက်ဝဲဖိုက်ဖျက်
တစ်ချက်ထိသွားလေ၏။

“ဝုန်း”

သရဖူခြင်သောသို့င်ခဏရောင် (စဉ်-၇-သီမိ) ❀ ၁၄၇

ချွေကွန်သည် နောက်ဘက်သို့လွင့်ခွင့်သွားသည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ဘယ်နှလဲ ချွေကွန်၊ ငါ့လက်ဝဲ
ဖိုက်ဖျက်ကိုသိသွားပြီ မဟုတ်လား”

ချွေကွန်သည် ဒယ်ဒယ်လိုင်းဖြင့် ထရပ်လိုက်၏။

သူသည် တိုက်ခိုက်ရန် စေ့တီးလာသည်။

“မင်းကိုကယ်တာ ဘယ်သူလဲ... ဂျီလူဇီးလား”

တုတ်ပေးက အတင်းမေးလေ၏။ ဂျီလူဇီးကို ချွေကွန် သတိ
မရချေ။ တုတ်ပေး မေးလိုက်သောအခါမှ ဂျီလူဇီးကို ချွေကွန် သတိရ
သည်။ သူသည် ချောလဲရာထိုင်သဘောဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဂျီလူဇီးပဲ။ ကျွမ်းပဲ ဆရာဘိုးဘိုးက ကျွမ်းကို
အပြောစောင့်ရှောက်နေတာဗျ”

တုတ်ပေး၏မျက်နှာသည် တည်သွား၏။

“အေ... ငါလဲ ထင်သားပဲ။ မင်းဘာသာမင်းတော့ ဘယ်
နည်းနဲ့မှ မကောင်းနိုင်ဘူး အဆင့်မြင့်တဲ့လူတစ်ယောက်ကယ်လို့သာ
မင်း အသက်ရှင်နိုင်တာလို့ ငါ ထင်ထားတယ်”

ချွေကွန်သည် တုတ်ပေးအား ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်
လေတော့၏။ သူတို့တိုက်သည့်နေရာသည် ချောက်ကမ်းပေါ်အစွန်း
တစ်နေရာဖြစ်၏။ သည်မှာဘက်တွင် ချောက်ပါးရှိ၏။ သည်မှာဘက်
တွင် တောင်ကုန်းများရှိသည်။ သူတို့သည် တောင်ကုန်းများရှိသည့်
ဘက်တွင် တိုက်ခိုက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ချွေကွန်သည် ကျန်ဝမ်း၏သိုင်းပညာနှင့်တိုက်ခိုက်၍ အနိုင်
မရသောအခါ ချွေကွန်၏သိုင်းပညာနှင့် တိုက်ခိုက်၏။

တုတ်ပေးသည် ချွေကွန် သိုင်းကွက်ပြောင်းလဲသွားအောင်

၁၄၈ ❀ တာရှည်သိုင်းနုလင်းအောင်

သည်။

“မင်းရဲ့သိုင်းကွက်က တယ်ထူးဆန်းပါလား။ ဒါ လုံကုရဲ့ သိုင်းကွက် မဟုတ်ပါဘူး။ လုံကုရဲ့သိုင်းကွက်ကို ငါ သိတယ်”

“အူကွန်...”

“ဘယ်သူ့သိုင်းကွက်ဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးပါဘူး။ ခင်ဗျားနိုင် အောင်သာ တိုက်ပါ။ ခင်ဗျား ကျွပ်ကိုနိုင်ရင် ကျွပ်ကိုသင်ပေးတဲ့ဆရာတွေ ခင်ဗျားကို ဖွဲ့တာပေါ့ဗျာ”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ဟုတ်ပေးသားပဲ။ မင်းက ဆရာပေါင်းနဲ့ သိုင်းပညာသင်ထားတာကိုး။ မင်း ဆရာတွေက ဘယ်သူလဲကွ”

“ခင်ဗျား သိဖို့ မလိုပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ သိဖို့မလိုရမှာလဲ။ သူတို့နဲ့ငါ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေတဲ့သဘောပဲ မဟုတ်လားကွ”

“အူကွန် ခေါ်အကြည့်သည်။ မှန်သည်။ သူသည် သူ့ကို သင်ပေးသော ဆရာများနှင့်တူထိပါး တိုက်ခိုက်နေသည့်သဘောပင် ဖြစ်သည်။”

“ကျုပ် ဆရာတွေကိုပြောပြရင် ခင်ဗျား အံ့ဩသွားမယ်”

“အဲမယ်... ငါက ပြည်မက သိုင်းထိပ်သီးအကောင်အမော်တွေကိုတောင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် နှစ်ဆယ်က အနိုင်ယူခဲ့သေးတာ။ မင်းရဲ့ ဆရာတွေကိုသိရလို့ ငါ့မှာ ဘာမှအံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး”

“ခင်ဗျားကို စောစောတုန်းက တိုက်ခိုက်ခဲ့တာ ဆရာကျန် ဝမ်းနဲ့ တိုက်ကွက်ဈ”

“ငါ ထင်သာပဲ... မင်း အခုတိုက်နေတဲ့သိုင်းကွက်ကကော”

သရေခြင်းခသောသိုင်းခတရောင်(စဉ်-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၄၉

“ဆရာမျိုးနဲ့သိုင်းကွက်ပဲ”

“ဘာလဲ... မင်းကို အဲဒီသိုင်းထိပ်သီး အကောင်အမော်တွေ အားလုံးက သိုင်းပညာသင်ပေးထားကြတာလား”

“အားလုံးတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်သူကျန်နေလို့လဲ”

“ဘာက လူ့ဟုလူ့ကတော့ သင်မပေးပါဘူး။ သူကတော့ သူ့ဘာသာပဲ နေတယ်။ ကျွပ်ကို ပညာသင်ပေးဖို့မပြောဘူး”

“ဪ... ကျန်တဲ့လူ အကုန်သင်ပေးတာပေါ့”

“သင်ပေးတယ်။ ကျန်ဝမ်း မျိုးနဲ့၊ လူမား ထိတ်နှင့် ဝမ်း ကျောင်းတို့ အကုန်လုံးပဲ။ သူတို့သင်ပေးတာ သူတို့ရဲ့အစွမ်းအထက် ဆုံး သိုင်းပညာကိုရည်း သင်ပေးကြတာ”

“ဟုတ်ကယ်... အဲတော့ သိပါတယ်”

တူထိပါးသည် အူကွန်နှင့်လက်တွေ့ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေရ သူဖြစ်သည်။ သူသည် ယခုအထိ အူကွန်ကို မနိုင်သေးပေ။ မနိုင်မပျံသာ မနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသုံးသောသိုင်းကွက်များမှာ အလွန်မြင့် ထန်ရက်စက်သည်။

အူကွန်ရော တူထိပါးပါ အာရုံမလွင့်ပျံ့နဲ့ဘဲ တိုက်ခိုက်နေကြရသည်။ အူကွန်မှာ တစ်ကြိမ်အာရုံလွင့်ဖို့သွားပြီး တူထိပါး၏ လက်ငါးတစ်ချက် အနီကပ်လိုက်ပြီဖြစ်၍ ပိုသတိထားလေသည်။

တူထိပါးသည် သိုင်းလောကတွင် မကြုံဖူး အလွန်မြင့်ထန်သောသိုင်းကွက်များကို ထုတ်သုံးသည်။ သူသုံးသည့် သိုင်းကွက်များမှာ သိုင်းလောက၌ ခံနိုင်ရည်မရှိသော သိုင်းကွက်များပင်ဖြစ်သည်။

၁၅၀ ❀ ဗာရှာသိုလ်ခေလင်းအောင်

တုထိပါးသည် ချွေကွန်၏ဦးခေါင်းကိုခုန်လွှား၍ ကန်လိုက်၏။ ချွေကွန်က ဘယ်ဘက်သို့ရောင်တိမ်းလိုက်ပြီး တုထိပါး၏ခြေထောက်ကို လှမ်းခိုက်သည်။ တုထိပါးက သူ့ခြေထောက်ကိုရပ်သိမ်းပြီး ရောင်တိမ်းသွားသည့် ချွေကွန်ကိုလက်ဝဲခြေငုံခိုက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ချွေကွန်ကို မထိပေး။

ချွေကွန်က တုထိပါးခုန်ထွက်သွားရာနောက်သို့လိုက်သွားပြီး ကျောကုန်းအား လက်ဝဲခြေငုံ ခိုက်ချလိုက်သည်။

တုထိပါးက ပြန်လှည့်ပြီး လက်ဝဲခြေငုံ ခုခံသည်။ ချွေကွန်က ဘယ်ခြေထောက်၊ ညာခြေထောက်နှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကန်သော်လည်း တုထိပါးက ဘယ်ခြေထောက်ညာခြေထောက်ဖြင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခုခံကာကွယ်နိုင်သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် တုထိပါးလဲကျသွားရာ ချွေကွန်သည် အပိုင်ပြေးကန်လိုက်၏။ တုထိပါးက လျှင်မြန်စွာ ချွေကွန်၏ခြေထောက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး ဆွဲလှဲသည်။ ချွေကွန် ဌမ်းတစ်ဖတ်ထိုး၍ ခြေထောက်ကို ရုန်းထွက်သွားရသည်။ နှစ်ယောက်သား လျှင်မြန်စွာ ထ၍ ရင်ဆိုင်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တပြည်ပြည်း တိုက်ပွဲအုပ်နှိမ်ခြင်းလာကြတော့သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လုံးအလွတ်မပေးတော့ချေ။ အကယ်၍ တစ်ယောက်က အနည်းငယ် သတိလစ်သွားသည်နှင့် သွေးဆိုင်ထွန်း၍ အသက်ပျောက်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ချွေကွန်သည် ဤသည်ကို ကြိုတင်၍မြင်သည်။ တိုက်ခိုက်လျှင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလျော့မပေးဘဲတိုက်ကြသဖြင့် တိုက်ရိုက်မြင်လာမည်။ ထိုအခါ အသေအလဲတိုက်ကြတော့မည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး

သရေခြင်းသေသင်္ချိုင်းမကရောင် (၆၅-၇-သိမ်း) ❀ ၁၅၁

မသတ်၍ မရတော့ပေး။ ထိုအခါ မိုလင်းနုကို ကတိပေးထားသည်များ ပျက်ပြယ်ရတော့မည်။

သူသည် ခုကျခြင်းနေရတော့ပြီး သူ့ဆရာပစ္စည်းကိုလည်း သူအနိုင်ရမယ့် ရတနာမည်။ တုထိပါးကို အနိုင်ရရှိဆိုသည်မှာလည်း မလွယ်ချေ။ အသေတိုက်ပြီးမှသာ အနိုင်ရတော့မည်။ ထိုအခါ မိုလင်းနုကိုပေးထားသည့်ကတိ ပျက်ရတော့မည်။ ကတိပျက်မခံနိုင်လျှင် သူ အသေခံရတော့မည်။ သူ အသေခံလျှင် သူ့ဆရာလုံကုန်ပစ္စည်းကို သူမရတော့။

“ဝန်...”

တုထိပါး၏လက်ဝဲခြေထောက်တစ်ချက်သည် သူ့ကိုထိသွား၏။ ချွေကွန် အတွေးများသွား၍ ဖြစ်သည်။ သူသည် နောက်သို့ ခြောက်ပေခန့်လွင့်စဉ်သွား၏။

“ရေ...”

ချွေကွန် သွေးများ ထိုးအန်တော့သည်။ သူသည် အတွင်းအားဖြင့် ထိန်းလိုက်သည်။ သွေးအန်ရပ်သွားသည်။ တုထိပါး၏မျက်မှောက်သည် အလွန်ပြင်းထန်၏။ ဖောက်ခွဲကန်လှည့်လျှင် ပြင်းထန်စွာ အက်ရာအနာတရ ရသွားနိုင်ပေသည်။

“တုထိပါး... ခင်ဗျားလက်ထဲမှာရှိတဲ့ ကျွပ်ဆရာရဲ့ပစ္စည်းကို ပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ချွေကွန်က တောင်းပန်လိုက်၏။

တုထိပါးက ဓာဟားဟား ရယ်လေ၏။

“ချွေကွန်... မင်းရဲ့လက်ထဲမှာ အရသာတို သိသွားပြီမဟာလား၊ မင်း ဒီလိုတောင်းလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ မင်း ဝါကို နိုင်အောင်ပစ်ပါ။

၁၅၂ ❀ ဘာသာသီလနိဂ္ဂဟိတအောင်

နိုင်ရင် မင်းဆရာပညာပို့ပေးရမယ်၊ ရှိရင်တော့ မရဘူးပေါ့။

“ခင်ဗျားနဲ့ အစွဲအနီငါပေါ်အောင် မတိုက်ချင်လို့ ကျုပ်တောင်ပန်နေတာပေါ့၊ ကျုပ်ရဲ့ရင် ကျုပ်သေမယ်၊ ခင်ဗျား ရှုံးရင် ခင်ဗျား သေမယ်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို မသတ်ချင်ဘူး။”

“ဟာ... ဟာ... ဟား လာလာချည်းသေး ငါ့လက်ခါးစိုက် ချက်နှစ်ချက်မိသွားတာ ဘယ်သူလဲ၊ ငါက မင်းလက်ချက်နဲ့ သေမယ်၊ ရယ်ရယ်ရသေး မင်းသာ ငါ့လက်ချက်နဲ့သေအောင် ကြိုးစားရောင် ပါ ချွေကွန်ရ”

ဘေးမှတိုင်နေသောရောက်ဖုံးသည် တုထိပါးနှင့်ချွေကွန်တို့၏တိုက်ပွဲကို ကြည့်နေ၏။ တိုက်ပွဲသည် အလွန်ပြင်းထန်လှ၏။ သို့သော် လောက၏သမိုင်းဝင်တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သူသိနေသည်။ နှစ်ဦးလုံး အသေအလဲ တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တိုက်ကွက်များသည် သေကွင်းအသကွက်များကိုသာ တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ သိနေသည်။

ရောက်ဖုံးသည် တုထိပါး၏အခြေအနေကိုသုံးသပ်ကြည့်သည်။ တုထိပါးသည် ကုန်လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း၌ အလကားတိုင်နေသည် မဟုတ်ချေ။ အတွင်းအားပညာနှင့် သိုင်းပညာကို အထူးကြိုးကုတ်၍ လေ့လာနေခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျန်ဝမ်းချိုမိန့် အချို့သောသိုင်းပညာရှင်များတို့ထက်ထူးသည်သိုင်းပညာများကို ခုခံကာကွယ်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

တုထိပါးသည် ချွေကွန်အား တိုက်ခိုက်ရာ၌လည်း တစ်ချက်လွှတ်တိုက်ကွက်များကို တိုက်ခိုက်သည်။ ချွေကွန်အား အသေသတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ချွေကွန်၏သိုင်းပညာမှာ အလွန်အလွန် ကောင်းမွန်

သရဉ္ဇခြင်းသောသိုင်းစတရာရာစ်(ငွေ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၅၃

နေသဖြင့်သာ အရာမရောက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

တုထိပါးသည် ချွေကွန်အား မှန်ဘိုးနေပုံရကြောင်း ရောက်ဖုံး အကဲခတ်မိ၏။ သူသည် အဖေအားသတ်ပြီး သားအားလည်း အသေသတ်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေကြောင်း ရောက်ဖုံးတွေ့ရှိနေရသည်။

ထို့အတွက် ရောက်ဖုံး ဝမ်းမနည်းချေ။ ဝမ်းတောင်သာမိသေးသည်။ သို့မှသာ ချွေကွန် တုထိပါးကို အသေသတ်နိုင်မည်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ချွေကွန်သည် တုထိပါးကို အသေမတိုက်ချေ။ တုထိပါး၏ တိုက်ကွက်များကိုသာ ခုခံနေသည်။

ချွေကွန်သည် နှုတ်မှပြောသည့်အတိုင်း တုထိပါးအား အသေမသတ်လိုသဖြင့် ဤသို့ခုခံနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် တဆုံးတဆ တိုက်ခိုက်နေသောတုထိပါးအား သူမည်မျှကြာအောင် ခုခံနိုင်မည်နည်း။

တစ်ချိန်ရှိမှီတွင် သူကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရတော့မည်။

ရောက်ဖုံးသည် ထိုအချိန်ကိုစောင့်နေလေ၏။

အနိ(သု)
အကြောင်းသင့်သူ

နှင်းဖွဲ့များသည် တဖွဲ့ဖွဲ့ကျနေသော်လည်း မြင်းထန်စွာ လွှပ်
ရှားတိုက်ခိုက်နေသူများပေါ်သို့မှ မကျနိုင်ပါ။ သူတို့သည် လွှပ်ရှားနေ
ကြသဖြင့် နှင်းပွင့်များသည် လွင့်စင်နေပါသည်။

သူတို့သည် အပြန်အလှန်တိုက်ခိုက်နေကြ၏။ မည်သူက
မည်သူ ကိုမျှ အသာစီးမရပါပေ။

တိုက်ကွက်ပေါင်းသုံးရာကျော်သည့်တိုင် တစ်ဦးက တစ်ဦး
အပေါ် အသာစီးဖြင့် တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိပါချေ။

တူထိပါးသည် ခင်းကျန်နံ့မှာ ပထမဟု သူ့ကိုယ်သူ ဆို
သည့်။ တကယ်တော့ တူထိပါးသည် ဖြည့်နယ်မှာ ပထမဟု ဆိုရမ
လောက် တော်သည်။ သိုင်းပညာ တကယ်တော်သည်။

ဖြည့်မက ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်များကို ကောင်းစွာယှဉ်
ဖြိုင်နိုင်သည်။ ယခု ချွေကွန်ကို တိုက်ခိုက်နိုင်သည်ကိုကြည့်။

ချွေကွန်သည် ကျန်ဝမ်းနှင့် မျှီခိန်တို့၏သိုင်းပညာနှင့် ထုတ်
ဖော်ခုံမံပြီးပြီ။ ယခုအထိ တူထိပါးကို အနိုင်မရနိုင်သေး။

တိုက်ကွက် ပေါင်း သုံးရာကျော်မျှ တိုက်ခိုက်ပြီးသည့်အထိ
တူထိပါးအပေါ် အသာစီးမရသဖြင့် ချွေကွန် စိတ်တိုလာ၏။

“ဒီအတိုင်း တိုက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး လူမား ထိတိန် ဝမ်
ကျောင်းတို့ရဲ့ ပညာတွေ အဆက်မပြတ်ထုတ်သုံးပြီး တိုက်မဖြစ်တော့
မယ်၊ ဆက်တိုက် တိုက်ခိုက်မယ်၊ ဒါမှ တူထိပါးမျက်စိလည်ပြီး ခုခံ
ရခက်မယ်၊ သမရိုးကျ တိုက်ခိုက်နေလို့ကတော့ တူထိပါးအေးအေး
ဆေးဆေး ခုခံနိုင်မှာပဲ၊ အခုဆိုရင် ငါ့ကိုတောင် သူက ပိုပြီး တိုက်ခိုက်
သေးတယ်”

ချွေကွန်သည် ဤသို့ဆိုခြင်းဖြင့်နောက် လူမား ထိတိန်နှင့်
ဝမ်ကျောင်းတို့၏ပညာများကို အဆက်မပြတ်သုံးပြီး တိုက်ခိုက်တော့
၏။ တူထိပါးမှာ နောက်သို့တခုတည်း ဆုတ်ရတော့၏။

တူထိပါးသည် တာဝ်အတွင်း တိုက်ကွက်အမျိုးမျိုးပြောင်း
လဲသွားသည့် ချွေကွန်ကို ဆွဲခြနေတော့သည်။

ချွေကွန်သည် သိုင်းကွက်များကို အဆက်မပြတ် ထုတ်သုံး
နေသည့်ဖြစ်၍ သူသည် မည်သူ၏တိုက်ကွက်ဖြစ်သည်ကို ရုတ်တ
ရက် မခွဲခြားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ချွေကွန်သည် တူထိပါးနောက်ဆုတ်နေသည့်ဖြစ်၍ မိတိုက်
လေတော့၏။ လက်ဖဝါး တံတောင်၊ လက်ဖျံများကို မနားတမ်းအ
သုံးပြုသည်။ ဘယ်ညာဖြေထောက်နှစ်ဖက်ဖြင့်လည်း ခုန်ကန်တိုက်
ခိုက်သည်။

တူထိပါးသည် အချိန်ကြာမြင့်လာသောအခါ အနည်းငယ်
မောဟိုက်လာလေ၏။

“ချွေကွန်ဟာ မရွယ်ပါလား သူ့ဆီက တိုက်ကွက်တွေ ကုန်
သွားပြီလို့ ထင်နေတုန်း တိုက်ကွက်အသစ်တွေက အဆက်မပြတ်
ထွက်လာနေပါလား ဒီကောင်ကို ရိုးရိုးတိုက်လို့မရဘူး၊ ဘာလို့ညာထိ

၁၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

နက်ထုတ်ပြီး တိုက်ခိုက်မှရမယ်”

တုယိပါးသည် အခက်အခဲအကျပ်အတည်းနှင့်တွေ့လျှင် ဘုံသိုဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ထုတ်သည်များ ဖြစ်တော့၏။

သူသည် သိုင်သမားများအပေါ် မည်သည့်အခါကမှ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းနှင့် မဆက်ဆံချေ။

ထိုအချိန်မှာပင် ချွေကွန်သည် တစ်မျက်လွတ်ကန်ချက်ဖြင့် တုယိပါးဆီသို့ ခုန်ဝင်ပြီး ကန်လိုက်သည်။

တုယိပါးသည် ချွေကွန်၏ ဟာကွက်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွား၏။

သူသည် ချွေကွန်၏ဟာကွက်ကိုရှာဖွေခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီ မဟုတ်ပါလား။ ယခုမှ တွေ့သည်။ ချွေကွန်၏ခြေထောက်အောက်ပိုင်း၌ ဟာကွက်တွေ့သည်။

ထိုဟာကွက်ကိုတိုက်ခိုက်လျှင် ချွေကွန် မည်သို့မနိုင်ချေ။ ကျိုးစေသ သူနိုင်ပေလိမ့်မည်။

“သတိထားပေတော့”

သူသည် လေထဲသို့ခုန်တက်ကန်လိုက်သော ချွေကွန်၏ အောက်ပိုင်းကို တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ အပိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

ထိုဟာကွက်ကိုတိုက်ခိုက်လျှင် ချွေကွန် မည်သို့ရှောင်တိမ်းနိုင်မည်မဟုတ်ဟု သူ ယူဆသည်။

သို့သော် ဆရာစုံ၏ပညာစုံထုတ်သုံးနေသော ချွေကွန်က ပညာမြဲလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဟာကွက်ဟုထင်အောင် တမင်ဟုထင်အောင် တမင်အကွက်ဆင်ထုတ်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သရေခြင်းသောသိုင်းအတုရင်(ခွံ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၅၇

ချွေကွန်သည် ခြေထောက်ကိုကွေး၍ ရောင်တိမ်းလိုက်ရာ တုယိပါး၏အပိုင်ခိုက်ချက်သည် လှဲနေသွားလေ၏။

တုယိပါးမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

ချွေကွန်သည် ခုန်ကျော်ရင်း တုယိပါး၏နောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သူသည် တုယိပါးကို လှန်သည်နှင့် သူ၏ ကွေးထားသော ခြေထောက်က တုယိပါး၏ကျောပြင်သို့ကန်လိုက်၏။ တုယိပါးမှာ အားကုန်တိုက်ခိုက်ထားသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ မခုန် မကာကွယ်နိုင်တော့ချေ။

ချွေကွန်၏ ခြေကန်ချက်မိသွားလေတော့၏။

တုယိပါးသည် ခလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ဆင်းသွားသည်။

“ဝေါ့”

တုယိပါး သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထိုးဆန်တော့၏။

ထိုအခြေအနေကို ရှောင်မိသည် ကောင်းစွာ မြင်တွေ့နေရ၏။ သူသည် ချွေကွန်က အဆက်မပြတ်တိုက်ခိုက်လာသဖြင့် အားရဝမ်းသာ ဖြစ်နေမိသည်။

တုယိပါးအသေအလဲ နောက်ဆုတ်ရှောင်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ တချို့တော့ ထိမည်ဟု ထင်ထားနေဆဲ။ ယခု ထိခိုက်သွားသည်ကို သူမြင်တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊

တုယိပါးဟာ မင်းကိုသတ်ဖို့ကြံတော့ကွ၊ အခု သူ့သေရတော့မလဲ၊ သတ်သာ သတ်ပစ်လိုက်၊ အလကား ဆန်ကုန် ပြုလေကြိုက်

သို့သော် ချွေကွန်က ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်းမရှိသေး

၁၅၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ငါးလှမ်းမျှ ရောက်သုတ်သွားလေ၏။

တုတ်ပါးသည် ချွေကွန်၏ခြေကန်ချက်ထိမီပြီး သွေးတန်
ပွက်အထိအနံ့ခံသော်လည်း အတွင်းဘက်ရာ ပြောပလောက်အောင်
ရ သွားခြင်းမရှိပါ။

“ဟာ... ဟာ...ဟာ... ဟာ...”

တုတ်ပါးက အားပေါ်ရ ရယ်မောလိုက်၏။

သို့သော် ရွှေကန်ဝေးကတော့ သူ့အတွင်းအားကို သတိမပြု
မိဘဲ ကျားနာတစ်ကောင် ရယ်နေသည်ဟုသာမြင်သည်။

တုတ်ပါးသည် ချွေကွန်ကြောင့် ဒဏ်ရာရသွားသဖြင့် ချွေ
ကွန်အား တမင်ရယ်ပြနေခြင်းဖြစ်သည်ဟုသာ မြင်သည်။

ချွေကွန်ကတော့ တုတ်ပါးအား မိတ်ဖျက်ခွာ ကြည့်နေသည်။
ဤသူသည် အတ္တကြီးမားသောသူဖြစ်သည်။ အမှန်တရားကို ပြောပြ
ရ ခက်သောသူဖြစ်သည်။ အမှန်ကိုအမှန်အတိုင်း မမြင်တတ်သူ ဖြစ်
သည်။

သူက အသေမသတ်ခင်၌ ပစ္စည်းပေးပါဟု ပြောသော်
လည်း လက်မခံချေ။ သူ့ပစ္စည်းဖြစ်သည့်နယ် လက်၌ဆုပ်ကိုင်ထား
ပြီး သူ့ အား အနိုင်တိုက်မှသာ ပေးမည်ဟုပြောသည်။ ချွေကွန်သည်
ခေါင်း ယမ်းလိုက်လေ၏။

“ဟင်... တုတ်ပါးနဲ့ငါ့လဲ အသေအလဲ တိုက်ခိုက်ရမှာမိ
လား။ မိုလင်းနုကိုတော့ ရှင်ပြရခက်ပြီ”

ချွေကွန် ဤသို့ပင် ကျေမိသည်။

တုတ်ပါးသည် တဟုတ်ဟုတ် ရယ်မောနေရင်းမှ ရပ်တန့်
သွားလေ၏။

သရေခြင်း-သောသိုင်း-တောရား(၆၅-၇-၁၆၆) ❀ ၁၅၉

“ငါဟာ ဒီအသက်အရွယ်အထိ ရောက်နေပြီ၊ တန်ဖိုး သွေး
မရွန်းသေးဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ် နှစ်ဆယ်က သိုင်းယွဉာရှင်တွေနဲ့
တိုက်ခိုက်ခဲ့တုန်းကလဲ သွေးမရွန်းခဲ့ဘူး၊ ဒီအနှစ် နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ
လဲ သွေးမရွန်းခဲ့ဘူး၊ အခုကျမှ သွေးရွန်းရတယ်၊ တယ်လောက်ရာခ
ဝင်နိုင်လို့လိုက်သလဲ”

တုတ်ပါးသည် ဆံကြိတ်ပြီး ဆက်ပြောလေ၏။

“ချွေကွန်... မင်းလဲ မင်းအဖေအတွက် လက်စားချေဖို့ အခွင့်
အရေးရှိပြီ၊ ငါ့လဲ အဖေကိုသတ် အားကိုသတ်ဖို့ အခွင့်အရေးရှိပြီ၊
ငါတို့ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အားနာနေဖို့
မလိုဘူး၊ ဒီအခွင့်အရေးကို အသုံးချမိလို့ လိုတော့တယ်”

ချွေကွန်သည် အမည်မသိသော ဝေးနာတစ်ရပ်အား ခံစား
လိုက်ရလေ၏။ သိုင်းလောကထိုးခံအရ တုတ်ပါးအား လက်စားချေ
သင့်သည်။

သို့သော် ချွေကွန်ကိုယ်၌က မိတ်ထားပျော့ပျောင်းသဖြင့်၍
တုတ်ပါးအား လက်စားမချေတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့သော် တုတ်ပါးက သူ့အားအဆီအင်ဖြင့် လုပ်ကြံသော
အခါ တုတ်ပါးအား သတ်မည်ဟု ပြန်လည်ဆုံးဖြတ်မိသည်။

အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် တုတ်ပါးသည် သူ၏ခင်မင်လေး
စားဖျက် အလွဲသုံးစားလုပ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ထိုအခါ မိုလင်းနုက သူ့အသက်ကို လာရောက်ကယ်တင်
လေသည်။ သူ့အသက်ကို မကယ်တင်ဘဲ ပုန်ထားလိုက်လျှင် သူ
ခင်၏အသက်မှာ ရှင်သန်လွတ်မြောက်နေပြီး ဖြစ်နေပြီ။

သူ့အသက်ကိုကယ်တင်ပြီး သူ့ခင်၏အသက် လက်

၁၆၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရောင်ပါရန် ဖိုလင်းနုက တောင်းပန်ခြင်းမှာ သူ့ကိုချစ်လွန်းသဖြင့်သာ ဖြစ်ကြောင်း ချွေကွန် သိသည်။

ယခု ချွေကွန်မှာ အခက်ကြီးကြုံနေရတော့သည်။ ထိုစဉ် တုတ်ပါးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ချွေကွန်ရှေ့သို့ပစ်ချလိုက်၏။

ချွေကွန် အံ့သြသွားသည်။ မည်သည့်အရာများ ပစ်ချလိုက် သနည်းဟု သတိထားပြန်ကြည့်စုစုလေ၏။

“အဲဒါ မင်းဆရာရဲ့ပစ္စည်းပဲ၊ ကောက်ယူလိုက်တော့”

ချွေကွန်သည် ထိုပစ္စည်းကိုကြည့်လိုက်လေ၏။ မှန်သည်။ နီရဲသောဆွဲပြားကလေးဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

သို့သော် သူမ ကောက်ယူရသေးပေ။ တုတ်ပါးသည် ဉာဏ် နီဉာဏ်နက်အလွန်များသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းချွန်းခန်းသည် သူ့ဆရာချိုမိနီနီပုလဲပြာကြီးကို ဝမ်း သာအားရပြေးကိုင်လိုက်ရာ အဆိပ်မိသွားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော့။

ဆွဲပြားကိုလည်း တုတ်ပါးသည် အဆိပ်သုတ်လိမ်းထားမည် မဟုတ်ဟု မည်သူက ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။

“ကောက်ယူလေ... မင်း ဆရာပစ္စည်းပဲ”

ချွေကွန်သည် တွန့်ဆုတ်နေ၏။

တုတ်ပါးသည် ချွေကွန်၏အမူအရာကို သဘောပေါက်သွား ၏။

“ယူပါကွာ... ငါ ဘာမှလုပ်မထားဘူး၊ ဘာ အဆိပ်မှသုတ် မထားဘူး”

တုတ်ပါးက ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါမှ ချွေကွန်သည် ဆွဲ ပြားကလေးကို ကောက်ထည့်လိုက်သည်။ သူ့ဆရာပစ္စည်းလည်း

သရဖူခြင်းသောသိုင်းအတုရင်(စွဲ-ရှ-သိမ်း) ❀ ၁၆၁

ပြန်ရပြီး တုတ်ပါးနှင့် စာရင်းရှင်းရန်လည်း မလိုတော့ဟု သူ့သတ် မှတ်လိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ချွေကွန်က ဦးညွှတ်ပြီး ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ တုတ်ပါးက...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းဆရာရဲ့ ငါနဲ့ပတ် သက်သမ္မကိစ္စကတော့ ရှင်းသွားပြီ၊ မင်းနဲ့ငါ့နက်စွပ် ရှင်းဆိုလိုတော့ တယ်”

“ကျုပ်... ခင်ဗျားကို ရန်ငြိုးလဲ မခွဲဘူး၊ လက်အားလဲ မချေ ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘာပြဿနာမှလဲ ရှင်းဖို့မလိုဘူး”

ချွေကွန်သည် လက်အုပ်ချိပြီး နောက်သို့ဆုတ်လေ၏။ ရောက်ဖုံးက ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ချွေကွန်... မင်းမှာ မိဘမရှိဘူးလား”

ချွေကွန် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ရောက်ဖုံး၏ကားကြောင့် သူ ရင်နာသည်။

သူ့ဖခင်ကို တုတ်ပါးနှင့် သူ့မိခင်တို့က ပူးပေါင်း သတ်ဖြတ် ကြသည်ဟု သူသိထားသည်။

“ရှိပါတယ်... ဦးလေးရောက်ဖုံး”

“မင်းမိဘတွေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ချွေကွန်မှာ ကောင်းကိုဆက်မပြောနိုင်ပါ။ ဆိုနုနီနေပါသည်။ သူ အဘယ်မှာလျှင် ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။

သူ့မိခင်ကို တုတ်ပါးက ယူထားသည်။ သူ့ဖခင်ကို တုတ်ပါး က သတ်ဖြတ်ပစ်သည်။

၁၆၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“မင်းမိဘတွေကို မတော်မတရား လုပ်ထားတာ တုတ်မိကွ၊ သူ့ကို မင်းခွင့်လွှတ်မလို့လား၊ ဒီလောက် စော်ကားမော်ကား လုပ်တဲ့လူကို ခွင့်မလွှတ်သင့်ဘူး၊ သတ်ပစ်သင့်တယ်”

ရှောက်မိုး၏စကားများသည် ချွေကွန်၏ခြေလှမ်းများကို နောက်မဆုတ်စေရန် ကျားကန်သောသံသီရှိနေလေ၏။

ထိုအခါ တုတ်မိကွ ဝင်ပြောလာလေတော့၏။

“ချွေကွန်... မင်းကို ငါ ခွင့်မလွှတ်ဘူးကွ၊ သိရဲ့လား၊ မင်းဟာ ငါ့သွေးကိုမြေကွေအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ကောင်ပါ။ စောစောက ငါ့ဟာ သွေးတွေ ထိုးအန်ခဲ့ရတယ်၊ ငါ့တစ်ဆက်မှာ သွေးမြေကွေခဲ့ရတယ်ဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရှိဘူး၊ ငါကသာ သူများကို သွေးမြေကွေအောင် လုပ်ခဲ့တာပဲရှိတယ်၊ မင်း ငါ့အပေါ်မှာ ရန်ကြွေးတာတွေရှိရှိ၊ ငါ မေ့ဘူး၊ ငါကတော့ သွေးကြွေးဆပ်ရမှာပဲ”

ချွေကွန် စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် ဒီလိုသာ တိုက်စိုက်နေရင် ဘယ်တော့ ဒီရန်ပွဲဟာ ဆုံးမှာတုလဲ”

ချွေကွန်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်သည်။

တုတ်မိကွ မဲ့ဖွဲပြီး ရယ်လိုက်၏။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... သေတဲ့အထိ တိုက်စိုက်ရမှာပေါ့၊ ဒါများ ဘာဆန်းမလဲ၊ လူဆိုတာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါတော့ သေရမှာပဲ၊ မင်းနဲ့ ငါသေတဲ့အထိ တိုက်မယ်”

ချွေကွန်သည် တုတ်မိကွအား စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ရန်ငြိုးနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ရန်ငြိုးကို ယှဉ်ကြည့်စမ်းပါဗျာ၊ ဆီးစေ့နဲ့ မြင့်မိုရ်တောင်လို ကွာခြားတယ်၊ ကျုပ်ရန်ငြိုးက အေး

သရေခြင်း၊သောသိုင်း၊တကရက်(ငြိ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၆၃

ယိုးတယ်၊ အမေဆုံးတယ်၊ ခင်ဗျား ရန်ငြိုးက မပြောပလောက်တဲ့ သွေးမြေကွေမှုကလေးပါ၊ ကျုပ် ရန်ငြိုးကို ကျုပ်ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်၊ မင်းဗျား ရန်ငြိုးကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလား”

တုတ်မိကွ မဲ့ဖွဲပြီး ပြောလေ၏။

“ငါ သွေးဆန်တာကိုမပြောနဲ့၊ ငါ့သွေးတစ်စက် မြေကွေတာ ကိုတောင် ခွင့်မလွှတ်ဘူးကွ”

“ကျုပ်... ခင်ဗျားနဲ့ယှဉ်မိုက်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကိုလဲ အသေမှ သတ်လိုဘူး၊ ကျုပ် အကြောင်းနဲ့ ကျုပ်ပါ”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... မရဘူးကွ၊ မရဘူး မင်း ငါနဲ့ ယှဉ်သတ်ရမယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်သေမှ သေမယ်၊ မင်း သေရင် သေ၊ မသေရင် ငါသေ၊ မင်း ဒီလောက်မှာ ရှိနေရင် မင်းအမေကလဲ မင်းကို သတ်ရနေမှာပဲ၊ မင်းသေမှ သူမသေမှာ”

ချွေကွန်သည် အခက်ကြီး ကြုံနေရတော့သည်။

သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်မိလေ၏။

၁၆၁

၁၆၄ ❀ ဘုရားရုပ်လုပ်နေလင်းအောင်

အနီ(၁၄)
အလှူသား

သူတို့ယှဉ်ပြိုင်နေသည့် တစ်ဘက်ကမ်းပါးစွန်းတွင် လူတစ်ယောက်ရှိသည်။

ထိုလူမှာ မိလုကပ်ဖြစ်သည်။ မိလုကပ်သည် သည်ဘက်ကိုကူးမလာနိုင်သဖြင့် နှင်းတဖွဲကွဲနေသော ဆောက်ကမ်းပါး ပေါ်မှသည်မှာဘက် တိုက်ပွဲကိုငြောကြည့်နေရသည်။

သူသည် အဖြူရောင်ဝတ်နံကိုဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် နှင်းမုတ်နှင့်ရောပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ လျောက်ကွယ်နေရသည်။

မိလုကပ်သည် တိုက်ပွဲတွင် ချွေကွန်ရောင်ပေးနေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ရောင်သည်ကို သူမသိချေ။

သူနှင့်အတူ မိုလင်းနု ပါမလာချေ။ သူသည် ဤခေတ်ကမ်းပါး၌ မိုလင်းနုကို လိုက်ရှာရင်း တစ်ဘက်မှတိုက်ပွဲကို တွေ့နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ရှေ့ဖြစ်လတ္တံ့သောတိုက်ပွဲကို ငြောကြည့်နေမိလေ၏။

ချွေကွန်သည် နှင်းစားနေသည်။

“ငါ... သူ့ကိုသတ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ မိုလင်းနုကို ငါ ကတိပေး

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတောရပ် (ဇွဲ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၆၅

မိတယ်။ သူ့အဖေကို မသတ်ပါဘူးလို့ ငါ ကတိပေးထားခဲ့မိပြီ”
ချွေကွန် နှင်းစားနေစဉ် အသံတစ်သံကိုကြားလိုက်ရသည်။
“ဇွဲ...”

ချွေကွန်သည် တုတ်ပါးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။
တုတ်ပါး၏လက်ထဲတွင် လက်နက်တစ်ခုတွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ထိုလက်နက်ကိုတွေ့မြင်ရသည်နှင့် ရင်ထဲ၌ထင်ခဲ့ ဖြစ်သွားလေ၏။

“ကြေးကျာပွတ်...”

အဆစ် ဆယ့်သုံးဆစ်ရှိသော ကျာပွတ်တစ်ချောင်း ဖြစ်လေ၏။ ဆယ့်သုံးဆစ်လုံးကြေးပြားဖြင့် ဆက်နှိတ်ထားသည်။ တစ်လံ ကျော်ကျော်ခန့် ရှည်သည်။

ချွေကွန်သည် ဤလက်နက်အကြောင်းကိုကြားသာ ကြားဖူးသည်။ မတွေ့ဘူးချေ။

သူသည် သူ့ဆရာလိုကုထံမှ လက်နက်မျိုးနဲ့ အကြောင်းကြားဖူးသည်။

အမျိုးလက်နက်များသည် ‘ဝါးတစ်စုံစုံအကွာမှ လူကို ပင် သေစေနိုင်ကြောင်း’ကြားဖူးထားသည်။ ထိုလက်နက်မျိုးမှာ ပစ်တော်ရုံရသော လက်နက်မျိုး ဖြစ်သည်။

ကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်ထားရသော လက်နက်များတွင် ဓားလုံး လှံတို့၊ ကျာပွတ်၊ ခက်ရင်းခွ၊ ဓားကောက်၊ ဓားကောက်တပ်တုတ်ရှည်၊ စင်္ကြာ၊ ကြိုးတပ်စင်္ကြာ၊ ကြိုးတပ်ဓားဖြောင့်နှင့် ပလွေအင်္ဂါသည်တို့ဖြစ်သည်။

၁၆၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းစောင့်

ထိုလက်နက်များကို အသုံးပြုတိုက်ခိုက်ပုံများကို သူ့ဆရာ
လိုကုက သင်ပေးထားသည်။

ကျာပွတ်ကို စိုးရီးကျာပွတ်သာ ချွေကွန်တွေ ဖူးသည်။ ကြေး
ချောင်းများကို ဆယ်သုံးဆစ်ဆက်ထားသည့် ကျာပွတ်ကိုမတွေ့ဘူး
မို့။

တိုက်ခိုက်သည့်အခါ စိုးရီးကျာပွတ်ထက်ကော်ခဲမည်ဖြစ်ပြီး၊
ပြင်းထန်ထိရောက်မှုမှာလည်း စိုးရီးကျာပွတ်ထက်ပိုမည်ဟု ချွေကွန်
မန့် မှန်းလေသည်။

ချွေကွန်သည် တုထိပါး၏ကြေးကျာပွတ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မ
ကောင်းဖြစ်သွား၏။

“လက်နက်မဲ့တိုက်ခိုက်ရင်တောင် သေကြေရမယ်လို့ ထင်
မှတ်ထားတာ။ အခု လက်နက်နဲ့တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုတော့ ဘယ်ပြောစ
ရာရှိတော့မှာလဲ။ သွေးထွက်သံယိုမှု ပိုဖြစ်ရတော့မှာပေါ့”

တုထိပါးက...

“ချွေကွန်... မင်း ဘာလက်နက်ကိုသုံးမလဲ။ ကြိုက်တဲ့လက်
နက်ကို သုံးနိုင်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ငါ့ကို ဘာတာညာညာမပြော
နဲ့ အခုတည်းက ကြိုက်တဲ့လက်နက်ကိုသုံး”

ချွေကွန်က မေတ္တာရပ်ခံလိုက်၏။

“တုထိပါး... ကျုပ် ခင်စာနဲ့မတိုက်ခွင်လို့ ဒီလိုတောင်းပန်
နေတာကို တောင်းပန်လို့မရဘူး။ တိုက်မယ်လို့ပဲ ဆိုနေတယ်။ ဒီတော့
ကျုပ်က တိုက်မယ်လို့ပဲ ပြောပါရစေ။ ဒါပေမယ့် လက်နက်နဲ့တော့
မတိုက်ပါရစေနဲ့။ သွေးထွက်သံယိုမှု ပိုဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ငရဲကလူ ဖြစ်နေမှတော့ ပြာယူ

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခဏရာခံ(ခေါ်-ရ-သိမ်) ❀ ၁၆၇

ကြော့ကန်မနေပါနဲ့တော့၊ တိုက်ပြီဆိုတော့မှ လက်နက်ပဲပဲဖြစ်ဖြစ် အ
သေတိုက်ပြီပဲ။ မင်းကြိုက်တဲ့လက်နက်ကို ထုတ်ပါ”

“ဘယ်လိုလဲဗျာ... ကျုပ် တောင်းဆိုမှုကိုတစ်ခုမှ မလိုက်
လျော့နိုင်တော့ဘူးလားဗျာ”

“မလိုက်လျော့နိုင်ဘူး။ ငါက ကြိုက်တဲ့လက်နက်ကို ထုတ်
သုံးနိုင်တယ်လို့ မင်းကိုပြောပြီးပြီနော်။ ထုတ်သုံးတာ ထုတ်မသုံးတာ
က မင်းရဲ့သဘောပဲ။ ငါကတော့ ဒီကျာပွတ်နဲ့တိုက်မှာပဲ”

ချွေကွန်သည် သက်ပြင်းခွလှိုက်၏။ ထို့နောက် မတတ်သာ
တော့ဘဲ နောက်ကျော၌ ဆိုင်းလွယ်ထားသည့်ခွေးကို ထုတ်ယူလိုက်
ရ၏။

သူသည် နှုတ်မှတီးတီးရေရွတ်လိုက်သည်။

“မိုလင်ဒု... ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါတော့၊ အခု ငါက အမျိုးမျိုး
ရှောင်ပါတယ်။ လုံးဝ ရှောင်လို့မရတော့ပါဘူး။ မင်းအဖေက ငါ့ဆုတ်
ပြေးရင်လဲ အတင်းလိုက်တိုက်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် ငါ သူ့ကိုတိုက်ရပါပြီ။
မင်းကိုပေးထားတဲ့ကတိကို မင်းအဖေက ဖျက်တာပါ။ ငါက ဖျက်တာ
မဟုတ်ပါဘူး”

သူသည် ခွေးကိုထောင်လျက် တုထိပါးအား ဦးညွတ်အရှိအ
သေ ပေးလိုက်၏။

“တုထိပါး... ကျုပ်တို့အနိုင်စနိုးလောက်ပဲ ပြိုင်ခွင့်ပါတယ်။
သွေးထွက်သံယိုမှုမဖြစ်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ကျုပ်ထင်ပါတယ်”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ”

တုထိပါးက ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ချွေကွန်... မင်းစိတ်ထဲမှာရှိတာကို ဘာဖြစ်လို့မခေါ်မလဲ။

၁၆၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မင်းအမေသေတဲ့အတွက် မင်းအမေကိုဆုံးရှုံးတဲ့အတွက် ငါ့ကို သတ်
ချင်နေတာပဲမဟုတ်လား ဒါဟာ ရန်ငြိုးပဲ၊ အဲဒီရန်ငြိုးအတွက် ငါ့ကို
သတ်ချင်နေတာကို မင်း လိမ်ညာနဲ့ကွယ်ပြီး ပြောနေတာကို ငါက
ယုံရမှာလား”

ဇွဲကွန်က...

“ခင်ဗျား ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်နဲ့၊ ကျုပ်အဖေကိစ္စအတွက်
လဲ ကျုပ်တတ်နိုင်သမျှ မေ့ထားလိုက်ပြီ၊ ကျုပ်အဖေအတွက်လဲ ကမ္ဘာ
သကားလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပြီ၊ ခင်ဗျားကိုကျွပ်က မသတ်ချင်ပဲ
ဘူး၊ အခု ခင်ဗျားပြော ကျုပ်နဲ့မတိုက်တော့ပါဘူးလို့ တစ်ခွန်းတည်း
ပြော၊ ကျုပ်ဆရာမီ ကျုပ်ပြန်တော့မယ်၊ မနက်ဖြန် ချင်းကုန်းဘုရား
ကျောင်းကိုပြန်မယ်”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ဒီလိုရောင်ပြေးလို့ ဘယ်ရမလဲ
ငါ့သွေး မြေကွဲထားတာ စီသေးတယ်လေ၊ ဒါလဲ ရန်ငြိုးပဲကွ”

ဇွဲကွန် ဒေါသဖြစ်လာသည်။

“ခင်ဗျားသွေး မြေကွဲလို့တိုက်ချင်သပဆိုရင်တော့ မပြော
တတ်ဘူး၊ ကျုပ်က မတိုက်ဖို့ တောင်ပန်တယ်၊ မရဘူးဆိုရင်တော့
သဘောပဲ”

“အေး... ဒီလိုမှပေါ့၊ ဒါမျိုးမှ ငါကြိုက်တယ်၊ မင်းနဲ့ ငါ တစ်
ယောက်ယောက်သေတဲ့အထိ ယှဉ်ပြိုင်ကြမယ်”

“ကောင်းပြီ... တိုက်မယ်”

သူသည် ဤသို့ပြောပြီးမှ တုတ်ပါးကို လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

“ဟော...”

သရဇ္ဈင်္ဂသောသိုင်အကရာဇ်(ဧဠ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၆၉

ဇွဲကွန် အံ့ဩသွားသည်ကို တုတ်ပါး မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။
အဘယ့်ကြောင့် အံ့ဩသွားသည်ကို တုတ်ပါးခေါ်စားမရပေ။

ဇွဲကွန်မှာ တုတ်ပါး၏အနောက်ဘက်က ဝါးတစ်စုံကန့်အ
ကွာမှ အနက်ရောင်ဝတ်နံ့ကိုဝတ်ဆင်ထားသည့်အမျိုးသမီးကို တွေ့
ပြီး ဟော... ဟု အာမေဍိတ်သံ ထွက်လာမြင်မြင်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးကား ယင်းလူတည်း။

တုတ်ပါးသည် သူ့နောက်သို့ ဇွဲကွန်ကြည့်နေသည်ကို သ
ဘောပေါက်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ယင်းလူကို တွေ့မြင်သွားသောအခါ မျက်နှာပျက်သွား
လေ၏။

မျက်နှာပျက်ရပေမည်။ သူသည် ဖအေကိုလည်း သတ်
သားကိုလည်း သတ်ရန် ကြံစည်နေသည်မဟုတ်ပါလော။

တကယ်တော့ သူက သားကိုသတ်ရန်ကြံစည်ခြင်းမှာ ယင်း
လူက သားကိုသတ်ရနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤသားမရှိလျှင် ယင်းလူသည် အထူးတလည် သတ်ရမ
နေတော့ဟု သူယုံကြည်ပေသည်။

ယင်းလူအား မမှီဝဲမသုတ်ကြည့်နေသူမှာ ရောက်ဖို့ဖြစ်
၏။ သူ့မျက်နှာ၌ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသော အရိပ်အယောင်များ ယှက်
သမ်းနေ၏။

ဇွဲကွန်မှာ မိခင်ကိုမြင်တွေ့ရသဖြင့် အားမာန်လျော့ကျ
သွား၏။

တုတ်ပါးမှာ နီးသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရသဖြင့်
မလဲ ဖြစ်သွားရ၏။

၁၇၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ရှောက်မိုးမှာ ချစ်သူဟောင်းကိုဖြင့်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မကြာ
ကွဲဝမ်းနည်းသော စိတ်ဓာတ်များပေါ်လာ၏။

သူသည် ဤချစ်သူကို စွန့်လွှတ်ပြီး ပြည်မသို့ထွက်ခွာသွား
တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး တုထိပါး၏နယ်မြေမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ဤနယ်မြေမှထွက်ခွာသော တုထိပါးသည် ဣက္ခနီအား အ
တင်အကျပ်တိုက်သလို ရှောက်မိုးအားလည်း အတင်အကျပ်တိုက်
တော့သည်။

ရှောက်မိုးသည် အေးသထွက်ပြီး အသေအလဲပြန်လှန်
တိုက်ခိုက်တော့၏။

သို့သော် သူသည် တုထိပါးကို အနိုင်မရခဲ့ပါ။ သူ့အသတ်ခံ
ရတော့မည်အချိန်တွင် ဣက္ခနီရောက်လာသဖြင့် အသက်မွှမ်းသာ
ရာရခဲ့၏။

သူသည် ယင်းလူအား ကတိပေးခဲ့သည်။ တုထိပါးအား
လက်စားမခံရတော့ပါဟူသည့် ကတိတည်း။

ယခု တိုက်ခိုက်ရသည်မှာ တုထိပါးကြောင့်သာ ဖြစ်ပေ
သည်။ ရှောက်မိုးသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

မျက်လုံးခြောက်နီသည့် ယင်းလူအပေါ် ကျရောက်နေ
သည်။ ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ မည်သူမျှ စကားမပြောနိုင်ကြပါ။

အတန်ကြာမှ တုထိပါးက...

“ယင်းလူ... မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ယင်းလူက လက်ကိုရှေ့ယှမ်းပြီး စကားပြောလေ၏။

“ရှင်... ဘာမှမပြောနဲ့၊ ရှင်တို့သတ်မလို့ မဟုတ်လား၊ ကျွန်

မ ဝိမှာ ထိုင်ကြည့်နေမယ်၊ ရှင်တို့ သတိကြ”

သရူခြင်းသောသို့င်းအရာရစ် (ဇွဲ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၇၁

သူမ၏မျက်နှာမှာ ခြုံရောင်နေသည်။ သူမ နေမကောင်းဖြစ်
နေသည်ကို မည်သို့မျှတုံးကွယ်၍ မရပါ။

သူမသည် တောင်ကမ်းပါးအစွန်သို့ လျှောက်သွားသည်။
သူမသည် အောက်သို့တစ်ချက် ကြည့်လိုက်၏။

အောက်မှ လေတဟူးဟူးပင် တိုက်နေ၏။ သူမ၏ဆံပင်
များ ဖွာလန်ကြနေသည်။

သူမသည် ရုတ်တရက် ငိုကြွေးလိုက်၏။

ထိုအခါ တုထိပါး ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီဖြစ်သွားတော့
၏။

“ယင်းလူ... ငါ... ငါ...”

“ရှင် ဘာမှမပြောနဲ့၊ ကျွန်မသားသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်
ကျွန်မ ဝိကနေ ခုန်ချလိုက်မယ်”

တုထိပါး၏မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားမိလေ၏။

သူသည် ယင်းလူအား မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့
ပါ။

ရှောက်မိုးမှာ ယင်းလူ၏ဆွေးမြေ ကြေကွဲနေသောအသံကို
နားထောင်ရင်း ရင်ထဲနာကျင်လာသည်။

သူသည် ယင်းလူကို လွန်စွာသနားမိသည်။ သူသည် အား
လုံးကိုပျောက်ပြီး ပြည်မသို့ပြန်သွား တော့မည်ပြုကာမှ ပြန်မသွားနိုင်

ဘဲ လွမ်းခန်းဆွေးခန်းကို လာတွေ့နေရခြင်းဖြစ်သည်။
ဣက္ခနီကမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

သူသည် ယင်းလူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ပြေးဝင်ပြီး အားရပါးရ
လိုက်ချင်သည်။

၁၇၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သို့သော် သူ့ခြေထောက်များမှာ ရွှေလွှားဖြစ်ရတဲ့ ဖြစ်နေသည်။

“သာ...”

ထိုစဉ် ယင်းလူက သူ့အား ခေါ်လိုက်သည်။ အသံသည် ပဲ့တင်ထပ်သွားလေ၏။

ထိုစဉ် တုထိပါးက မာကြောသောလေသံဖြင့် တားမြစ်လိုက်၏။

“ယင်းလူ... မင်း သူ့ဆီ မသွားနဲ့”

ယင်းလူသည် မီးဝင်းဝင်းတောက်သောမျက်လုံးများဖြင့် တုထိပါးအား ကြည့်လိုက်၏။

“ရှင် ဘာပြောလိုက်သလဲ”

သူမက အေးခက်မာကြောစွာ မေးလိုက်၏။

“မင်းက သူ့ဆီမသွားနဲ့လို့ ပြောနေတာ”

“သူဟာ ကျွန်မသား၊ ကျွန်မသားဆီ ကျွန်မသွားတာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့တာရတာလဲ”

ယင်းလူသည် ချွေ့ကုန်ရှိရာသို့ သွားလေတော့၏။ တုထိပါးလွန်စွာ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“မင်း ငါ မသေသေးဘူး၊ ငါ့ခဏားကို နားမထောင်တော့ဘူးလား”

ယင်းလူကလည်း ဒေါသဖြင့် ပြန်ပြော၏။

“ရှင်... ကျွန်မသားဆီ သွားမယ့်ကိစ္စကို ဘယ်ကိစ္စမဆို မတားနဲ့ မရဘူးရှင်၊ သိလား”

• တုထိပါးသည် ဆွေ့ဆွေ့ခနဲနေလေ၏။

သရဇ္ဈိုင်-သောသဒိုင်-တရားရင်(ဇွဲ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၇၃

ယင်းလူသည် ချွေ့ကုန်ဆီ လျှောက်သွားရာ ရောက်မိုး၏အနီးသို့ဦးစွာ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ သူမ ခြေလှမ်းများသည် အလိုလို ရပ်တန့်သွားလေ၏။

သူမသည် ရောက်မိုးအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ရောက်မိုး... ဒီကိစ္စပြီးရင် ကလေးကို ပြည်မကိုပြန်ခေါ်သွားပါ၊ သူ စင်ကျန်ပြည်နယ်မှာ နေနေရတာ အနှစ် နှစ်ဆယ်ရှိပြီ၊ ဒီအနှစ် နှစ်ဆယ်လုံး ကျွန်မတာဝန်တွေ လစ်ဟင်းခဲ့တယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကလေးကို ရှင်စောင့်ရှောက်ပါလို့ မှာချင်ပါတယ်”

ရောက်မိုးသည် စကားမပြောနိုင်ပါ။ မျက်ရည်တွေတွေကျဆင်းရင်း ခေါင်းညှိတ်လေ၏။

ချွေ့ကုန်သည်လည်း မျက်ရည်များ တွေတွေကျဆင်းရင်း ယင်းလူထံသို့ လျှောက်လာလေတော့၏။

ယင်းလူသည်လည်း သူ့သား ချွေ့ကုန်ရှိရာသို့လျှောက်လှမ်းသွားလေတော့၏။

သားအမိနှစ်ယောက်သည်လည်း မျက်ရည်များ ကျဆင်းရင်း လက်ဆန်တန်းပြီး ရှေ့သို့လျှောက်နေကြသည်။

“သာ... သာ... သားလေး”

ယင်းလူက ချွေ့ကုန်အား ခေါ်လိုက်၏။

ချွေ့ကုန် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပါ။ ယင်းလူ၏ရှေ့တွင် ဦးထောက်ထိုင်ချပြီး အားရပါးရ ငိုကြွေးလေတော့သည်။

“မေမေ... မေမေ... မေမေရယ်...”

ယင်းလူမှာ ရူးသွပ်မတတ် ဝမ်းသာသွား၏။ သူ့မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်များ ဝေကျလာသဖြင့် အပြင်လောကကိုပင် မ

၁၇၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေသင်းအောင်

မြင်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

သူမ၏မျက်စိသည်များ တစ်ခုဟော စီးကျလာ၏။ သူမ၏တစ် ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည်။

သူမသည် သူမ၏ရင်ကိုမိလျက် ဝမ်းသာဝမ်းနည်းကြေကွဲ သဖြင့် ပြောဆိုလိုက်တော့သည်။

“သား... သား... ဘုရား... ဘုရား... သူက ငါ့ကို မေမေလို့ ခေါ်တယ်။ မေမေလို့ခေါ်တယ် ဟုတ်လား။”

သူမသည် ဒူးနစ်ဖက်ထောက်လိုက်ပြီး ခေါင်းညှိငိုကြွေးနေ သော ချွေးကွန်၏ဦးခေါင်းကို တင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက်လိုက်၏။

“သား... သား... သား...”

သူမသည် ထိုကောင်းကီသာ တတွတ်တွတ် ပြောနေတော့ ၏။

“သား... သားက ငါ့ကိုမေမေလို့ အသိအမှတ်မပြုဘူးလို့ ထင်နေတာ။ ငါ့ကိုမှန်းတီးနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတာ။ ငါ့ကို မေမေ လို့ခေါ်ရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ငါက အိပ်မက်ထဲမှာ အမြဲမြင်မက်နေမိ တာ။ သားက ငါ့ကိုမေမေလို့ခေါ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူးသားရယ်။ အခုတော့ မင်းက မေမေလို့ခေါ်တယ်နော်။ သားက မေမေလို့ ခေါ် တယ်နော်။ ခြင်္သေ့... သားရယ်။ မေမေ မိုက်မိပါတယ်ကွယ်”

သူမသည် အားရပါးရ ငိုမျှလိုက်လေ၏။

ချွေးကွန်သည် မိခင်အား မက်ပြီး ငိုကြွေးနေတော့သည်။ သူ၏မိခင်၊ အိပ်မက်ထဲ၌တွေ့ခဲ့ရသော မိခင်ကို ယခုတွေ့ရပါလေပြီ။

မိခင်တော်ဖွတ်နေသော ချွေးကွန်သည် မိခင်အား တင်းကျပ် စွာပွေ့ဖက်ရင်း မျက်စိသည်များ တွေ့တွေ့ကူးဆင်းနေတော့သည်။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခေတရာင်(စဉ်-ရ-သိမ်) ❀ ၁၇၅

သားအမိနှစ်ယောက်သည် စကားတစ်လုံးမျှ ထပ်မံမပြော နိုင်ကြတော့ဘဲ သိုင်းဖက်ငိုကြွေးနေကြလေ၏။

သူတို့၏ငိုကြွေးသံ များသည် လေနှင့်အတူ အဝေးသို့ပင် လွင့်ပျံ့သွားလေ၏။

ချောက်ကမ်းပါးတစ်ဘက်စွန်းမှကြည့်နေသော မိလကပ် သည် ယင်းလူနှင့် ချွေးကွန်တို့ဖက်ငိုနေကြသည်ကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိ၏။

သူ၏ဆရာကတော်သည် အဘယ့်ကြောင့် ချွေးကွန်ကိုဖက်ငို နေရသနည်း။ ချွေးကွန်ကလည်း အဘယ့်ကြောင့် ဆရာကတော်ကို ဖက်ငိုနေရသနည်း။

သူသည် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်များကို မျက် လုံးပြူး၍ ကြည့်နေမိတော့သည်။

ဇရာကံမဲ့သည် သားအမိနှစ်ယောက်၏ဆွေမျှနေပုံကို ကြည့်၍ မျက်စည်ကွနဲမိတော့၏။

သူသည် ဤသားအမိ၏ဇာတ်ကြောင်းကိုအမှေ အဆိုးတိုင် သိရှိထားသည်မဟုတ်ပါလော့။

သားဖြစ်သူကို သားဟု မခေါ်နိုင်သောဘဝ၊ အမေကို အမေဟု မခေါ်နိုင်သောဘဝကို သူသည် ဝေဖန်စားနိုင်ပါသည်။

ယခု ထိုဒုက္ခအပေါင်သည် ကင်းလွတ်သွားခဲ့ပါပြီ။ သားဖြစ် သူကို သားဟုခေါ်နိုင်ပြီး အမေဖြစ်သူကို အမေဟု ခေါ်သွားနိုင် ကြပြီ။

တုတ်ပါးသည် ယင်းလူနှင့်ချွေးကွန်ကို မျက်ထောင့်နှိုင်း၍ ကြည့်နေ၏။

၁၇၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဤအဖြစ်မှာ မပွယ်မရာအဖြစ်ပင်။ အမေနှင့်သား ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းခေါ်ကြရသည့်အဖြစ်ကို သူ မလိုလားပေ။
သတ်မည်၊သတ်ရမည်။ ချွေကွန်ကို သတ်ရမည်ဟု သူသို့
ရွာန်ချလိုက်လေတော့၏။

၁၇၇

သရေခြင်းသောသိုင်းတောရှာပ်(စဉ်-၇-၁၆၆) ❀ ၁၇၇

အန်(၁၇)
ဖျက်ရတော့မည်ကတိကား

အကြည့်....
တုတ်ပါသည် မုန်းတီးသောအကြည့်နှင့် သားအမိနှစ်ဦး၏
တွေ့ဆုံပွဲကြည့်နေ၏။
မိခင်နှင့်ရင်သွေးတို့၏ပြန်လည်တွေ့ဆုံသည် အမှန်ကြည်
နားရာ၊ ကြေကွဲစရာဖြစ်ပါသည်။
သို့သော် တုတ်ပါက ဤအဖြစ်အပျက်ကိုမရွံ့မနီနိုင်ပါ။ သူ
သည် ချွေကွန်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရန်ကိုသာ တွေးနေပါသည်။
ယင်းလူနှင့် ချွေကွန်တို့သားအမိသည် ဖက်ပြီးစုံကြွေးနေ
ကြသည်။
အတန်ကြာခိုကြွေးနေကြပြီးမှ ယင်းလူက ချွေကွန်၏မျက်
နှာအား အသာအယာတွန်းခွာလိုက်သည်။
ယင်းလူသည် ချွေကွန်၏ မျက်ဝန်းအဖိမ့်မှ မျက်ရည်များကို
သုတ်ပေးလိုက်၏။ သူမ၏ မျက်ရည်များကိုလည်း သုတ်သည်။
“မငိုပါနဲ့ သားရယ်၊ မငိုပါနဲ့”
သူမသည် ချွေကွန်၏မျက်နှာကို မော့စေလိုက်၏။

၁၇၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

"မေမေဟာ မိခင်ဝတ္ထုရားတွေဖျက်ကွက်ခဲ့ပါတယ်။ မေမေဟာ သားကောင်းတစ်ယောက် ကျောက်ကောင်းတစ်ခုဖြစ်အောင် မဖြုတ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် သားဟာ သားဘဝကို ထိန်းကျောင်းပြီး လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားခဲ့တာကို မေမေသိရလို့ မေမေ ဝမ်းသာစရာထဲယူမဆုံးတော့ပါဘူး။ မေမေသေမယ်ဆိုလဲ သေပျော်ပါပြီ"

ချွေကွန်က...

"ကျွန်တော်ဟာ သူတော်ကောင်းအသိုင်းအဝိုင်းထဲ ရောက်သွားလို့ပါ မေမေ။ သားဘဝကို အဓိက ဖန်တီးသူက ဦးလေးရောက်ဖူးပါ။ ဦးလေးရောက်ဖူးလို့ ကျွန်တော်ဟာ ကိုရင်ဘဝနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းကျောင်းနိုင်ခဲ့တာပါ"

"မေမေကတော့ မေမေ တာဝန်မကျေပွန်မှုကို တွေးမိတိုင်း ဆွေးမိပါတယ်ကွယ်"

ယင်းလူက ဖျက်စဉ်သုတ်လိုက်၏။ သူသည် သားဖြစ်သူအတွက် ပြန်သည့်အနစ် နှစ်ဆယ်ကိုတမ်းတရင်း တကယ်တမ်းဆွေးနေသူဖြစ်ပါလေ၏။

ချွေကွန်က...

"ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မေမေရယ်။ အမေဟာ အပေပါပဲ။ လောကမှာ အမေဟာ အင်မတန်မြင့်မြတ်တယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်မိတယ် မေမေ"

ယင်းလူက...

"တခြား အမေတွေဆိုရင်တော့ မှန်မီလီမီမယ် သားရယ် သားရဲ့အမေကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ အင်မတန် ယုတ်ညံ့မို့"

သရေခြင်...သောသနိုင်းခဏရာဒ်(ဇွဲ-ရ-သိမ်) ❀ ၁၇၉

ရယ်၊ ပြီးခဲ့တာကို မြန်မပြောပါရစေနဲ့တော့၊ သားကို မေမေ စကားနဲ့နဲ့ပဲ မေးခွင့်ပါတယ်"

"မေပါ မေမေ... မေးပါ"

"သား ဒီကနေ ထွက်သွားပြီးရင် သား ဘာလုပ်မယ်လို့ စဉ်းကူးသလဲဟင်"

"သားကတော့..."

ချွေကွန်သည် သူ့စိတ်ကူးကိုမပြောသလို ပြစ်သွားသည်။ သူသည် သူ့စိတ်ကူးကိုပြောင်းလဲလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဤသည်မှာလည်း ယခု တခဏလေးတွင်သာ ဖြစ်သည်။

ယင်းလူက ပြီး၍ ပြောလိုက်၏။

"ရဲ့ပြောပါသား၊ မေမေ့ကို ဘာမှအားနာစရာမရှိပါဘူး။ မေမေ့ကို မပြောရင် သားဘယ်သူ့ကို ပြောမှာလဲ"

ချွေကွန် ပြောလိုက်သည်။

"အပေ ဒီမှာ မနေပါနဲ့တော့၊ သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး သားနောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ။ သား ပြုစုလုပ်ကျွေးပါမယ်"

ယင်းလူက တုတ်တုတ်ကို လုပ်ကြည့်လိုက်၏။ တုတ်ပါးသည် သူတို့သားအမိကိုဖျက်မှောင်ကပ်၍ ကြည့်နေ၏။

သူမ အခြေမပေးမီ ချွေကွန် ဆက်ပြောလိုက်၏။

"မေမေ... သူ့ကိုထားခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် ဘုရားကျောင်းကိုမတော့ဘူး ကျွန်တော်တို့ ပြည်မကိုပြန်ကြမယ်"

ချွေကွန်၏စကားသည် ယင်းလူအတွက် မှောင်လင့်ချက်ရောင်ပြည်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

သို့သော် သူမသည် မပြန်နိုင်မန်း သိလေသည်။ သူမ

၁၈၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

စိတ်ထဲမှပြောမိသည်။

“ဟို... သားရယ်၊ ငါက အရှက်မရှိ သားနောက်ကိုလိုလို့ ပြစ်ပုံမလား။ သားကိုပြုစုရမယ့် အချိန်မှာတော့ သားကိုပြောတဲ့ ပစ်ထားတဲ့မိန်းမ၊ သားအရွယ်ရောက်လာမှတော့ သားရဲ့လုပ်စရာကို ထိုင်စားတဲ့မိန်းမလို့ ပြောကြတော့မှာပေါ့”

သူမသည် ချွေကွန်ကို ဘာအပြေပေးရမည်မှန်း မသိတော့ပေ။ သူမ စိတ်ဝှပ်လာသည်။

သူမသည် အတန်ကြာ တွေးတောနေပြီးမှ ပြောလိုက်သည်။

“သားရဲ့အစီအစဉ်ဟာ သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မပျော့ ခွဲထက် ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ရှိနေပါတယ်။ မေမေ စဉ်းစားထားတာလေ”

ချွေကွန် ဝမ်းသာသွား၏။ သူသည် ယင်းလူ့၏လက်ကိုင်တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး မေးလိုက်၏။

“ပြောပါ မေမေ၊ မေမေ ဘာတွေများ စီစဉ်ထားသလဲဟာ”

ယင်းလူ့၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကြင်နာသောအပြုံးပေါ်လာသည်။

“စိတ်ချပါ သား၊ သားကို မေမေ မမ့ပါဘူး သားရယ်၊ အမှန်နစ်ဆယ်ကျော် ခွဲစွာပြီးပြီးမှ ထပ်မံလို့ တော်ပါတော့မလား”

ယင်းလူ့၏ကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါမှ ချွေကွန် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

သူသည် ဘုရားကျောင်းသို့မပြန်တော့ပေ။ ပြည်မသို့အပြန်တော့မည်၊ ပြည်မ၌ လုပ်ကိုင်စားသောက်မည်။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခေတရာဒ်(စဉ်-၇-သီဒါ) ❀ ၁၈၁

မိခင်ကိုမကြောင့်မကြ မတောင်မတထားမည်။ ချွေကွန်သည် အနာဂတ်ကိုတွေးရင်း လွန်စွာဝမ်းသာရွှင်ရွှင်သွား၏။

ယင်းလူ့သည် ချွေကွန်၏ကလေးဆန်သောမျက်နှာလေးကို မကြည့်နေ၏။

သူမ၏အသည်းနှလုံးကို ဓားပေးပါကလေးဖြင့် လှီးဖြတ်နေမကဲ့သို့ စိစားရလေသည်။

ချွေကွန်က ယင်းလူ့အား မပူထူပေးရင်း...

“မေမေ... ပစ္စည်းတွေ သိမ်းစရာရှိတာကို သိမ်းပါ။ ကျွန်တော်တို့ ပြည်မကိုသွားကြပါစို့”

ထိုအခါ တုထိပါး၏အေးစိန်သောအသံ ထွက်လာလေ၏။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... မင်းတို့ ပြောနေတာတွေကို အကြားတယ်ကွ၊ ယင်းလူ့ကို ငါက ဘယ်လက်လွှတ်လိမ့်မလဲ၊ မင်းအေးအေးဆေးဆေးများ သွားရမယ် ထင်သလား”

တုထိပါးက ဆက်၍ပြောလိုက်၏။

“မင်းတို့ရိုးရိုး မသွားရဲဘူးကွ၊ သွေးလမ်းမင်းပြီးမှ သွားရမယ်၊ သွေးလမ်းခင်ဦးမှ သွားရမယ်၊ ယင်းလူ့ဟာ ငိုအသက်ဘူးကွ၊ ငါက မင်းလက်ထဲ ဘယ်လိုထည့်လိုက်ရမှာလဲ၊ သူ ခင်ကျန်မယ်က တစ်ဖမ်းမှ မခွာရဘူး”

ချွေကွန် ထောင်ခံနေ သောထွက်သွား၏။ မိခင်နှင့် သားအဖမှ ခုံရံတင်းတင်း၊ ခေါ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

တုထိပါးက ယင်းလူ့အား ပြည်မသို့မထည့်နိုင်ဟု ပြောနေသည်။ ချွေကွန် တောက်ခေါက်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ယင်းလူ့က ချွေကွန်၏နားနားကပ်ခါ တီးတီးပြော

၁၈၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

လိုက်လေ၏။

“သာ... သူ့ကိုသတ်လိုက်၊ အဲဒါ အကောင်းဆုံး အစီအစဉ်။ သားက သူ့ကိုမသတ်ရင် သားကိုသူက သတ်မှာပဲ။ မေမေ့ကို လက်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သာ... သူ့ကိုသတ်လိုက်တော့”

မုန့်ပါသည်။ တုတ်ပါးက ယင်းလူအား လုံးဝ လက်မလှူနိုင်ပါ။ သူသည် ယင်းလူကို တကယ်ချစ်သည်။

ယင်းလူအတွက် တစ်လောကလုံးနှင့်ရင်ဆိုင်ရရန် ရင်ဆိုင်မည်သာ ဖြစ်သည်။

ယခုကဲ့သို့ ချွေကွန်တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ မပြောတော့။

“ဟာ... ဟာ... မင်းတို့ ငါ့ကိုကျော်လွှားပြီးမှ သွားရမယ်။ ငါ့ကို ကျော်နိုင်ရင်ကျော်တော့၊ မကျော်နိုင်ရင်တော့ မင်းသေပဲ”

“တုတ်ပါ... ခင်ဗျာဟာ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် ကျွပ်အမှုကို ခုကပေးခဲ့ပြီးပြီ။ သူလေးသွားတာကို ခင်ဗျာအမှတ်မသားသလောက် ကျွပ် အမေ့ကျွပ် အေးအေးဆေးဆေးခန့်ပါရစေတာ”

တုတ်ပါး ဖွဲ့မိသွား၏။

“ကျွပ်အမေ့ ကျွပ် အေးအေးဆေးဆေးခန့်ပါရစေ ယင်းလူဟာ ငါ့ယောကျ်ား မင်းနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ထည့်မပေးနိုင်ဘူး။ ချွေကွန် ဒေါသထွက်လာ၏။

“တုတ်ပါ... ကျွပ် ကောင်းကောင်းပြောနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ဘာလဲ၊ မင်းက ကောင်းကောင်း

သရူပြင်သေသခိုင်၊ ခေတ္တရာဂ်(၆၆-ရ-သီ၆) ❀ ၁၈၃

ပြောလို့ တိုက်ခိုက်ခွင့်သေသလား။ ရပါတယ်ကွ”

ချွေကွန်၏သွေးများသည် ပွက်ပွက်ဆူလာလေတော့၏။ တုတ်ပါးသည် အမှန်တကယ် တားဆီးနေပြီမဟုတ်ပါလော့။

ယင်းလူသည် ချွေကွန်၏နားနားသို့ကပ်၍ ဟီးတိုးပြောလိုက်၏။

“သာ... မေမေ့မီးချွက်ကို ဘာမှမပြောလိုဘူး။ သားတို့ ဒီက ထွက်နိုင်ဖို့အတွက်တော့ သူ့ကိုသတ်ဖို့လိုတယ်။ သူ့ရဲ့နေရင် သားကို ဘယ်လိုမှထွက်ခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ သားကို ဘာအပြစ်ကြီး နေသလဲ မသိဘူး”

ချွေကွန်က...

“သူ့သွေး ခြေကျသွားလို့တဲ့ မေမေ၊ သူ့တစ်သက်မှာ သူဟာ တစ်ခါမှ သွေးခြေမကျခဲ့ဘူးတဲ့။ အဲဒီအတွက် သားကို သူနဲ့အတင်းအကျပ် ယှဉ်ပြိုင်ခိုင်းနေတယ်”

ချွေကွန် သက်ပြင်းခွေလိုက်၏။

“သူ သေဖို့ ဝန်နေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သား သူ့ကိုမသတ်ခွင့်ပါဘူး။ စတင်ဖို့လဲ အမျိုးမျိုးတောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး။ သူက အတင်းအကျပ် သူနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ပဲ ပြောနေတယ်”

ယင်းလူသည် တုတ်ပါးအား ကြေကွဲစမ်းနည်းစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

ယင်းလူအား တုတ်ပါးသည် ခုန်ခင်သော မြတ်နိုးသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

တုတ်ပါးက...

၁၈၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်မအောင်

“ယင်းလူ... ငါ မင်းကိုမြတ်နိုးပါတယ်ကွယ်၊ မြတ်နိုးလို့လဲ မင်းကို မကြောင့်မကြ မတောင့်မတ ထားတာပေါ့၊ ချွေကွန်နဲ့ လိုက် သွားလို့ကတော့ မင်း ဆင်းရဲမှာပဲ၊ မင်း ဆင်းရဲမှာကို ငါ သိပ်နိုးနိုးပါ တယ်၊ ငါ့ကို ခွဲမသွားပါနဲ့ကွယ်”

ယင်းလူက မျက်စည်ဖျား တွေတွေကွဲဆင်းရင်း မခိုင်းခါ လိုက်၏။

“မမြစ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မသားကို ကျွန်မပစ်ထားတာ အနှစ် နှစ်ဆယ်တောင် ရှိပြီ၊ အခုတော့ သားနဲ့အတူတူ လိုက်နေပါရစေ”

“ယင်းလူ... ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ ငါ့ကို ပစ်မသွား ပါနဲ့၊ ငါ မင်းမရှိရင် နေလို့မမြစ်ပါဘူး၊ မင်းဟာ ငါ့ဘဝပါ၊ မင်းမရှိရင် ငါ့ဘဝ ပျက်စီးတာပဲ”

“မမြစ်ဘူး၊ တုတ်ပဲ၊ မမြစ်ဘူး၊ ကျွန်မသားဟာ ကျွန်မရဲပြု စုစုမပါတဲ သူ့ကိုယ်သူ လူကောင်းသူကောင်းလေးတစ်ယောက်ဖြစ် အောင် ကြိုးစားပမ်းစားပြုစုပြီးအောင်ထားတယ်၊ ရှေ့မှာ ကျွန်မ သူ့ကိုအုပ်ထိန်းသွားရမယ်၊ ဆက်လက်ပြီး ပြုစုသွားရမယ်”

တုတ်ပဲ၊ မျက်ထောင့်နီလာသည်။

“မင်းကိုကောင်းကောင်း ပြောနေတာ မရဘူးလား”

“ကျွန်မ ရှင်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့သားအဖကို ခီမြေက ကောင်းကောင်းထွက်ခွင့်ပြုပါ”

တုတ်ပဲသည် ကောင်းကင်ကိုကြည့်ကာ တဟားဟား လှယ် မောလေတော့သည်။ သူ့ရယ်သံသည် တကယ်တော့ ငိုသံပေါက်နေ ၏။

“အင်း... ယင်းလူ... ယင်းလူ... မင်းက ငါ့ကို နှုတ်ခွာသွား

သရေခြင်းခသာသိုင်းစောရာဇ်(၁၆-၇-၁၆၆၆) ❀ ၁၈၅

တော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

“ဟေ့... ချွေကွန်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုတောင် ငါက သွေးမြေကျလို့ အမဲမကျေဘူးဖြစ်နေတာကွ၊ အခု ယင်းလူကို ခေါ် သွားမယ်ဆိုတော့ ဘာပြောရောလို့တော့သလဲ၊ ချွေကွန် မင်း ငါ့ရှေ့ကို တက်လာစမ်း”

တုတ်ပဲက ချွေကွန်အား စိန်ခေါ်လိုက်လေ၏။

ယင်းလူသည် ချွေကွန်အား ကြည့်၍...

“မေမေ... ဟိုဘက်က စောင့်နေမယ်၊ ကိစ္စပြီးရင်သာ လာ နဲ့ပေါ့၊ မေမေတို့ သွားကြမယ်”

သူမသည် ယင်းကဲ့သို့မှာကြားပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်သွားသည်။ သူမ၏မျက်လုံးများသည် ရောက်ဖို့ပေါ်သို့ ကျရောက်သွားလေ၏။

“ငါ့ဘဝမှာ လူသုံးယောက်ပေါ်မှာ အကြွေးတင်ခဲ့တယ်၊ တစ်ယောက်ကတော့ ငါ့ခင်ပွန်းပါ၊ ငါ့ခင်ပွန်းကို လုပ်ကြံရာမှာလဲ ငါလဲ ပါခဲ့တော့ သွေးကြွေးတင်သွားတာပေါ့”

သူမသည် ဆက်လက်တွေ့နေ၏။

“နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ရောက်ဖို့ပဲ၊ ရောက်ဖို့က တော့ ငါ့အပေါ် ချစ်ကြွေးတင်ခဲ့တယ်၊ သူနဲ့ငါ ချစ်လွက်သားနဲ့မသား နဲ့ကြရဘူး၊ သူဟာ ငါ့အပေါ် တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ အခုထက်ထိ သူ့အချစ်မပြယ်သေးဘူးဆိုတာက သက်သေပြနေတာပဲ”

သူမသည် နောက်ဆုံးချွေကွန်အား ကြည့်လိုက်၏။

“နောက်ဆုံးကြွေးစိုက်လုကတော့ ငါ့သား ချွေကွန်ပါ၊ ချွေ

၁၈၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကွန်ကတော့ မေတ္တာကြွေးတင်နေတယ်။ အနှစ် နှစ်ဆယ်လုံး မပြု
စုမစောင့်ရှောင်တဲ့အဖြစ်ဟာ ဂျီအပေါ်ကျရောက်နေတယ်။ အင်း...
သားလေး၊ သားလေး...ဒါတောင် သူ့ဘဝမှာ သူဟာ လူတစ်လုံးသူ
တစ်လုံးဖြစ်လာသေးတယ်နော်”

ရှောက်ဖိုးသည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေ၏။

“ယင်းလူ့ဟာ ပြည်မလိုက်လာမလို့ဆိုပဲ၊ ယင်းလူ့တို့သား၊
အမိကို စောင့်ရှောက်မယ့်သူမရှိဘူး။ ငါပဲ စောင့်ရှောက်ရမှာပဲ။ ယင်း
လူ့အပေါ် ငါထားတဲ့မေတ္တာဟာ ပြုစင်ပါတယ်ဆိုတာကို ပြသရ
မယ်”

ရှောက်ဖိုးသည် ဤသို့ပင် တွေးနေသည်။ ယင်းလူ့သည်
ရှောက်ဖိုးအားတစ်ခုကံ ကြည့်ပြီးနောက် ဝါးသုံးရိုက်ခန့်အကွာသို့
ဆုတ်ရွာသွားသည်။

ရှောက်ဖိုးသည် ယင်းလူ့ကိုကြည့်ကာ...

“အင်း... ယင်းလူ့... ယင်းလူ့... ပထမအိမ်ထောင်ကို သတ်
လိုက်မိတဲ့အတွက် သူ့ဘဝဟာ အမည်းစက်ထင်သွားတယ်။ ပိုဆိုး
တာက ပထမအိမ်ထောင်ကိုသတ်တဲ့လူနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ခြင်းပဲ
ဒီအမည်းစက်တွေဟာ သူ့ဘဝပေါ်က ဘယ်လိုမှမပျောက်တော့မ
ဘူး။ ငါဟာ သူ့ကိုနှမလေးတစ်ယောက်လိုစောင့်ရှောက်ပြီး ဒီအ
မည်းစက်တွေကို သူ့သတ်မရအောင် နှစ်သိမ့်မှုပေးနေရတော့မှာပဲ”
ထိုစဉ် တုတ်ပါး၏အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ဇွဲကွန်... လာလေကွာ၊ မင်း၊ ဓားကိုထုတ်ထားတယ်။
ဟုတ်လား၊ ရှေ့ကိုတက်ခဲ့စမ်း၊ ငါနဲ့ မယှဉ်ပြိုင်လို့ကတော့ မင်းတို့
ဒီနယ်မြေက ထွက်ခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး မင်းသေရင်သေး၊ မသေရ

သရေခြင်းသောသခိုင်ခတရာဒ်(ဇဉ်-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၈၇

ငါသေး၊ ငါသေမှ မင်း ဒီနယ်မြေက ထွက်ခွင့်ရမယ်ကွ”
တုတ်ပါး၏အော်သံသည် ငှက်ဆိုးတို့သံလွယ် ထွက်ပေါ်
လာသည်။

ဇွဲကွန်သည် ဓားကိုဆုတ်ကိုင်လိုက်ပြီး တုတ်ပါးနှင့်ရင်ဆိုင်
လိုက်လေ၏။ ဤသည်မှာ မည်သို့မျှ ရှောင်လွှဲမရသောအဖြစ်တစ်
ရပ်ပင်။

သူသည် မိုလင်းနုအား သူမ၏ဖခင်အား မသတ်ပါဟု
ကတိပြုထား၏။ သို့သော် တုတ်ပါးက အတင်းအကျပ်စီနီခေါ်နေသ
ဖြင့် သူမ၏ဖခင်အား သတ်ရပေတော့မည်။

ဇွဲကွန်သည် မိုလင်းနုအား ပေးထားသောကတိ ပျက်ရ
တော့မည့်အတွက် များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေ၏။

အင်း...

၁၈၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

အမိုး(၁၆)
သမိုင်းသိက္ခာ

အူကွန်သည် နိုင်မာသောဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချပြသည်နှင့်ရဲ
ရင့်သွားတော့သည်။

သူသည် တုထိပါးအားကြည့်လျက် ခုံရံစွာပြောလိုက်သည်။
“ဒီမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှတွေကို အဖြန်ဆုံး အဆုံးသတ်ဖို့
ကောင်းပါပြီ။ ဒီတော့ ခင်ဗျာလဲ တိဘက်ကိုသွားပါ။ ဟိုမှာ မီးလင်းနု၊
မိလုကပ် တို့နဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်းနေပါ။ သိုင်းလောကကိုစွန့်လွှတ်ဖို့
ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်”

တုထိပါးသည် အူကွန်နှင့် မုချတိုက်ရဲတော့မည်ကို သိ၍
စိတ်အေးလက်အေးမြစ်သွားလေ၏။

သူသည် အူကွန်အား အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောသည်။
ဒေါသသံမပါတော့ပေ။

“အူကွန်... မင်းတောင်းပန်တာကို ငါကျေနူးတင်ပါတယ်။
မင်းက ငါ့ကို တိဘက်သွားဖို့ပြောခဲ့တယ်။ ငါဟာ ခင်းကျန်နယ်မှာ
မွေးဖွားခဲ့တယ်။ ဒုခသက်အရွယ်အထိ ခင်းကျန်မှာပဲ နေခဲ့တယ်။
ခင်းကျန်မှာ ပထမလို့လဲ ကြွေးကြော်ခဲ့တယ်။ ငါ ဘယ်လိုလုပ် ခင်း
ကျန်ကိုခွဲခွာသွားမလဲ။ ငါဟာ ခင်းကျန်မှာ အစိုးမထုတ်သင့်ဘူးလား

သရေဦးခြင်းသောသိုင်းခတရား(စဉ်-၇-သိမ်း) ❀ ၁၈၉

တကယ်တော့ ငါ ခင်းကျန်ကိုချစ်တယ်။ ခင်းကျန်နဲ့ရေမြေတော
တောင်အားလုံးကို မြတ်နိုးတယ်။ ငါ ဘယ်တော့မှ ခင်းကျန်ကို မခွဲခွာ
ပါဘူး”

တုထိပါး၏စကားကြောင့် အူကွန် စိတ်အိုက်သွားသည်။
“ခင်ဗျား ခင်းကျန်ကိုချစ်တာ ကျုပ်သဘောပေါက်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ခုအခြေအနေမှာတော့ ခင်းကျန်မှာ မနေသင့်တော့ပါဘူး”
တုထိပါးက ရယ်လိုက်၏။

“ငါ့ကို ခင်းကျန်မှာမနေဖို့ခွင့်ပဲ မင်းပြောနေတယ်။ မင်းလဲ
ဒီလောကမှာ ရှိမနေသင့်တော့ပါဘူး။ မင်းကို စောစောစီးစီးရှင်းမပစ်
လိုက်တာဟာ ငါ့အမှာပဲ။ စောစောစီးစီး ရှင်းမပစ်ရင် ယင်းလူလဲ ငါ့
ကို ပစ်မသွားတော့ဘူး ငါ့မှားတာတွေ အမှားကြီးပါပဲ”

အူကွန်က ဘေးကိုရှေ့ယမ်းပြီးပြော၏။
“ပြောလို့မရရင်တော့ နောက်ဆုံး ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ပဲရှိတော့တာ
ပေါ့”

“ခွမ်း... ခွမ်း... ခွမ်း”
တုထိပါးသည် ကျာပွတ်ကို ရှေ့ယမ်းလိုက်သည်။
“ငါ ဒီကျာပွတ်ကိုလေ့ကျင့်နေတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ရှိပြီလို့
မင်း ထင်သလဲ”

“ကျုပ် ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲဗျာ”
“ငါလေ့ကျင့်ထားတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ရှိနေပြီ။ မင်း ပေါ့ပေါ့
အဆ ထင်မှာမို့လို့ ငါ သတိပေးထားတာ”
“ခင်ဗျားဘာသာ အနှစ်နှစ်ဆယ် လေ့ကျင့်နဲ့မကလို့ နောက်
လေးဆယ် လေ့ကျင့်... လေ့ကျင့်၊ ကျုပ်ကတော့ ဘာမှ မသိရဘူးပါ

၁၉၀ ဖိ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဘူး

ဟာ... ဟာ... ဟာ... ကြိုက်ပြီး မင်း သတိသာထားပေ
တော့

ရှမ်း

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို ချွေကွန်အား ကွပ်မျက်ခွင့်ရိုက်ချ
လိုက်တော့၏။

ချွေကွန်က ဓားဖြင့် ခုခံလိုက်၏။ ကွပ်မျက်သည် ဓားကိုခွဲယူ
လိုက်၏။ သို့သော် ချွေကွန်က ဓားကိုရပ်သိမ်းလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်နက်ကိုယ်ခံဖြင့် အပြင်းအထန်
တိုက်နေကြသည်ကို ရောက်ပုံသည် အက်ခတ်နေလေ၏။

တုတ်ပေါ်သည် ဆယ်သုံးဆန်ကြေးကွပ်မျက်ကို အလွန်ကြွမ်း
ကွင်းခွာကိုင်နိုင်ကြောင်း ရောက်ပုံတွေ့ရသည်။

“တုတ်ပေါ်နဲ့ ကွပ်မျက်ပညာကို ချွေကွန်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ
နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောမယ်သာ ပြောရတာ ချွေကွန် ကိုယ်တိုင်လဲ
နိုင်ချင်မှနိုင်မှာ”

ရောက်ပုံက ထိုသို့ပင် မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

တုတ်ပေါ်နှင့် ချွေကွန်တို့သည် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေ
ကြသံ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သိုင်းကွက်သုံးဆယ်ခန့်ယှဉ်ပြိုင်ပြီး
ဖြစ်သည်။

တုတ်ပေါ်၏ကွပ်မျက်သည် ချွေကွန်၏ဓားကို ဆွဲယူသည်။
ချွေကွန်က သူ့ဓားကိုပြန်နှုတ်သည်။

ချွေကွန်၏ဓားက တုတ်ပေါ်ထံသို့ တိုးဝင်သွားသည့်အခါ တု
တ်ပေါ်၏ကွပ်မျက်က ချွေကွန်၏ဓားကို ရိုက်မယ်လေသည်။

သရေခြင်းသောသို့ခံဒဏ်ရခက်(ဇွဲ-ရ-သိမ်း) ဖိ ၁၉၁

ချွေကွန်သည် တိုက်ခိုက်ရင်း ဧည့်စားနေ၏။

“မေမေက တုတ်ပေါ်ကို အသေသတ်ဖို့ ပြောတယ်၊ ဘာဖြစ်
လို့ အသေသတ်နိုင်တာလဲ၊ သူ့ကိုနှိပ်စက်လို့လား၊ တစ်ခုတော့
ရှိတယ်၊ သူ့ကိုမသတ်ရင် ထွက်သွားလို့မရတာတော့ အမှန်ပဲ”

တုတ်ပေါ်ကမူ ချွေကွန်အား အားနှင့်မာန်နှင့်တိုက်ခိုက်နေ
သည်။ တိုက်ခိုက်ရင်း သူ့အတွေးများက ဖွဲ့လွင့်နေသည်။

“ငါ ချွေကွန်ကို အသေသတ်ရမယ်၊ ချွေကွန်သေမှ ယင်းလူး
ကိုလက်မလွှတ်ရမှာ၊ ချွေကွန်က ယင်းလူးကိုခေါ်သွားမယ်လို့ ပြော
နေတယ်၊ သူတို့ပြည်မကို ပြန်ကြမလို့တဲ့၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူတို့ကို
ပြန်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ယင်းလူးကို ပြန်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

တုတ်ပေါ်သည် ယင်းလူးအကြောင်း ဧည့်စားနေလေသည်။
သူဧည့်စားနေသော ယင်းလူးမှာ ကောက်တုံးကြီးတစ်တုံးဘေး၌ တု

တ်ပေါ်နှင့်ချွေကွန်တို့၏တိုက်ပွဲကို ကြည့်နေလေ၏။

သူမသည် ချွေကွန်ကိုချစ်သည်။ သူမ၏ရင်သွေးဖြစ်သော
ကြောင့်ပင်။

သို့သော် သူမသည် သူမ၏ရင်သွေးကိုနှိပ်နှိပ်နဲ့ တုတ်ပေါ်
အတွက် ခွန်ပစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု သူမ ခွန်ပစ်ခဲ့သော သူမ၏ရင်သွေးသည် ကြီးပြင်း
လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ခွင်းကုန်းဘုရားကျောင်း၌ အနုစံနှစ်ဆယ်တိုင်တိုင် နေပြီး
နောက် သူသည် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးကြီးမား အရွယ်ရောက်

လေပြီ။
သူသည် သိုင်းပညာရပ်များကိုလည်း အိတ်သွန်နေမှာက

၁၉၂ နတ်ရွာသို့လမ်းခရောင်းအောင်

အကုန်တတ်ကျွမ်းခဲ့လေပြီ။

ယခု ချွေကွန်အား သူမ၏သားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပြီး ချွေကွန်ကလည်း သူမကို မိခင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပြီ။

ယခင်က ခင်ပွန်းသည်ကိုသတ်ဖြတ်ပြီး တုထိပါးကို ယူလိုက်သည့်အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်က မေးငေါ်ပြန်တင်ခြင်းများရှိလိမ့်မည်ဟု အနုစိန်သယ်လုံလုံး သူမ၏ဘဝတွင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေခဲ့မိသည်။ ထို့အတွက် သူမရှုသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ တုထိပါးကို သူမ စွန့်လွှတ်ရပေတော့မည်။ သူမသည် ချွေကွန်ကို ချစ်သည့်အတွက် တုထိပါးကို စွန့်လွှတ်ရပေတော့မည်။

တုထိပါးက သူမအား မစွန့်လွှတ်နိုင်သည်ကို သူမသိသည်။ ထို့ကြောင့် ချွေကွန်အား ဖြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တုထိပါး သေမှသာ သူတို့သားအမိ လွတ်လွတ်ကွယ်ကွယ် ဤမြေမှ ပြေးနိုင်မည်ဟု...

ချွေကွန် ကိုင်ဆောင်ထားသည့်ခားမှာ သူ၏ဖခင်ခားသာ ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ သူ၏ဖခင်ခားဖြင့် တုထိပါးအားသတ်လိုက်လျှင်လည်း တရားမျှတမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် ခင်ပွန်းသည် သေဆုံးရသည့်အဖြစ်ကို ဖြန်လည်း မြင်ယောင်လာလေတော့၏။

သူမ မှက်လုံးနံ့မှိတ်ထားသည်။ သူမ၏ ခင်ပွန်းသည်သည် လွှတ်စွားရမ်းကန်နေလေ၏။

သရေခြင်းသောသိုင်းခံတရား(ခေါ်-ရ-သိမ်) ၁၉၃

ယင်းလူး၏ရင်မှာ ဖိုလိုက်နေတော့သည်။

သူမသည် တစ်ဖိုန်က သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကောင်းသူကယ် မကောင်းသူပယ် လုပ်ငန်းများကို အခွင့်တစ်ခုကို လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

လူသည် အကောင်းတစ်ခုကိုလုပ်ပြီး အဆိုးတစ်ခုကိုလုပ်ပြီးပါက ဘာစားဘေးမျှမဟု ပြော၍ မရပါ။

အကောင်းသည် ထင်ပေါ်ခြင်းမရှိဘဲ၊ အဆိုးသည်သာ ထင်ပေါ်နေတတ်ပါသည်။

အကောင်းတစ်ရာလုပ်ခဲ့ပြီး အဆိုးတစ်ခုလုပ်ခဲ့ပါက အကောင်းတစ်ရာမှာ မြှုပ်နေတတ်ပြီး အဆိုးတစ်ခုသာ ပေါ်နေတတ်ပါသည်။

မကောင်းသောအလုပ်၏နာမည်ဆိုးမှာ ဖျက်မရသောအမည်ခံ ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။

ယင်းလူသည် ယခုအခါ သိုင်းလောက၌နာမည်ဆိုးတစ်ခုနှင့် ဖြစ်နေပါသည်။

ခင်ပွန်းသည်အားသတ်ဖြတ်၍ ခင်ပွန်းသည် အားသတ်သော တုထိပါးနှင့်အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေသူဟူ၍ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ဆိုးလွှတ် ရှိကြပါသည်။

သူမသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏မေးငေါ်ပြန်တင်မှုခြင်းများကို တကယ်တမ်း မထိတွေ့ပါ။

တုထိပါး၏မြဲကျယ်ကြီးအတွင်းနေသဖြင့် မည်သူကလည်း လာရောက်ပြန်တင်မရွတ်စွန့်နိုင်ပါ။

သူမ၏စိတ်ကသာ သူမကို ကြောက်လန့်ခြင်းရှိပါသည်။ သူမ

၁၉၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သည် မြင်ပြီးနဲ့သော အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းများကိုတွေ့လျက် ရင်
တုန်ခါမပန်းနေလေ၏။

အူကွန်နှင့်တူထိပါးတို့၏ တိုက်ပွဲမှာ အပြင်းထန်ဆုံးသော
တိုက်ပွဲပင်ဖြစ်သည်။

လက်ရုံးရည်တိုက်ပွဲသာ မဟုတ်ဘဲ၊ နှလုံးရည် တိုက်ပွဲ
လည်း ဖြစ်နေပေသည်။

အူကွန်သည် တကယ်တမ်းအားဖြင့်တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံ
မရှိပါစေ့။ တိုက်ခိုက်ရင်း လေ့ကျင့်နေရခြင်းသာ ရှိပါသည်။

ယခု တူထိပါးနှင့်သမိုင်းဝင်တိုက်ပွဲကြီးကို တိုက်ခိုက်နေရ
သည့်တိုင် အူကွန်သည် သတိကြီးစွာထား၍ တိုက်ခိုက်နေရခြင်းဖြစ်
ပါသည်။

သူ၏ဓားသည် ခုတ်ဓား၊ ပက်ဓား၊ လှန်ဓားနှင့် ထိုးဓားအား
လုံး အကွက်ကျစွာ လှုပ်ရှားပါ၏။

သူတိုက်ခိုက်လိုက်တိုင်း တူထိပါးက ကျာပွတ်နှင့်ဖယ်ရှား
ပစ်လိုက်သည်များ ဖြစ်ပါ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျာပွတ်သည် အူကွန်၏လည်ပင်းကို လာ
ရောက်ရစ်ပတ်နေသေးသည်။

အူကွန်၏လှုပ်ဖြန့်မှုကြောင့်သာ ဓားနှင့် ကျာပွတ်ကို ဖယ်
ရှားပစ်ခဲ့နိုင်ပါသည်။

မိုက်ဆင်း အူကွန်က ဓားနှင့် ထိုသွင်းတိုက်ခိုက်သော်လည်း
တူထိပါးက တပဟားဟား ရယ်ရင်း ခုန်ရောင်သွားသည်နှင့် ကြုံတွေ့ရ
ပါသည်။

အူကွန်သည် ကြာသော် မိုက်ဆောင်ကုပ်လာမိလေ၏။ တ

သရေခြင်းသောသိုင်းခဏရာခပ် (စဉ်-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၉၅

ထိပါးသည် ကျာပွတ်ကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ အသုံးအနှုန်းသဖြင့် သူ့
လစ်ကွက် ဟာကွက်ကို မတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

အူကွန်သည် ရှိရှိသမျှ အတွင်းအားကို ညာဘက်လက်သို့ရ
ပုံဖို့ထားလေ၏။

သူ့နှလုံးတူ တူထိပါးကလည်း ရှိရှိသမျှအတွင်းအား ကို
ကျာပွတ်ကိုင်လက်သို့ ဖို့လွှတ်ထားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြိုင်တူ အားကုန်ခိုက်ဖို့လိုက်သည်။
“ခွပ်...”

ဓားနှင့် ကျာပွတ်ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်သွားပြီးနောက် နှစ်
ယောက်စလုံး နောက်ဆုတ်သွားကြလေ၏။

အူကွန်မှာ လက်မောင်းတစ်ခုလုံး ထုံကျင်သွားပြီး ဓား
လွတ်ကျမတတ်ဖြစ်သွားသည်။

အူကွန်သည် သူ့ဓားကို သူ့ပြန်ကြည့်မိန်း ဓားသည် ပွန်း
ပဲ့ခြင်း ကျွေးကောက်ခြင်း လုံးဝမရှိပါစေ့။

သို့ရာတွင် တူထိပါးက အတွင်းအားထုတ်ခိုက်ခြင်းဖြစ်၍
သူ့လက်မောင်းထုံကျင်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

တူထိပါးသည်လည်း သူ၏ကျာပွတ်ကိုခစ်ဆေးကြည့်ရှုနေ
သည်။ သူ့ကျာပွတ်ထိပ်ဖျားတွင်တော့ အနည်းငယ်ပဲ့သွားသည်။

အူကွန်၏ဓားချက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

အူကွန်၏ဓားသည် အလွန် ဖာကျောသောဓားဖြစ်ကြောင်း
သူသိလေပြီ။

“တော်တော်မာတဲ့ဓားပဲ၊ ဒီကောင် ဓားကောင်းတစ်ခု
ထားပုံရတယ်၊ ဓားကောင်းဆိုရင်တော့ ကျာပွတ်နဲ့တော်တော်တိုက်

၁၉၆၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင် အောင်

ယုမှ မေ့လျော့

တုထိပါးသည် အများပုံသွားသောကျာပွတ်ကို ပွတ်သပ်လျက် နိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံး လေ့ကျင့်ဘက်ဖြစ်ခဲ့သော ကျာပွတ်ကို သုသယောဇင် ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ထိုကြေးကျာပွတ်လက်နက်သည် သူ့ကိုင်ဆွဲသည့်လက်နက်များအားလုံးထက် အမြတ်နိုးဆုံးဖြစ်သည်။ အထက်မြက်ဆုံးလည်းဖြစ်သည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကိုင်ဆွဲလေ့ကျင့်ခဲ့သဖြင့်လည်း လက်နက်၏အထက်ရှိ သိနေသည်။

သူသည် ဤကျာပွတ်ဖြင့် သိုင်းလောကအကောင်အမော်များကို အနိုင်ယူခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

တုထိပါးဟု ကျော်ကြားလာခြင်းပင် ဤကျာပွတ်ကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း သိုင်းလောကသားတိုင်း လိုလိုသိရှိကြ၏။

ဤကျာပွတ်သည် ဓားလည်းအတူ၊ အိပ်လည်းအတူ၊ နေလည်းအတူ၊ မယားထက်ပင် တုထိပါးနှင့်ရင်းနှီးသော လက်နက်ဖြစ်ပါ၏။

ထိုရင်းနှီးသောလက်နက်သည် ထိပ်၌ပုံသွားခဲ့လေပြီ။ တုထိပါးသည် လွန်စွာ နိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေ၏။

သူက ချွေကွန်အား ပြောလိုက်သည်။

“အင်း... ချွေကွန်... ချွေကွန်... မင်းရဲ့ဓားပညတ်က မင်းအဖေထက်တောင် အများကြီး တော်နေပါကလား”

သရေခြင်းသောသိုင်းလောကရပ်(ခွေ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၉၇၇

ချွေကွန်က...

“ခင်ဗျား ထင်လို့ပါဗျာ”

“မထင်နဲ့... မထင်နဲ့ ထင်တာမဟုတ်ဘူး လက်တွေ့မြင်လို့ ပြောနေတာ။ ဟောခိုရာ တွေလား၊ ငါ့ကြေးကျာပွတ်ထိပ်ဟာ ဖြတ်သွားပါပြီ”

“ခင်ဗျားရဲ့ကြေးကျာပွတ်ဟာလဲ တကယ်ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့အသက်ကိုနုတ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကျွပ်နားကပ်လာခဲ့ပါတယ်၊ ကျုပ်လက်မြန်ပေလို့သာပေါ့”

တုထိပါးက မချီပြီးပြုံးလိုက်၏။

“ကဲ... ပြောနေတာ ကြာပါတယ်၊ မင်းနဲ့ ငါ အမြန်ဆုံးတိုက်ပြီး အပြတ်ရှင်ကြပါနဲ့”

သူသည် ကျာပွတ်ကိုရွှေ့ယှဉ်ပြီး ချွေကွန်အား ကျာပွတ်နှင့် တိုက်ခိုက်တော့၏။

“ဝိုင်း... ဝိုင်း... ဝိုင်း”

“ဝှစ်... ဝှစ်... ဝှစ်”

ကျာပွတ်သည် ဖြေဟောက်တစ်ကောင်နယ် ချွေကွန်အား ပေါက်၏။ လှိုင်းလုံးသဖွယ် အဆင့်ဆင့်သွားပြီး ဖိုက်၏။ မုန်တိုင်းသဖွယ် ဖြင်းထန်စွာဖိုက်၏။

ချွေကွန်က သူ၏ခါးဖြင့် အမျိုးမျိုးခုခံသည်။ ပုံစံအမျိုးမျိုး လာသည်ကို ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ခုခံ၏။

ချွေကွန်၏ခါးကလည်း ကောင်းသည်။ ကျာပွတ်ပိုင်ပိုင်မခတ်မိသဖြင့်သာ ကျာပွတ်ကို မဖြတ်တောက်နိုင်ပါ။ ဖြစ်သည်။ ချက်ပိုင်ပိုင် ခတ်ဖြတ်မိလျှင် ကျာပွတ်သည် ဖြတ်သွားပေ

၁၉၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လိမ့်မည်။

ကြေးကျာပွတ်သည် ခုတ်ပိုင်းခြတ်တောက်ပစ်နိုင်ရန်မှာ လည်း မလွယ်ချေ။

သူသည် ကြေးကျာပွတ်ကို အဆစ်ဆယ်သုံးဆစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် စာသွားစင်လာသည်နှင့် အဆစ်များက ပျော့ပြီး လိုက်ပါလာကြသည်။ ကျာပွတ်သည် ကြေးသဖွယ်ပျော့ပြီးလိုက်ပါလာသဖြင့် ဓားသည် မခုတ်ပိုင်းနိုင်တော့ချေ။

ကျန်သောအပိုင်းများမှာလည်း ကြေးကျာပွတ်က ချွေကွန်၏မျက်နှာနှင့်လည်ပင်းများသို့ အကြိမ်ကြိမ်တိုက်ခိုက်နေသဖြင့် ချွေကွန်မှာ ဓားနှင့်ခုခံရုံသာ ခုခံနေရသည်။ တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။

သူတို့တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တိုက်ခိုက်သောသိုင်းကွက်များမှာ လွန်စွာ ပြင်းထန်လှသဖြင့် လွန်စွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။ ဤသို့တိုက်ခိုက်လာရာ သိုင်းကွက်ပေါင်းသုံးရာကျော်မျှ ရှိလာလေတော့၏။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ တုတ်ပါး၏တိုက်ကွက်များ နှေးကွေးလာသဖြင့် ချွေကွန်အတွက် ဖျော်လင့်ချက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

တုတ်ပါးက ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နှင့် တိုက်ခိုက်နေပါက ချွေကွန်မှာလည်း အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်နေရမည်ဖြစ်သည်။

တုတ်ပါး အနည်းငယ် နှေးကွေးလာသော်လည်း ချွေကွန်မှာ အနိုင်မရနိုင်သေးပါ။

ချွေကွန်သည် တုတ်ပါး၏အဆင့်မြင့်လှသော သိုင်းကွက်များကို ကြိတ်၍ခိုးကျူးမိသည်။ ဤလူကြီးကို လုံးဝအထင်သေး၍ မရချေ။

သရေခြင်းသောသိုင်းစင်ရာဝင်(ငြိ-ရ-သိမ်း) ❀ ၁၉၉

တုတ်ပါးကလည်း ချွေကွန်၏တိုက်ခိုက်မှု အဝေကို လွန်စွာ ခိုးကျူးမိ၏။

“ချွေကွန်ဟာ တကယ်ပဲ သိုင်းစင်ရာဝင်ဖြစ်တိုက်သူပဲ။ ငါ့သူ့ကို တိုက်ကွက်အစုံနဲ့ တိုက်တာပဲ။ ဒါတောင် သူ့ကိုမနိုင်နိုင်သေးဘူး။ ခု— ကြည်းခမ်း ငါတောင် လက်ပန်းကုမ္ပဏီသလိုလို ဖြစ်လာပြီ”

တုတ်ပါးသည် သူ့အခြေအနေကိုသိလာသဖြင့် အစိုနီကိုဖြင့် တင်လိုက်သည်။ သူသည် သူ၏ကြေးကျာပွတ်ကို ရေပက်မဝင်အောင် ဝှေ့ယမ်းထားတော့သည်။

ချွေကွန်ကလည်း အနည်းငယ်မျှ မပျော်ပါ။ သူသည် လုံကုသင်ကြားပေးထားသည့် သိုင်းပညာများကို မိကျန်ယမ်းကျန် အသုံးမလေတော့သည်။ သူတို့သည် သိုင်းကွက်ပေါင်းသုံးရာခွဲခန့်သာ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

ချွေကွန်သည် တုတ်ပါး၏ရေရှည်ခုခံနိုင်သောစွမ်းရည်ကိုလည်း အံ့သြသွားသည်။ သူ့အား ဤမျှ ခုခံရမည်လာဟူ၍လည်း မိမိပြင်းစိတ် ဖြစ်ပေါ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် သိုင်းကွက်တစ်မျိုးပြောင်းလဲတိုက်ခိုက်တော့သည်။

သူ၏ဓားသည် တုတ်ပါး၏ဖေးဆင်း ယင်းကျွန်းနှင့် ကွန်းကျင်း သွေးကြောနေရာသုံးခုကို ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်သည်။

သိုင်းကွက်တစ်ခုဖြင့် တိုက်ကွက်သုံးကွက် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းတည်း။

ယင်းကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုးကိုရောင်တိမ်းရန် မလုပ်ပါချေ။ အလွန်အလွန် အတွေ့အကြုံရှိသူမှသာ ရောင်တိမ်းနိုင်သည်။

၂၀၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

တုထိပါးသည် နောက်သို့သုံးကြိမ်တိတိ နှန်ဆုတ်လိုက်၏။

ဈေးကွန်သည်လည်း ဆာသိုင်းကွက်ဖြင့် ဝိတ်ဆိုပြီး ခြေသလုံးကို ခုတ်ဆုတ်လိုက်သည်။ ဤသို့တိုက်ခိုက်ခြင်းမှာ ဝိတ်ဆိုတိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ပထမတိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုးထက် ပို၍ရှောင်ရောက်ပါသည်။

သို့သော် တုထိပါးသည် ဝါရင့်သောသိုင်းသမားဖြစ်ရကား ဈေးကွန်၏ဝိတ်ဆိုသိုင်းကွက်ကို သီသီကလေးရှောင်တမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ သူ၏ရှောင်တမ်းပုံမှာ လွန်စွာ သုံ့ဩဃ်ကောင်းလှ၏။

ဈေးကွန် ခိုးကျူးမိပါသည်။ သိုင်းလောကထိပ်သီး သိုင်းအကျော်အမော်များမှ တစ်ပါး မည်သူမျှ ဤသို့ရှောင်တမ်းနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ဤသို့ဆို၍ တုထိပါးသည် သိုင်းလောကထိပ်သီးသိုင်းအကျော်အမော်စာရင်း ဝင်သွားပပြီ။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ သိုင်းကွက်”

တုထိပါးသည် ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီးနောက် ဈေးကွန်ရှိရာသို့ နှန်ဆုတ်လိုက်သည်။ ဈေးကွန်၏လည်မျိုသို့ ကျောပွတ်ဖြင့် မြွေတစ်ကောင်ပမာ ရုန်ပစ်လိုက်သည်။

ဈေးကွန်က ကျောပွတ်မရောက်မီ ဓားဖြင့်ဆီး၍ ခံလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် တုထိပါး၏ဝမ်းခိုက်သို့ ဓားကိုထိုးသွင်းလိုက်ရာ တုထိပါးက ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်လိုက်လေ၏။

ထိုကန်ချက်သည် ဈေးကွန်၏လက်ဖျက်စွပ်၍ ထိသွားရာ ဈေးကွန်၏လက်မောင်းတစ်ခုလုံး ကျင်တက်သွားလေ၏။ ဓားမင်လွတ်ကျမတတ်ဖြစ်သွားသည်။ ထိထိမိမိကန်မိလျှင် ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့ချေ။

သရဖူခြင်းသောသိုင်းတေရာင်(ခွင့်-ရှ-သိမ်း) ❀ ၂၀၁

ထိုစဉ် တုထိပါးအား မြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ တုထိပါးသည် သုံးလေးလံအနေအကွာသို့ပြန်ဆုတ်ပြီး ဈေးကွန်အား ကြည့်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဈေးကွန်က....

“တုထိပါး... ကျုပ်တို့တိုက်ပွဲ ဘယ်တော့ အဆုံးသတ်မှာလဲ”

တုထိပါးက မဲ့ပြီးပြီး၍ ပြောသည်။

“ဒါကတော့ ဘုရားမှ သိမှာပဲ။ မင်း ငါ့ကျောပွတ်လက်ချက်နဲ့ သေရင်သေ၊ မသေရင် မင်းဓားချက်နဲ့ ငါ့သေရတဲ့အဖိုနဲ့ အထိပေါ့”

ဈေးကွန် စိတ်ပျက်သွားသည်။ သူတို့သည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ တိုက်ခိုက်ရမည်ကို ဈေးကွန်တွေးမိသွားလေ၏။ တုထိပါးသည် သိုင်းပညာအရမ်းကောင်းနေသည် မဟုတ်ပါလော့။

၁၆၈

၂၀၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လမ်းအောင်

အသံ(၇)
အသံရပ်ကြခြင်း

“ဈေးကွန်... ဘာရပ်နေတာလဲ၊ တိုက်လေကွာ၊ မင်း မတိုက်ရင် ငါတိုက်ရလိမ့်မယ်”

တုတ်ပေါက် အေးခက်စွာ ပြောလေ၏။

ဈေးကွန်က ဓားကိုတင်းကွပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“အင်း... ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် တစ်ယောက်ယောက်သေမှ ဒီကိစ္စက အေးမှာနဲ့ တူပါတယ်”

ဈေးကွန်က ဇိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်သည်။

တုတ်ပေါက် တဟာဟေား ရယ်မောရင်း ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ဒီအတိုင်းပဲဟေ့”

သူက ဆက်ပြောလေ၏။

“ငါတို့ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်ကြမယ်၊ ဒီတိုက်ပွဲဟာ မှီအတွက် အနှစ်နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ အပျော်ဆုံးတိုက်ပွဲပဲကွ”

“ဒါဖြင့်လဲ ဆက်တိုက်ကြတာပေါ့ဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်က ကျောပွတ်ဖြင့် တစ်ယောက် ဓားဖြင့် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ကြလေတော့၏။

သရဇ္ဇာဠင်းသောသိုင်းခက်ရာင်(ရင်-ရ-သိမ်း) ❀ ၂၀၃

နှင်းများကတော့ တဖွဲခွဲကျနေဆဲသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် တုတ်ပေါက်နှင့် ဈေးကွန်တို့၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ခြွေးများဖြင့် ဖုံးရံနေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ခြွေးများထွက်နေသော်လည်း မောပစ်ခြင်းမရှိကြသေးပါ။ ခြွေးသို့သော် သူတို့၏မျက်နှာကမူ နီရဲနေ၏။

ရှောက်ခုံးသည် ကျလာသော နှင်းပွင့် နှင်းစက်များသည် လက်ဖြင့် ဖယ်ရှားနေရ၏။ ဤသို့ဖြေလုပ်ပါက မကြာမီ သူတစ်ကိုယ်လုံးအား နှင်းများ ဝံ့အုပ်သွားပေလိမ့်မည်။ သူ့ဘေးနား၌ နှင်းများ ထူထပ်နေပေပြီ။

ဓမ္မာကံဝံ့သည် ထရပ်လိုက်၏။ ကျောက်တုံးတစ်တုံး နောက်မှ အသာရပ်ကြည့်နေသည်။ ဈေးကွန်နှင့်တုတ်ပေါက်တို့ကတော့ တိုက်ခိုက်မြဲပင်။

သူသည် ယင်းလူရိုက်ရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ယင်းလူကို မမြင်ရပေ။ ကျောက်တုံးတစ်တုံးအကွယ်၌ထိုင်နေသဖြင့် မမြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းလူသည် ဈေးကွန်နှင့်တုတ်ပေါက်တို့၏တိုက်ပွဲကို မျက်တောင်မစော်ခိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမ၏မျက်နှာ၌ တစ်စုံတစ်ခုမျှ လုပ်မည်ဟု သန့်ဌာန်ချထားဟန် ပေါ်လွင်နေသည်။ ဘာပြုလုပ်မည်ကိုတော့ မသိပေ။

တစ်ဘက်ကမ်းပါးစွန်း၌ရှိနေသော မိလကပ်ကလည်း တိုက်ပွဲကိုသာ ဇိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသည်။

ဤလိုရက်စက်ခြင်း ထန်သောတိုက်ပွဲမျိုးသည် တစ်ဘက်မှာ တစ်သောကြည့်ရသော တိုက်ပွဲဖြစ်နေသည်ကိုမှ မသိနေပေ။

၂၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခင်း

သည်။

သူသည် မိုလင်းနုကို လိုက်ရှာရန်လည်း သတိမရတော့ချေ။
တုတ်ပေါ်နှင့်ချွေကွန်ကတော့ သူတို့အား မည်သူက ကြည့်
နေသည်ကို ရုစမထားတော့ပါ။ သဲကြိုးမကြီးသာ တိုက်ခိုက်နေကြ
သည်။ ရွေးသင်နေသူများပမာ တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

စုတ်တရက် တုတ်ပေါ်၏ကွာပွတ်သည် ချွေကွန်၏လက်ဝဲ
ဘက် ကိုယ်တစ်ခြမ်းပေါ်သို့ကျရောက်သွားသည်။ ထိုအခါ ချွေကွန်
သည် 'ကိုယ်တစ်ခြမ်းခောင်းရောင်လိုက်သဖြင့် လွတ်သွားသည်။'

သူ၏စားကလည်း တုတ်ပေါ်၏အင်္ကျီကိုစုပ်၍ ဖောက်ထွင်း
သွားလေ၏။ တုတ်ပေါ်သည်လည်း အသက်အန္တရာယ်မှသိသိကလေး
လွတ်မြောက်သွားတော့သည်။

တုတ်ပေါ်သည် ကွာပွတ်ကိုမြှောက်ပြီး လှမ်းဖိုက်လိုက်၏။
“ခွမ်း...”

ချွေကွန်၏ပန်းပေါ်သို့ ကွာပွတ်စုပ်ထိသွားသည်။ အင်္ကျီစုတ်
ပြသွားပြီး သွေးများခြာနေစီးကျလာသည်။ အကယ်၍ ထိထိမိမိသာ
ဖိုက်ချနိုင်ခဲ့ပါမူ ချွေကွန်၏လက်တစ်ဖက်မှာ လုံးဝသုံးမရဘဲ ခြစ်သွား
ဝေမည်။

ချွေကွန်သည် လက်မောင်းထုံကျင်သွားသဖြင့် နောက်သို့ခုန်
ဆုတ်လိုက်၏။ သွေးထွက်မလွန်စေရန် သွေးကြောများကိုထိုးပိတ်
လိုက်ရသည်။

ယင်းလူသည် အော်ဟစ်ငိုယိုပြီး မြေးထွက်လာသည်။

“ရှင်... ရှင်... ကျွန်မသားကိုယ်အောင် တိုက်ခိုက်တယ်၊
ဟင်... ရှင်ကို ကျွန်မ မကျေဘူး၊ ရှင်ကိုလဲ ကျွန်မတိုက်ခိုက်မယ်”

သရေခွဲခြင်းသောသိုင်းတေရုန်း(စဉ်-၅-သိမ်း) ❀ ၂၀၅

သူမသည် မြေးပြီး ချွေကွန်အား ကြည့်လေတော့၏။

“မေမေ... အပေါ်ယံစုပ်ထိသွားတာပါ။ ခက်ရာက မမြဲခဲ
လောက်ပါ။ သူ ကျွန်တော်ကို လဲကျအောင် မတိုက်နိုင်ပါဘူး၊ မေမေ
စိတ်ချမ်းပါ။ မေမေတိုက်ဖို့လဲ မလိုဘူး၊ ကျွန်တော်ဇာတ် ကျွန်တော်
နိုင်အောင် ကနိုင်ပါတယ်”

“သေချာရဲ့လား သားရယ်”

“သေချာပါတယ် မေမေ၊ ကျွန်တော် လက်ကိုကြည့်”

ချွေကွန်သည် တဖိုးတိုး တပုံခုံခုံဖြင့် စားကိုကစားပြလိုက်
၏။

“သာ... သူ့ကိုသတ်”

ယင်းလူသည် အေးစက်မာကျောစွာပြောပြီး နောက်ဆုတ်
သွားလေတော့၏။

ချွေကွန်က ပြုံးလိုက်ပြီ...

“က... တုတ်ပေါ်၊ ကျုပ်တို့ ဆက်ပြီး တိုက်ကြရအောင်၊ ဒီ
လောက်နဲ့တော့ ကျုပ်မသေနိုင်သေးဘူး၊
တုတ်ပေါ်က မပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းရှောင်နိုင်လို့ပေါ့ကွာ၊ မရှောင်နိုင်ရင် တစ်ခါတည်း ပွဲ
ပြီးတယ်၊ မင်း အခုလိုတောင် စကားပြောနိုင်တော့ဘူး၊ မင်းကိုသေ
မင်းခေါ်သွားပြီပေါ့ကွာ”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... အခု ကျုပ်ကိုသေမင်း မခေါ်နိုင်
ဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဆက်တိုက်ကြနီ”

ချွေကွန်သည် တုတ်ပေါ်သို့ခုန်ဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်၏။
ထိုနှစ်ယောက်သည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေကြပြန်တော့

၂၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ချွေကွန်က အစွမ်းကုန်တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်၍ တုတ်ပေါ်သည် တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်ပေးရလေတော့၏။

တုတ်ပေါ်သည် အကြိမ်ကြိမ်တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ မရတော့ပေ။

ချွေကွန်က အပေါ်စီးမှ ဖိတိုက်နေလေပြီ။ ချွေကွန်၏ တိုက်ကွက်များကိုသာ တုတ်ပေါ် ခုခံကာကွယ်နေရတော့သည်။

“အဲဒါ... ဘာကုန်ဝမ်းအတွက် အကြွေးလူ”

ချွေကွန်သည် ပါးစပ်မှအော်လျက် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်သည်။ တုတ်ပေါ်၏ကျပွတ်မှာ ချွေကွန်၏ခားက သူ့သွေးမသောက်နိုင်စေရန်သာ ကာကွယ်ရတော့သည်။

“အဲက ကျုပ်အဖေအတွက် အကြွေးလူ”

ချွေကွန်သည် ခားသွားကိုအမျိုးမျိုးကစားလျက် တုတ်ပေါ်ရင်ဘတ်ကိုသိုသွင်းနိုင်ရန် ကြိုးစားနေတော့သည်။

တုတ်ပေါ်၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ခွေးဒီးဒီးကုနေပြီး မျက်နှာပေါ်၌ သွေးမရှိအောင် ဖြူရောင်နေပါသည်။ သူသည် လက်ပန်းကုနေလေပြီ။ သူ-ချွေကွန်အား မစုန်နိုင်တော့ပေ။ သို့သော် ချွေကွန်အား မုန်းတီးမှုက ပြင်းထန်နေဆဲပင် ရှိသည်။

“ချွေကွန်... မင်းကို ဒီဘဝမသတ်နိုင်ရင် နောင်ဘဝမှာသတ်မယ်ကွ”

ချွေကွန်က သဲကြီးမဲကြီးတိုက်ခိုက်ပြီး ခားကိုဝှေ့သမ်းလိုက်သည်။

“ညှစ်... ”

ကျပွတ်သည် တုတ်ပေါ်၏လက်မှ လွင့်ထွက်သွား၏။ က

သရူဒြင်းသောသိုင် ဇောရာဂ်(ဇွဲ-ရ-သိမ်) ❀ ၂၀၇

ဆိုးမိုးမှောင်ကွရွာ တုတ်ပေါ်သည် သန်မြစ်တစ်ခုနှင့် ခလုတ်တိုက်မိပြီး နောက်ပြန်လဲကုလေ၏။

“အဲဒါ... ကျုပ်အဖေအတွက်လူ”

“အား”

စူးရှနက်ကျယ်သောအသံကြီးသည် ကြွေငွေ့တတ်တိုင်းအပြင်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

“ဟင်... ဖေပေ၊ ဖေပေ... ဖေဖေကို ရှင်သတ်လိုက်ပြီ၊ ဖေဖေကို ရှင် သတ်လိုက်ပြီ”

ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရသော ချွေကွန်မှာ ဇောဇောက တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများပြက်ပြက်ဆူနေရာမှ ရေခဲရေခဲ၌လောင်းဖူးလိုက်သည့်အလား တစ်ကိုယ်လုံး အေးကဲသွားရ၏။

မီလင်းနုသည် တစ်ဘက်ဆောင်းကမ်းပါးစွန်းမှ အော်ဟစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မီလုကပ်မှာလည်း ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီဖြစ်နေ၏။

“ချွေကွန်... ရှင်ပေးခိုတ်ကတိကို ပုပုနေပြီလားဟင်၊ ကွန်မအဖေကို ရှင် မသတ်ဘူးဆို၊ အခု ဘာဖြစ်လို့ သတ်လိုက်တာလဲ၊ ရှင်ရက်ခက်လှစဉ်လား”

မီလင်းနုသည် တဟ်ဟ်ဟ်ဖြင့် ချွေကွန်သို့လေတော့၏။

“မီလင်းနုရယ်... ငါ... ငါ”

ချွေကွန်မှာ တုတ်ပေါ်က တိုက်ရမည်ဆိုသဖြင့် သူတိုက်ခိုက်ကြောင်းရှင်းပြရန် အစဦးသော်လည်း စကားလုံးများက ဆိုးနွမ်းပါသည်။ ရှင်းပြမည့်စကားများ ထွက်မလာပါ။ လည်ချောင်းမှာ တစ်ဆို့နေသည်။

၂၀၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအခန်း

သူတစ်ကိုယ်လုံး၌ ရက်စိတ်သာမားလွန်းနေပါသည်။ မိလင်းနုသည် သူ့အဖေအား ပြန်ရှာနေခဲ့သည်။ ပြန်ရှာခြင်းမှာ ချူကွန်နှင့် တိုက်ခိုက်မည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူမ ဆုတောင်းမပြည်ရှာပါ။

သူမသည် ချောက်ကမ်းပါးစွန်းမှ ဖခင်၏ဓာတ်သိမ်းခန်းကို မြင်တွေ့နေပါသည်။

“ရှင်... ရက်စက်လိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မကို ကတိပေးပြီးမှ”

သူမသည် ငိုယိုရင်း ပြောမိလေ၏။ သူမသည် ချူကွန်ကို မကယ်လျှင် သူမဖခင်ကြီးသည် လုံးဝအသက်ဆုံးရှုံးသောရှာရပေမည်။

သို့သော် ချူကွန်အပေါ်မေတ္တာစိတ်ကြီးမားသဖြင့် လာရောက်ကယ်ဆယ်ပြီးနောက် သူမ၏ဖခင်ကြီးကိုမသတ်ရန် ကတိတောင်းခံခဲ့ပေသည်။ ယခုမှ ချူကွန်သည် ကတိမတည်တော့ပေ။

မိလင်းနုသည် ချူကွန်အား မုန်းတီးသွားလေ၏။ သူမ၏ ချစ်မိတ်များသည် မုန်းတီးသည့်စိတ်များအဖြစ်သို့ တစ်ခါအတွင်း ပြောင်းလဲသွားလေ၏။

“ကျွန်မအဖေကို ရှင်မသတ်ပါဘူးလို့ ကတိပေးခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ဇီကတိဟာ အလကားကတိဖြစ်သွားပြီ၊ ရှင် ကျွန်မအဖေကို သတ်လိုက်ပြီ၊ ကျွန်မအဖေ သေသွားပြီ”

ချူကွန် တောင်းပန်လိုက်သည်။

“မိလင်းနု... ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ ငါ့သတ်ရှင်လို့သတ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး မင်းအဖေက ငါ့ကိုအခင်းတိုက်ခိုင်းလို့ သတ်ရတာပါ၊ ငါ အမျိုးမျိုးတောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်းအဖေက လက်မခံပါဘူး”

မိလင်းနုသည် မျက်စည်များသုတ်လိုက်၏။ ချောက်ကမ်း

သရေခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ်(ဇွဲ-ရ-သိမ်) ❀ ၂၀၉

ပါးစွန်းသို့ တိုးလိုက်သည်။

ထိုအခါ မိလူကပ်က အလန့်တကြားအော်လေ၏။

“မိလင်းနု... မလုပ်နဲ့”

သူသည် မိလင်းနုအား ပြေး၍လည်း မဆွဲရဲဘူး ပြေးဆွဲပါမှ မိလင်းနု ခုန်သွားပါက သူ့ကြိုးစားမှု အရည်အချ်ဖြစ်ရတော့မည်။

“မိလင်းနုရယ်... ပြန်လာပါ”

သူသည် ဆွေးမြေ့ကြေကွဲစွာ တောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ မိလင်းနုက...

“အစ်ကိုကြီးရယ်... ညီမကိုဆွဲဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့၊ ညီမတစ်သက်မှာ ဖေဖေကို အချစ်ဆုံးဆိုတာ အစ်ကိုကြီးသိတယ် မဟုတ်လား၊ အခု ဖေဖေသေပြီ၊ ဖေဖေကို ချူကွန်သတ်လိုက်ပြီ၊ သူ့ကို ဖေဖေကိုမသတ်ဖို့ ညီမ ကတိတောင်းခဲ့တာ အလကားဖြစ်သွားပါပြီ၊ ညီမ ဒီဘဝမှာနေလို့ အလကားပါပဲ”

မိလူကပ် မျက်လုံးပြုံးသွား၏။

“မိလင်းနု... မိလင်းနု... မင်းချောက်ထဲခုန်ချမလို့လား၊ မလုပ်ပါနဲ့ မိလင်းနုရယ်”

ချူကွန်ကလည်း တစ်ဟက်ကမ်းမှ အော်သည်။

“မိလင်းနု... ချောက်ထဲခုန်မချပါနဲ့ မင်းအဖေအလောင်းကို သဖြူလဲရိုင်းမယ် မဟုတ်လား”

သူက ထပ်မံ တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

“မင်း ဆင်းလာခဲ့ပါ မိလင်းနုရယ်၊ မင်းဆင်းလာပြီဆိုရင် ကြိုက်တဲ့ အပြစ်ပေးပါတော့ မိလင်းနု၊ မင်းပေးသမျှ အပြစ်ပေးပါ”

၂၁၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ငါ့မိမိလေး၊ မင်းကုမင်းသတ်မသေပါနဲ့”

အူကွန်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေသည်။ သူသည် ပုက်
ပြယ်သွားသောကတိစကားအတွက် အစွက်ရနေပါပြီ။ သူသည် တစ်
ကိုယ်လုံး မြေကြီးကိုခွဲ၍ ဝင်သွားမည်သည်။

သို့သော် သူသည် မိုလင်းနု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမသတ်ရန် ကတိ
တောင်းလိုက်ရ၏။ မိုလင်းနုအား သူမှတစ်ပါး သတ်မသေရန် မပြော
ဆိုနိုင်ကြောင်း သူသိမိသည်။

သူသည် မိုလင်းနုနောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ခွေလျားနေ
သော လူရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ အသေအချာကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ဆရာ လိုကု ဖြစ်
နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အူကွန် အားတက်သွားသည်။ သူသည် မိုလင်းနု တွေ့စေ
စေရန် စကားများများပြောရမည်။ သို့မှသာ လိုကုသည် မိုလင်းနုကို
ကယ်တင်နိုင်ပေမည်။

အူကွန်သည် ချောက်ကမ်းပါးစွန်းသို့ တိုးလာ၏။

“မိုလင်းနု သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ။ မင်း အဖေကို ငါအ
မျိုးမျိုး တောင်းပန်ပါတယ်။ မတိုက်ခိုက်ရပါစေနဲ့လို့ သူက သူ့ သွေး
မြေကွဲသွားတဲ့အတွက် မတိုက်ခိုက်လို့မရဘူး။ တိုက်ခိုက်ရမယ် လို့
ပြောပါတယ်။ နောက်ပြီး ငါ့မေမေ ယင်းလားကို ဒီစင်းကျန်နယ် မြေက
ခေါ်မသွားရဘူး။ သူသေမှ ခေါ်သွားရမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါ
ကြောင့် မလွဲမရှောင်သာ ငါတိုက်ရတာပါ”

မိုလင်းနုက ငိုယိုပြီး...

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကတိပေးခဲ့သေးသလဲ၊ ယောက်ျားလေး၊ မ

သရဋ္ဌခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ်(စဉ်-ရ-သိမ်း) ❀ ၂၁၁

သတ်ဘူးဆိုရင် မသတ်ဘဲနေမှပေါ့ အခုတော့ ရှင် ရက်စက်တယ်”
သူမက ဆက်ပြီး ပြောလေ၏။

“ကျွန်မ အဖေဟာ အမြန်ကြီးတွေကို ကျွေးလွန်ခဲ့တယ်။ ဒီ
အတွက် ရှင်က တရားသူကြီးလုပ်ပြီး အမြန်ပေးတယ်ပေါ့လေ၊ လုပ်
ပါ။ ရှင် လုပ်နိုင်တုန်းလုပ်ပါ”

သူမသည် သူမ၏အဖေကို တမ်းတပြီး ငိုယိုသည်။

“ပေစေ... ပေစေ အခုသေသွားပြီနော်၊ ဖေစေအမြန်တွေ
အားလုံး ပေစေ နောက်ပါသွားပြီပေါ့၊ ပေစေကို ရက်စက်မယ့်သူပဲ
ရှိပါတယ်၊ ညာတာမယ့်သူ မရှိပါဘူး”

အူကွန်က တောင်းပန်လိုက်၏။

“မိုလင်းနု... ချောက်ကမ်းပါးအစွန်းက ဆင်းခဲ့ပါ”

“မဆင်းဘူး... ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းရမှာလဲ၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မ
အမုန်းဆုံးလူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပါပြီ၊ ရှင် ဘာပဲပြောပြော ရှင့်
ကားဆိုရင် ကျွန်မ မယုံတော့ဘူး၊ ဒါနဲ့များ ဘုရားကျောင်းမှာ ဘုန်း
ကြီးဆတ်မယ့်လူတို့၊ ဘုရားကျောင်းသွားမယ့်လူက လိမ်ပြောရသ
လား”

အူကွန်မှာ ဘာစကားမျှ မပြောနိုင်တော့ပါ။

သူမက ဆက်ပြီးပြောသည်။

“ရှင်သာမရပါဘူး၊ ကျွန်မအဖေကို သတ်ရမယ်လို့ ပြောခဲ့
ရင် ကျွန်မအဖေအတွက် ကျွန်မတစ်စုခု လုပ်နိုင်ခဲ့မှာပေါ့၊ တကယ်ပေါ့
အဖေသေသွားရင်လဲ ရှင့်ကို မုန်းစရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူး၊
တော့... အခုတော့”

မိုလင်းနုသည် မျက်ရည်များ ဒီးကျလာလေ... ထိုအချိန်

၂၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းခဏခဏ

တွင် လုံကုသည်လည်း မိုလင်းနုနှင့်အတော်နီးကပ်သည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

ချွေကွန်က အော်လိုက်၏။

“ဆရာ... ဖြန်ဖြန်လုပ်ပါ။ မိုလင်းနုကို လှမ်းဆွဲပါ”

ချွေကွန်၏အော်သံကို မိုလင်းနုကြားလေ၏။ ထိုတခါအတွင်း၌ သူမသည် ချောက်ထဲသို့ခုန်ချလိုက်တော့၏။

“ဝုန်း...”

လုံကုသည် ပစ်လိုပြီး မိုလင်းနုကိုလှမ်းဆွဲလိုက်၏။ သို့သော် မပီတော့ချေ။

“မိုလင်းနု... မင်းသွားရင် ငါလဲ မင်းနောက်လိုက်ခဲ့မယ်”

မိလကပ်၏အော်သံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ။ ထို့နောက် မိလကပ်သည် ချောက်ထဲသို့ခုန်ချသွားလေတော့၏။

“မိုလင်းနု... မိ... လူ...ကပ်”

ချွေကွန်၏ကြေကွဲဆွေးမြေ့စွာ အော်လိုက်သံသည် ပတ်ဝန်း ကွင်တစ်ခုလုံး၌ လွှမ်းမိုးသွားတော့သည်။

နှင်းမျှားကတော့ တစ်စုံတစ်ရာလျက်သာ...

၁၁၁

အခန်း(၁၈)

သုဗ္ဗဓမ္မသောတာပန်

ချွေကွန်သည် စိတ်ထိခိုက်လွန်းသဖြင့် သတိမေ့သွားလေ၏။ ရောက်မီသည် မြေးထွက်လာပြီး သူ၏သွေးကြောများကို ဖြင့်ပေးလေ၏။

ချွေကွန်သည် မိုလင်းနု သူ့အပေါ်အထင်မှားသွားသည်ကိုလည်း သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ငယ်ထိပ်သို့သွေးတက်ပြီး သတိမေ့ရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

အတန်ကြာမှ ချွေကွန် သတိရသည်။ သတိရသည်နှင့် ချောက်ကမ်းပါးအောက်ခြေသို့ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာမက ငိုကြွေးလေတော့၏။

“မိုလင်းနုရယ်... မင်း သဘောမပေါက်လို့ပါ။ မင်းအဓမ္မတယူသန်ကြီးပါ။ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လို့ရ မကုသုပါ။ သူ့ကြောင့်ငါတိုက်ရတာပါ။ ချစ်ခင်ရင်ကို ဘုရားသိပါတယ်။ ဖြစ်ရလေ မိုလင်းနုရယ်”

ချွေကွန်သည် တတွတ်တွတ်နှင့် ပြောနေတော့၏။ မိလကပ်သည်လည်း တကယ် အမှန်ကြီးသဖြင့်မိလကပ် သက်သေပြသွားခဲ့သည်။

၂၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူသည် မိုလင်းနုနှင့်အသွားသကဲ့သို့ လိုက်သေသွားသည်။

လိုကုသည် မိုလင်းနုအားသာ သတိထားနေသဖြင့် မိလုကပ်ကို လိုအသတ်မနေသော်လည်း မိလုကပ်နှင့်အသွားအခါ လိုကုသည် မည်သို့မျှ မတားဆီးနိုင်တော့ပါ။

ရောက်ဖူးသည် အူကွန်အား အမျိုးမျိုးနှစ်သိမ့်နေရ၏။ အူကွန်မှာ ရင်ထဲ၌ လိုက်လိုက်လဲလဲ ခံစားနေရှာသည်။

အူကွန်သည် ရောက်ကပ်မိမိအောက်ခြေသို့သာ ကြည့်နေသည်။

မိုလင်းနုသည် ဖြိုလည်ရှင်သန်ထမြောက်လာမည်လားဟု မျှော်ကြည့်နေသည့်ပုံစံပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရောက်ဖူးသည် အူကွန်၏စားကိုကောက်ယူပြီး စားအိမ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“အူကွန်... ကိစ္စတွေအားလုံး ပြီးသွားပါပြီ၊ ဒီက ငါတို့ ထွက်သွားဖို့သင့်ပါပြီ”

အူကွန်သည် ဤရောက်ကပ်မိမိကို မနွှဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် အင်အားမရှိသော အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“သာ... အူကွန်၊ မေမေ့မိ လာပါပြီ”

အူကွန်သည် ထိတ်လန့်သွား၏။ အသံသည် အလွန်တရာ နှစ်ဖက်ဖက်မျှော့နေသည် မဟုတ်ပါလော။

ရောက်ဖူးမှာ ခုန်ထလိုက်သည်။

သရေခြင်းသောသိုင်း ခေကရက်(စဉ်-၇-သီမိ) ❀ ၂၁၅

သူတို့သည် မိုလင်းနုနှင့် မိလုကပ်တို့ရောက်ထိခန့်အသွားသဖြင့် ရောက်ကပ်သို့သာ ကြည့်နေကြသည်။ ယင်းလူမျိုးကို သတိမေ့နေကြသည်။ ယခု ယင်းလူသည် မည်သို့ဖြစ်နေသနည်း။

အူကွန်နှင့် ရောက်ဖူးတို့သည် အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ ပြေးလွှားသွားကြလေ၏။

ယင်းလူသည် ကျောက်တုံးနောက်တွင် လဲလျောင်းနေသည်။

သူမ၏ရင်ဝမှ စီးကျနေသောသွေးများသည် ဖြူမွှေးသော နင်းပွင့်များအပေါ် စီးကျနေလေ၏။

အူကွန်သည် ပြေး၍ပေ့ထုလိုက်သည်။

“မေမေ... မေမေရယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ယင်းလူ၏လက်ထဲတွင် ဘေးမြောင်ကိုတွေ့ရသဖြင့် အူကွန်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျ လာတော့၏။ အမေကို တွေ့ရသည်မှာ အားမရသေးချေ။ အမေက လူလောကကို ခွန်မှာ သွားပြန်ချေပြီ။

“မေမေ... မေမေရယ်”

အူကွန်သည် သွေးကြောများကို ပိတ်လိုက်၏။ သို့သော် ဓားက အတွင်းသို့စိုက်ဝင်သွားပြီဖြစ်၍ မရတော့ချေ။ ယင်းလူမှာ အနွေးနှင့်အမြန် သေဆုံးရပေတော့မည်။

ရောက်ဖူးသည် ခေါင်တယမ်းယမ်းနှင့်ဖြစ်နေသည်။

အူကွန်က...

“မေမေ့ကို အိမ်ပြန်ခေါ်သွားမယ် ဦးလေးရောက်လို့ ဘယ်

၂၁၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

လိုသတောရသလဲ”

“ကောင်းတယ်... သက်သက်သာသာ နေရတာပေါ့”

ရောက်မှီက သဘောတူသဖြင့် ဈာန်သည် မိခင်ယင်း လူးကို ပွေ့ဖို့လူးကို အိမ်သို့ပြန်သွားလေ၏။ အိမ်ရောက်သောအခါ ခုတင်ပေါ် အသာအယာချထားသည်။

“မေမေရယ်... ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်နေမယ်လို့ ဘာလို့လိမ် ပြောရတာလဲ”

ယင်းလူးက...

“သာ... သား ငါ့ကိုပစ်ထားလိုက်ပါ။ အမိကမကို ပစ်ထား လိုက်ပါ။ အမိကမ သေပါစေတော့”

ဈာန်သည် အဘယ်မှာလျှင် ပစ်ထားနိုင်ပါသနည်း။ ဈာန်သည် တစ်နိုင်သမျှ ငြုတ်ကုသလေ၏။ ယင်းလူးမှာ မိန်းမော နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သတိရလာသည်။

“ငါ့ကို ပစ်ထားပါ။ အမိကမကို ပစ်ထားလိုက်ပါ”

ဈာန်သည် လက်အုပ်ချိတ် ချောတောင်းလေ၏။

“မေမေ နေပြန်ကောင်းပါစေတော့ရား။ မေမေဟာအပြစ်ဘက် မနေရတာများပါပြီ။ သူ့လုပ်တဲ့အပြစ်ဘက်အတွက် သူ့ရရှိတဲ့ အပြစ် ဘက်တွေဟာ များလှပါပြီ။ မေမေ အသက်ပြန်ရှင်ပါစေတော့ရား”

ဈာန်၏ဆန္ဒသည် သူ့မိခင်အသက်ရှင်စေလိုသည့်ဆန္ဒ သာ ရှိတော့သည်။

သူ့မိခင်သာ အသက်ရှင်မည်ဆိုလျှင် သူ့အသက် သေလျှင် သေပါစေတော့ဟု ဆန္ဒပြုမိသည်။

သူတို့သည် တစ်နေ့တော့ကို မည်သို့ကုန်ဆုံးသွားမှန်းမသိဘဲ

သရဖူခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ်(စဉ်-၇-သိမ်) ❀ ၂၁၇

ကုန်ဆုံးသွားရတော့သည်။

လိုကုသည် စင်းကွန်နယ်မှ ထွက်ခွာသွားသည်။ တူထိပါး ကျော့ကျွန်များ အားလုံးသည်လည်း လွတ်မြောက်သွားသည်။ ယင်း လူးက သူတို့အား လွတ်မြောက်စွင့်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

အလွန်ကြီးမားသောအဆောက်အအုံထဲ၌ ယင်းလူး ဈာန်နှင့်စွဲကပ်ဖို့တို့သာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

မိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ရာဖြစ်ရပ်များကို ဆက်တိုက်မိစားလိုက်ရ သဖြင့် ဈာန်သည် လူကြီးတစ်ယောက်သဖွယ် အကြံအကျယ် ပြောင်းလဲသွားလေ၏။

သူသည် မျက်ရည်မကျတော့ပါ။ သူ့မျက်နှာ၌ အငြိုးကို လည်း မတွေ့ရတော့။

ယင်းလူး သတိရလာသည့်အခါ ဈာန်အား မွေးဖွားခဲ့ သည့်အကြောင်းများကို ပြန်လည်ပြောပြသည်။

ငယ်ရွယ်စဉ်က သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ခဲ့သည့် အ ကြောင်းများကိုလည်း ပြောပြသည်။

သို့သော် သူမသည် ဈာန်၏မခင်အကြောင်းကိုတော့ တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ ထည့်မပြောခဲ့ပါ။

တူထိပါး၏အလောင်းကိုလည်း အခန်းထဲရှိ ခုတင်တစ်လုံး ပေါ်၌ ဖြင့်ဆင်ထားပေးသည်။

တူထိပါး၏မျက်နှာမှာလောကကြီးကို ထိမထင်သည့်မျက် နှာမျိုးဖြင့် ပြုံးခဲ့ဖူးနေသည်။

မိုလင်းနုနှင့် မိုလက်တို့၏အလောင်းများကိုတော့ အရ ခဲ့ပါစေ။

၂၀၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူတို့ တမလွန်လောက်၍ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေမည်ဆိုလျှင်
ဈာန် စိတ်ရှမ်းသာမြေ့မည် မြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် မိုလင်းနုသည် မည်သို့မျှ ပျော်ရွှင်နိုင်မည်မဟုတ်
သည်ကို ဈာန် သိနေမိပါသည်။

ဈာန်သည် မိုလင်းနုနှင့်စတင်တွေ့ဆုံသည့်နေ့ကို မြန်
လည်သတိရနေ၏။

သူမသည် ဇာပဝါကိုဖုံးလွှမ်းလျက် ကျောင်းသို့လာသည်။
သူ့အား အဖိုးတန်စိပ်ပုတီးတစ်ကုံးကို ပေးသည်။

တောအုပ်ထဲ၌ ကိုယ်ဗော့ပညာနှင့် လက်နက်ပုန်းပညာ
များ ဖြိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် မြစ်ထဲ၌ရေကူးပြခဲ့သည်။

သူမ လက်ထက်ပွဲ၌ သူမ သီဆိုခဲ့သည့်တေးသံများကို
လည်း ဈာန်သည် မြန်လည်ကြားယောင်နေမိတော့သည်။

သူမသည် ဈာန်အဆိပ်အပိတ်ဆုံးရောက်ရှိလာပြီး အ
ဆိပ်များကို ပါးစပ်ဖြင့် ခုပ်ထုပ်၍ သူ့အသက်ကိုကယ်တင်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် တုတ်ပါးကို မသတ်ရန် ကတိတောင်းခံခဲ့သည်။
ဈာန်ကလည်း ကတိပေးခဲ့သည်။

သို့သော် ဈာန်သည် တုတ်ပါး၏အသက်ကို သတ်မိခဲ့လေ
ပြီး ထို့အတွက် မိုလင်းနုလည်း သူ့ကိုယ်သူ အဆုံး၏ ရင်သွားလေ၏။

ဈာန် ရင်ကျိုးခဲ့ရသည်။ ဈာန်သည် မိုလင်းနုနှင့် ပတ်
သက်ခဲ့သမျှတို့ကို တွေးပြီးနောက် လွန်စွာစိတ်မချမ်းမြေ့မှုကို ခံစား
ရတော့သည်။

ဒုတိယ နေ့မှန်းတည့်စဉ်တွင် ယင်းလူ၏အခြေအနေမှာ
ပိုမိုဆိုးရွားလာသည်။

သရဖူငြိမ် သောသိုင်းဇောရာခင်(ဇွဲ-ရ-သိမ်) ❀ ၂၀၉

သို့သော် သူမသည် သတိလွန်စွာ ကောင်းသည်။ သူမ
သေခါနီး၌ ဈာန်နှင့် ရောက်ပုံတို့ကိုခေါ်သည်။

"သား... မေမေက သားနဲ့အတူ နေမယ်လို့ လိမ်၍ ဘာကို
ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ အနှစ် နှစ်ဆယ်ပတ်တားတိုသားဆိုမှာ မေမေ ပြန်
ပိုမိုနေရမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှခွင့်စားလို့မရပါဘူး သားရယ်။ အမှန်
က တုတ်ပါးသေရင် မေမေလဲ လိုက်သေမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ အမှားကိုမေမေတို့နှစ်ယောက်လုံး လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်လား။"

သူမသည် ရောက်ပုံကိုကြည့်လိုက်၏။
"ရောက်ပုံ... ရင်ကသာ ကျွန်မကို အမြဲတမ်းကူညီခဲ့တာ
ပါပဲ။ ကျွန်မကသာ ဘာကျွေးစားမှ မဆပ်နိုင်ခဲ့တာ။ ခွင့်ကို ကျွန်မ
တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။"

ယင်းလူသည် ဈာန်ကို မြန်ကြည့်လိုက်၏။
"သား... မင်းဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ဘုရားကျောင်းမှာနေ
ထိုင်ခဲ့တာဟာ မေမေအပြစ်ပါပဲ။ မေမေကြောင့် သားရဲ့ငယ်ရွယ်နဲ့
ပျိုတဲ့အမျိုးတွေဟာ ဘုရားကျောင်းမှာ ကုန်ဆုံးခဲ့ရတယ်။ မေမေ
စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်။"

ဈာန်က...
"မေမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပါမို့ ကျွန်တော် ဘုရားကျောင်း
ကို နှစ်သက်ပါတယ်။ ဘုရားကျောင်းမှာ ကိုရင်ဝတ်နေရတဲ့အဖြစ်ကို
ကျေနပ်ပါတယ်။ မေမေ စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။
ဘုရားကျောင်းမှာ ကိုရင်ဝတ်နေရတဲ့တစ်မျိုးလုံး ကျွန်တော် မှုတ်
ပါတယ်။"

ယင်းလူသည် ဈာန်ပြောသည့်စကားများကို... ❀ ၃၀၁

၂၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထောင်နေပြီး နောက်ဆုံး သေဆုံးသွားလေ၏။

နောက်ဆုံး သူမကြားခဲ့သည့် စကားရှိသည်။

“မေမေ့ကို တုတ်ပစ်ခဲ့အတွက် သင်္ကြန်လမ်းပါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဟာ မေမေ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တဲ့လူဖြစ်လို့ပါ”

ယင်းလုံး သေဆုံးသွားသောအခါ ချွေကွန်က တုတ်ပစ်နှင့်အတူ သင်္ကြန်လမ်းပေါ်သို့သွားကာ ချောက်ပစ်သည် အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်လေတော့၏။

“တုတ်ပစ်ဟာ မင်းအဖေကို သတ်ခဲ့တဲ့လူကွဲ့၊ ဘယ်နှည်းနဲ့မှ ယင်းလုံးနဲ့အတူ မသင်္ကြန်လမ်းသို့ဘူး”

ချွေကွန်သည် ချောက်ပစ်၏ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်မခံခဲ့ပါ။ ယင်းလုံး၏ဆန္ဒအတိုင်းပင် အတူတူ သင်္ကြန်လမ်းလိုက်၏။

❀

ချွေကွန်သည် ဘုရားကျောင်းအနီးရှိ ကျွန်းပေါ်နေထိုင်ခဲ့သော အိမ်၌နေထိုင်နေပေသည်။

ဤသို့နေထိုင်စဉ်အတွင်း ဖခင်၏အစိုးရအား အုတ်ဂူတစ်ခု ပြုလုပ်ပေးလိုက်လေ၏။

တစ်နေ့ သူသည် ပြတင်းပေါက်၌ ငေးမောနေစဉ် သူ၏ဆရာဖြစ်သော လိုကုရောက်ရှိလာလေ၏။

ချွေကွန်သည် ဆရာဖြစ်သူအား ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုလိုက်၏။

“ဆရာ... ဆရာ၊ ပြည်မကို ပြန်သွားပြီလို့ ထင်နေတာ”

သရေခြင်းသောသိုင်းခဏရာဇ်(ဇွဲ-ရ-သီမ်း) ❀ ၂၂၁

လိုကုသည် ကိုယ်ပေါ်မှ နှင်းမွှေးများကိုခါးချလိုက်၏။

“ငါ့ကို မပြီးသေးလို့ မသွားသေးပါဘူးကွာ”

“ဆရာလုပ်ဖို့ ဘာကိစ္စကုန်သေးလို့လဲ ဆရာ”

လိုကုသည် ထိုင်ချလိုက်၏။

“ချွေကွန်... မင်း ဆုံးဖြတ်ပြီဗြီလား”

ချွေကွန်သည် လိုကုရှေ့တွင် နှုတ်ထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီဗြီ၊ မနက်ပြန်

ကျောင်းပြန်သွားပါတော့မယ်”

“သေသေချာချာ စဉ်းစား၊ ဒါဟာ မင်းရဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက်ပါပဲ”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်လျှောက်ရမယ့်လမ်းဟာ ဒီတစ်လမ်းပဲ ခိုပါတယ်ဆရာ”

လိုကုသည် ချွေကွန်အား ကြည့်လိုက်၏။ ချွေကွန်သည် သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မည်သို့မျှ ပြောင်းလဲလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း လိုကု သိရှိလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း လုပ်ပါ”

လိုကုသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်၏။ လက်ပြန်ထွက်လာသောအခါ သူ၏ဆွတ်ပြားကလေး ပါလာလေ၏။

“ရှေ့... ချွေကွန်၊ ဒီပစ္စည်းကို မင်းယူထားပါ”

ချွေကွန် အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဆရာ... ဆရာ၊ ဒါဟာ ဆရာ့ အထိမ်းအမှတ်ပါ”

ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ကိုပေးရတာလဲ ဆရာ”

လိုကုသည် အဝေးသို့ငေးကြည့်ရင်း ပြည်မသို့သွားမည့်

၂၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သည်။

“ငါ့မှာ တပည့်ဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်။ ငါ့ရဲ့သိုင်းပညာအားလုံးကိုလဲ မင်းကိုသင်ပေးထားပြီဦး။ မင်းက သိုင်းပညာကို နောင်လာနောက်သားတွေကို လက်ဆင့်ကမ်းသင်ပေးရမယ်။ ငါ့သိုင်းပညာတွေကို လက်ဆင့်ကမ်းသင်မပေးဘဲ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်မှာကို ငါမလိုလားတော့ဘူး။”

ဧကွန်သည် လိုကု၏ပစ္စည်းကိုငြင်းပယ်၍မရမှန်း သိသဖြင့် ယူထားလိုက်ရတော့၏။

လိုကုသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

“ငါသွားတော့မယ် ဧကွန်”

ဧကွန် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

“ဆရာ... သွားတော့မလားဆရာ”

လိုကုသည် စိတ်မကောင်းသောမျက်နှာဖြင့် ဧကွန်အားကြည့်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... သွားတော့မယ်ဗျာ။ မင်းနဲ့ငါနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ဆိုခြင်းပဲ။ နောက်ဆုံးရင် ဘာက ခင်းကျန်နယ်ကိုမလားတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းကိုတော့ ငါ သတိရနေမှာပေါ့”

ဧကွန်သည် ကောင်းမပြောနိုင်ဘဲ လိုကုအား တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ပေးလေ၏။

လိုကုသည် ဧကွန်၏ပန်းကို ပုတ်လိုက်၏။

“ကဲ... ဧကွန်၊ ငါသွားပြီ”

လိုကုသည် လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သွားလေ၏။ ဧကွန်သည် ငေးမောကြည့်နေရင်း သူ့ဆရာအား ခေါ်လိုက်သည်။

ဆရာမမြင့်သောသိုင်းထွေးရင် (စဉ်-၇-သီမိ) ❀ ၂၂၃

“ဆရာ... ဆရာ”

လိုကုအား သူ့ခေါ်သံကိုမကြားတော့ပေ။ ပြေးထွက်သွားခဲ့လေပြီ။ ဧကွန်ကိုထားရစ်ခဲ့ပြီး ခင်းကျန်နယ်ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး

“ဆရာ...”

ဧကွန်သည် ငိုကြွေးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

နံနက်ခင်း...

မြင်းသုံးကောင်သည် ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းကို မြည်းညင်းစွာ လေ့ကွက်လာကြလေ၏။

မြင်းသုံးကောင်ပေါ်၌ မီးလောင်သွားသော ချောက်ပုံ၊ ဧကွန်နှင့် ယန်းပုတို့ဖြစ်ကြလေ၏။

သူတို့သည် မကြာမီ ချင်းကုန်းဘုရားကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ဧကွန် ပြန်လာသည်ကို ကျောင်းမှဘုန်းတော်ကြီးများ နှင့် ကိုရင်လေးများမှာ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုကြလေ၏။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ထန်းပုဒီးကိုယ်တိုင်ထွက်၍ ကြိုဆိုသည်။

ရှောက်ပိုးက...

“ဧကွန်... မင်းကို ငါဘာမှ အထူးသင်ပေးစရာမလိုဘဲပါဘူး။ မင်းဘဝလမ်းကို မင်း ရွေးပြီးသွားပါပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းရဲ့ ဘဝလမ်းကတော့ အေးချမ်းတဲ့ဘဝလမ်း ဖြစ်မယ်လို့ ငါလဲ

၂၂၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ခင်းကျန်နယ်ကိုရောက်တော့မှာမဟုတ်လို့ မင်းကို နောက်ဆုံး နှုတ်
ဆက်ခဲ့ပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဦးလေးရောက်ဖူး”

ရောက်ဖူးသည် ချွေကွန်နှင့် ယန်းပုတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး
ကျောရိုင်းထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ချွေကွန်သည် မျက်စည်များဝေသော မျက်လုံးများနှင့် ဦး
လေးရောက်ဖူးကို ငေါက်ညှစ်နေမိသည်။

ယန်းပုမှာ ချွေကွန်၏ဝေယျာဝဋ္ဌများကို လုပ်ပေးမည့်ကိစ္စ
ယတစ်ယောက်အဖြစ် ကျန်ရစ်နေပေသည်။

ချွေကွန်၏ သိုင်းပညာအမွေကို ဆက်ခံမည့်တပည့်တစ်
ယောက်အဖြစ်လည်း ယန်းပု ကျန်ရှိနေတော့မည်တည်း။

BURMESE
CLASSIC

ပြီးပါပြီ

တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်